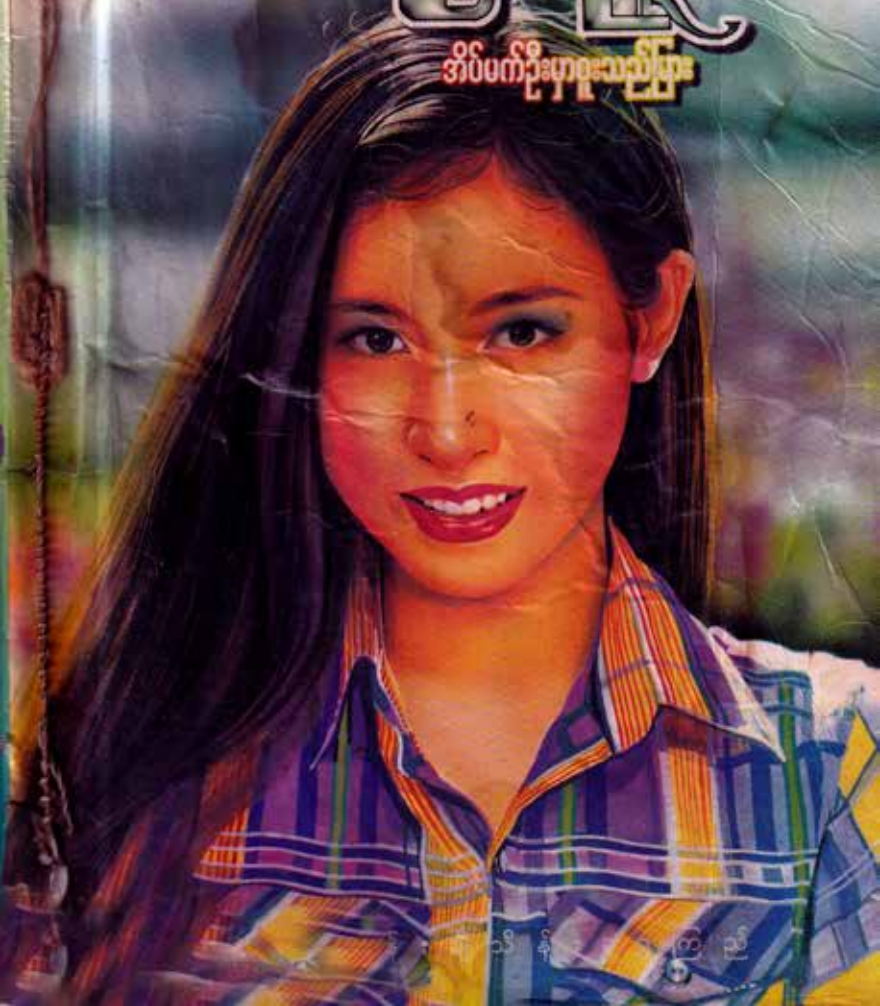

ထံ : ရ င် : ဝ ဣ | ယ န်

ဆရာမ

အိပ်ပက်ဦးဖုရားသစ်ပြား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၃၁၄/၂၀၀၀/(၅)
အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၈၅/၂၀၀၀/(၈)
ပုံနှိပ်ခြင်း	(ပထမအကြိမ်)
	၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ
အုပ်ရေ	၅၀၀
တန်ဖိုး	၁၈၀ ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ရွှေအိမ် (တိုင်းလင်းစာပေ)
	အမှတ် ၈/၆၅၊ အုပ်စု (၃)၊
	အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊ ဧရာဝတီကြီးကုန်း၊
	အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	ဦးမြတ်ကျော် (မြတ်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်)
	၂၁၇၊ လမ်း ၃၀၊
	ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အဖုံးပုံနှိပ်သူ	ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)
	ကျောက်စိမ်းအေဒုမိစက်
	၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊
	ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	သိန်းရွှေကြည်

ဘုရားထွက်ပြီးသော စာအုပ်များ

- ၁။ မိုးယံသို့ လွင့်ပျံသော (ဗိဒိယို)
- ၂။ ဘုန်းမိုးထစ်ချွန်း ရွာစေသတည်း (ဗိဒိယို)
- ၃။ ထင်ကျန်ရစ်သော ခြေရာတစ်စုံ (ဗိဒိယို)
- ၄။ ကျမ်းကျိန်အပ်သော သစ္စာတရား (ဗိဒိယို)
- ၅။ မျက်ရည်ကြွေသံ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (ဗိဒိယို)
- ၆။ မုန်းမာန်ဖွဲ့သော မိုး (ဗိဒိယို)
- ၇။ လျှို့ဝှက်စွာ ခေါ်ဆောင်တတ်သော (ဗိဒိယို)
- ၈။ မိုးကောင်းကင်၌ တည်တံ့သော (ဗိဒိယို)
- ၉။ သက်ဝင်နိုးထလာသော မှော်နှလုံးသား
- ၁၀။ မိုးတိမ်တို့၏ ရာဇဝင်
- ၁၁။ ချစ်ခြင်းနှင့်အတူ
- ၁၂။ ဂန္ထဝင်များ၏ မြစ်ဖျားတစ်ဆုံး၌ (ဗိဒိယို)
- ၁၃။ အစိမ်းရောင် နှုတ်ခမ်းများ
- ၁၄။ တောင်ပံမဲ့ ပျံသန်းခြင်း(ဗိဒိယို)
- ၁၅။ နှင်းခြေသည်ဆောင်း
- ၁၆။ ခိုင်မြဲစွာ ဖွဲ့နှောင်တတ်သော (ဗိဒိယို)
- ၁၇။ အချစ်၏တည်ရာ
- ၁၈။ နှလုံးသားမှ မြစ်ဖျားခံရာ

- ၁၉။ အချစ်နှင့် သစ္စာတရား
- ၂၀။ ချေဖျက်၍မရသော အသည်း
- ၂၁။ နှလုံးသား၏ စီရင်ချက်
- ၂၂။ ပြုစားတတ်သူ ဟူ၍လည်း
- ၂၃။ ချစ်နှင်း
- ၂၄။ ညင်သာသော အမုန်း၏တောင်ပံ
- ၂၅။ အမုန်းမရှိ

အိပ်မက်ဦးမှာ စူးသည့်မြား

ဆုအလှူ

ဒို့ဘာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားတိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

သူဟာ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲ တတ်တဲ့ တိမ်စိုင့်လိုယောကျ်ားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကတော့ အမြဲတမ်းတည်ငြိမ်မှုတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှအပြောင်းအလဲမရှိတဲ့ ကောင်းကင်နှင့်တူသော မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဖြစ်တယ်

မိုးကောင်းကင်ရဲ့သဘောဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘဲတည်တံ့ခိုင်မြဲသလောက် တိမ်စိုင့်ရဲ့သဘောကတော့ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနားစွာ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲနေတယ်။

မိုးကောင်းကင်နဲ့တူတဲ့ကျွန်မနဲ့ တိမ်စိုင့်တစ်ခုလို ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး လွင့်ပါးနေတဲ့ သူလိုယောကျ်ား တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံစည်းခွင့်ရခဲ့ခြင်းဟာ တကယ့်ကိုဆိုးရွားလှတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ ပြားယောင်းမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်

ထက်ယုဆောင်း

(အိမ်မက်ဦးမှားစူးသည့်မြား)

သိန်းမင်းစာပေ

ယုဘဝထဲကို မှတ်မှတ်ရရ တိမ်စိုင့်လေးတစ်ခုဝင်
ရောက်လာတဲ့နေ့ဟာ ယုရဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ကလေးတစ်ခု
မှအစပြုခဲ့သည်။ အလှိုင်နှစ်တွေလို ယုရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို မိတ်ဆွေသူငယ်
ချင်းအပေါင်းအသင်းစုံလင်စွာနဲ့ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ မကျင်းပတော့
ဘဲ ဒီနှစ်မှာတော့ ယုရဲ့မွေးနေ့ကို မနက်ခင်းပိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဆွမ်းပို့ခြင်း၊ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေ ဆီမီး၊ အမွှေးနံ့သာ သက်စေ့
လှူခြင်း၊ လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ကလေးတွေကို သက်စေ့လွှတ်ပေးခြင်း
စတဲ့ကောင်းမှုကုသိုလ်များ တစ်ယောက်တည်း စိတ်အေးချမ်းသာစွာ
ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ယု၏တစ်ဦးတည်းချစ်လှစွာ
သောဒယ်ဒီက ယုအတွက် အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းပြီ အလွန်မြတ်နိုး
ဖွယ်ကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကို အမှတ်တရပေးလေ၏။

ဒက်ဒီပေးသည်မွေးနေ့လက်ဆောင်ကတော့ ယု အရပ်နီးပါးရှိသည့် ရွှေပေါင်ခတ်ထားသော ယု၏ပုံတူပန်းချီကားချပ် ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ယုသည် ထိုပန်းချီကားကြီးကို အလွန်အံ့ဩမှင် တက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိလျက် ပန်းချီကားထဲမှယုကို မမြင် ဖူးသည်အလား ငေးစိုတ်ကြည့်နေမိတော့၏။

သိပ်ကိုလက်ရာမြောက်တဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ပါပဲ။ ပန်းချီကားချပ်ထဲမှာ ယု၏လှပနီစွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အလို လိုပြီးယောင်သန်းနေကာ ယုမျက်လုံးလေးတွေက ကြည့်လှဲတောက်ပ နေကာ တကယ်အသက်ဝင်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

သည်လောက်တောင် ယုနဲ့ထပ်တူနီးပါးမျှ တူအောင် ဆွဲထားတဲ့ပန်းချီလက်ရာရှင်ဟာ အတော်လေးကို ပန်းချီပညာမှာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှပုံရတာ၊ ဒီပန်းချီကားကြီးကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ငြင်းလို့မရတာ သေချာ၏။

ယုသည် ထိုပန်းချီကားကြီးကို မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့်ကြည့် ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေအလိုလိုပြီးလာလျက် ဒက်ဒီအား ကျေးဇူးတင် စွာဖြင့် ကြည့်မိ၏။

'ဘယ့်နှံ့ယုံလဲသမီး၊ ဒယ်ဒီမွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သမီး သဘောကျကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား'

'အို ဒယ်ဒီရယ်၊ သမီးမွေးနေ့တိုင်းမှာ ဒယ်ဒီပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေထဲက ဒီမွေးနေ့ပွဲမှာ ပေးတဲ့လက်ဆောင်လောက် ကြိုက်နှစ်သက်တာ တစ်ခုမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒယ်ဒီပေးတဲ့မွေးနေ့လက် ဆောင်ဟာ သမီးအတွက် သိပ်ကိုစိတ်ကျေနပ်စရာကောင်းပါတယ်'

ယုအဖြေကြောင့် ဒယ်ဒီမျက်နှာမှာ ကျေနပ်ပီတိပြီး တွေ့ဖြင့် လှိုင်ဖြာသွားရ၏။

'သမီးဆီက ဒီစကားမျိုးကြားရတာ ဒယ်ဒီသိပ် ကျေနပ်ကြည်နူးရတယ်ကွယ်၊ သမီးရဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ ဘာလက်ဆောင်ပေးရရင်ကောင်းမလဲလို့ ဒယ်ဒီစဉ်းစားခဲ့တာ၊ အရင် နှစ်တွေလို လက်ဝတ်ရတနာအမျိုးမျိုးပေးတာထက် ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိမယ့် သမီးအမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သွားမယ့်အရာကို ဒယ်ဒီကြိုးစားရှာခဲ့တာ၊ ခု တော့ ဒယ်ဒီကြိုးစားတဲ့အတိုင်း ဒယ်ဒီရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သမီး ကျေနပ်တယ်ဆိုလို့ ဒယ်ဒီဝမ်းသာမိတယ်ကွယ်'

'ဒယ်ဒီရယ်၊ ဒက်ဒီက သမီးအတွက် ဒီလောက် တောင် ရှာရှာဖွေဖွေစဉ်းစားပေးခဲ့တာကို သမီးကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါ ဘူးရှင်၊ ဒါနဲ့ ဒယ်ဒီ ဒီပန်းချီကားကြီးကို သမီးရဲ့မွေးနေ့အမိ ဘယ်သူ့ဆီ သွားအပ်ထားတာလဲဟင်'

ပန်းချီကားကြီးကိုကြည့်ရင်း လက်ရာမြောက်လှ သောအနုပညာရှင်ကို သိချင်လာတာမို့ ဒယ်ဒီအား အမှတ်တမဲ့မေး

လိုက်မိ၏။ ယူအမေးကြောင့် ဒယ်ဒီ မျက်နှာတစ်ချက်မျက်သွားသည်။

'ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲသမီး၊ သမီးရှေ့မှာ သမီးလို ချင်တဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကြီးရနေပြီပဲ။ ပန်းချီဆရာဘယ်သူလဲဆိုတာ သမီးသိဖို့မလိုအပ်တော့ဘူးလေ'

ဒယ်ဒီစကားကြောင့် ယုစိတ်ထဲ အနည်းငယ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သွား၏။ ဒယ်ဒီဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီဆရာနာမည်ကို ပြောဖို့ ခက်နေသလဲ။ တကယ်ဆို ယုအနေဖြင့် ယု၏ပုံတူပန်းချီကား၏ လက် ရာရှင်ကိုသိချင်တာမဆန်းဟု ထင်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒယ်ဒီကို ဖြေရှင်းမိ၏။

'မဟုတ်သေးပါဘူးဒက်ဒီ၊ သမီးအနေနဲ့ သမီးရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို ထပ်တူနီးပါးဆွဲထားတဲ့လက်ရာမျိုးကို ကျေးဇူးတင် တဲ့အနေနဲ့ သိချင်တာပါ'

သို့သော် ဒက်ဒီက ယုစကားကို လက်မခံပါ။

'မလိုပါဘူးသမီးရယ်၊ သူ ဒီလိုသမီးရဲ့ပုံတူပန်းချီ ကားကိုဆွဲပေးတာဟာ ဒယ်ဒီက သူ့ကျေနပ်လောက်တဲ့တန်ဖိုး ပေး ထားလို့ပဲ'

'အို ဒက်ဒီစကားကတစ်မျိုးပဲ။ ငွေပေးလို့လုပ်ပေး တယ်ဆိုတာမှန်ပါတယ်ဒက်ဒီ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲငွေရပါစေ၊ သူ့ဘက်က စေတနာဆိုတဲ့အရာမပါရင် သမီးရဲ့ပုံတူပန်းချီကားချုပ်ဟာ

ဒီလောက်တောင် လက်ရာမြောက်အောင် အနုစိတ်နေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ သမီးထင်တယ်'

ယု၏ မှန်ကန်စွာထောက်ပြနိုင်မှုကြောင့် ဒယ်ဒီ မျက်နှာ အနည်းငယ်တွေဝေသွားသည်။ ယု၏ပုံတူပန်းချီကားကိုလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ကြည့်စမ်း။ အပြင်ဘက်ကအတိုင်း ခြေသည်း လက်သည်းလေးတွေကအစ ပန်းနုရောင်သန်းနေတာမို့ ဒီပုံကိုဘယ် လောက်စိတ်တိုင်းကျရေးဆွဲထားတယ်ဆိုတာ မြင်သူတိုင်း ခန့်မှန်း နိုင်ပါသည်။

'အင်း လက်ရာကတော့ တော်တော်ကို အနုစိတ်ရေးဆွဲထားတာပဲ။ ဒယ်ဒီလဲ ဒီပန်းချီကားကိုမြင်လိုက်စတုန်းက သမီးကိုယ်တိုင်ပန်းချီကားထဲဝင်ရပ်နေသလားလို့ အောက်မေ့မိတယ်'

'ဒါကြောင့် သမီးပြောတာပေါ့ဒယ်ဒီ၊ ဒီပန်းချီဆရာ ဟာ သမီးရဲ့ပုံတူကို စေတနာနဲ့ဆွဲပေးတာပါလို့'

ယုသည် ရရှိသောအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်၏။ ဒယ်ဒီခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။

'သမီးပြောတာကို ဒယ်ဒီလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဒီပန်းချီဆရာကို ဒယ်ဒီတို့နောက်ထပ်ဆက်သွယ်စရာကိစ္စမှမရှိ တော့ဘဲ၊ ဒီတော့ သမီးအနေနဲ့ ပန်းချီဆရာနာမည်ကိုသိတော့လဲ

ဘာမှအကျိုးထူးလာမှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်'

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဒက်ဒီသည် ယုတောင်းဆိုသော အရာမှန်သမျှ ခေါင်းမခါတမ်းအလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ခုလိုဘာမဟုတ်သည့် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၏ နာမည်ကိုပြောဖို့ကျမှ တွန့်တိုးနေတာ။ ယု အတွက်တော့ အံ့ဩစရာတစ်ခုပါပဲ။

'သမီးမသိလို့မေးပါရစေဒက်ဒီ။ ဒက်ဒီအနေနဲ့ အဲဒီ ပန်းချီဆရာရဲ့နာမည်ကို ပြောပြလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင် သလဲဟင်'

ယုအမေးကြောင့် ဒယ်ဒီမျက်နှာအနည်းငယ်ပြုံး သွား၏။ ပြီးတော့ ယုကိုအင်မတန်မှစပ်စုချင်သောကလေးမအဖြစ် ချစ် မြတ်နိုးစွာ ကြည့်သည်။

'ဒယ်ဒီဘက်က ဘာမှဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူးသမီး။ ဒီလိုပဲ သမီးဘက်ကလဲ ဒီပန်းချီဆရာရဲ့နာမည်ကိုမသိရလို့ ဘာတစ်ခု မှအကျိုးထူးမသွားနိုင်ပါဘူး'

သေချာတယ်။ ဒီအတိုင်းသာဆို ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ထိုပန်းချီဆရာရဲ့နာမည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထိုင်မေးရင်တောင်မှ ဒယ်ဒီအနေဖြင့် ဦးနှောက်ထဲထည့်ကာ စဉ်းစားလိမ့်မည်မဟုတ်။

ယုသည် လူငယ်တစ်ယောက်ပီသစွာ ဒက်ဒီမသိ စေချင်သော ပန်းချီဆရာ၏နာမည်ကို ပိုသိချင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီအပြောကို နှုတ်ခမ်းတင်းတင်း စေ့ကာခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်

သိန်းမင်းစာပေ

သည်။

'ဒီတစ်ခါတော့ ဒက်ဒီအထင်မှားသွားပြီ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီပန်းချီကားရေးဆွဲပေးတဲ့ပန်းချီဆရာနာမည်ကိုသာသိ ရရင် အနည်းဆုံးတော့ သမီးသူငယ်ချင်းတွေက မေးလာရင် ခပ်သွက် သွက်ရွတ်ပြလိုက်နိုင်တာပေါ့ဒယ်ဒီ'

'အင်း ဒါလဲဟုတ်တာပဲ။ သမီးသူငယ်ချင်းတွေမေး လာရင် အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ့်ပုံတူကိုရေးဆွဲပေးတဲ့ပန်းချီဆရာရဲ့ နာမည်သိသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သမီးအနေနဲ့ ပန်းချီဆရာရဲ့နာမည် ကလွဲပြီး ဒီထက်ပိုစိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့ ဒက်ဒီကိုကတိပေးရမယ်'

ဒက်ဒီ၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် ယု ရုတ်တရက်နား မလည်သလို ဒက်ဒီကိုကြည့်မိ၏။ ဒယ်ဒီဘာကိုစိုးရိမ်တာပါလိမ့်။ ယု အထင်တော့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စား စရာကောင်းလှမည်မထင်။

တခြားအကြောင်းအရာတွေစိုးရိမ်ရလောက်အောင် ကလည်း ဒက်ဒီတို့အရွယ် ပန်းချီဆရာအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ယု ဘာကြောင့်စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ။ ထိုအတွေးဖြင့် ယုမျက်နှာလေး အလို လိုပြုံးမိလာကာ အဆုံးမှာတော့ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ အော်ရယ်မိ တော့၏။

'အဟင်း ဟင်း ဖြစ်ရလေဒက်ဒီရယ်၊ သမီးက

သိန်းမင်းစာပေ

သမီးရဲ့ပုံတူတွေကို ရေးဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာနာမည်ကိုသိချင်ရုံပါ။
ပြောပါဦး ဒယ်ဒီ၊ သမီးကဒက်ဒီတို့အရွယ် ပန်းချီဆရာအဘိုးကြီးတစ်
ယောက်ဘဝကို ဘာကြောင့်စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ'

ယု ရယ်ရွှင်မြူးရိပ်ဖြင့်မေးတော့ ဒက်ဒီခေါင်းသွက်
သွက်ညိတ်ကာ ယုနှင့်အတူရောရယ်၏။

'ဆောရီး ဆောရီးသမီးရယ်၊ ဒက်ဒီအစိုး
ရိပ်လွန်သွားတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒက်ဒီတို့အရွယ်ရှိတဲ့ ပန်းချီဆရာ
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ သမီးတို့လိုလူငယ်လေးတွေအတွက်
ဘာများပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာလဲ၊ ကဲကဲ သမီးမှတ်ထား၊
ပန်းချီဆရာနာမည်က မိုးတိမ်တဲ့'

'ရှင် မိုးတိမ်ဟုတ်လား ဒက်ဒီ၊ နာမည်ကလဲ တစ်
မျိုးပါလား၊ တိမ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမတည်မြဲဘဲ အမြဲရွေ့လျားနေ
တဲ့အရာပဲ'

ယုမှာ ထိုနာမည်ကို မနှစ်သက်တာမို့ နှာခေါင်း
လေးရှုံ့ကာ ပြောလိုက်၏။ ဒက်ဒီ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ
သည်။

'အနုပညာသမားတွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြ
တဲ့လူတွေ သမီးရဲ့ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကလည်း တစ်နေရာတည်းရှိနေ
ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဘဝကိုတည်

ဆောက်နေကြတာ၊ မိုးတိမ်ဆိုတာကလဲ သူ့ရဲ့အမည်ရင်းဟုတ်ချင်မှ
ဟုတ်မှာပါလေ၊ အနုပညာနာမည်တစ်ခုဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲပါလေ၊ ခုတော့
သမီးသိချင်တဲ့ပန်းချီဆရာနာမည် သိရပြီမဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရဲ့အသက်
နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ ဒက်ဒီပေးတဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သမီး
အမြတ်တနိုး တစ်သက်လုံးသိမ်းထားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်'

'သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်လေးပေါ့ကွယ်'

ဒက်ဒီသည် သူ၏လက်ဆောင်ကို ယုအလွန်မြတ်နိုး
ကြောင်း သိရတာမို့ အတော့ကိုကျေနပ်သွားလေ၏။ ဒက်ဒီ၏ အလွန်
မြတ်နိုးစရာကောင်းသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကြောင့် ယု၏ အနှစ်
နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့လေးမှာ ပရိသတ်မပါ အခမ်းအနားမပါဘဲ ယု
အတွက်စိုပြည်စွာ ပြီးပြည့်စုံသွားလေ၏။

* * * *

ယုသည် ဒက်ဒီကိုကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ယု၏ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကိုဆွဲပေးသော ပန်းချီဆရာ၏နာမည်ကိုသိရုံဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သွားရသည်။

နိုးသားစွာဝန်ခံရပါမူ ယု၏ပုံတူကိုရေးဆွဲပေးသည့် ပန်းချီဆရာအား ကျေးဇူးတင်စိတ်ဖြင့် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ဝယ်ခြင်းက သွားရောက်ကန်တော့လို၏။ သို့သော် ယု၏ဒက်ဒီက ထိုမျှလောက်ထိခွင့်ပြုအလိုလိုက်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ယုသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ယု၏ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကိုကြည့်ကာ တသိမ့်သိမ့်ကျေနပ်ရင်း ထိုပန်းချီဆရာအား တစ်ခွဲစိမ့်ကျေးဇူးတင်နေမိရတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ ပန်းချီဆရာအား တစ်ခွဲစိမ့်ဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ကာ ကျေးဇူးတင်နေဆဲ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ယုအတွက် ပန်းချီဆရာနှင့်တွေ့ဆုံရန် အခွင့်အရေးတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို ပေါ်ပေါက်လာအောင်ဖန်တီးပေးသူကတော့ ယု၏ငယ်သူငယ်ချင်းလီလီကြောင့်ဖြစ်သည်။ လီလီသည် တရုပ်ကပြားမလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပန်းချီပညာကို လွန်စွာ ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ယခုချိန်ထိ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကောင်းစွာပီပြင်အောင် မဆွဲနိုင်သေးပါ။

သည့်အတွက် လီလီက နီးစပ်ရာပန်းချီဆရာများ

သိန်းမင်းစာပေ

ထံတွင် ပန်းချီပညာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာလေ့လာသင်ယူ နေသူဖြစ်၏။

ထိုနေ့က လီလီ ယုထံသို့ ရောက်လာခြင်းသည် ယုဘဝအတွက်တစ်ဆစ်ချိုးအပြောင်းအလဲကို ကံကြမ္မာကဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်း ဟု နောင်သောအခါတွင် သိလိုက်ရ၏။

'ဟယ်တော့ - ဟယ်တော့၊ ယုကိုယ်တိုင်များ ပန်းချီကားထဲ ဝင်ရပ်နေသလားမှတ်ရတယ်၊ ယုနဲ့တူလိုက်တာဟာ၊ အရမ်းလက်ရာမြောက်တဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပဲ'

လီလီသည် ယု၏ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကြီးရှေ့တွင် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် အမျိုးမျိုးကြည့်ရင်း အံ့ဩမတုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ယုကတော့ လီလီအံ့ဩမှုကို ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြုံးနေမိသည်။ အတန်ကြာမှ လီလီသည် ယုကိုသတိရဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ...

'ပြောစမ်းပါဦးယုရယ်၊ ဒီလောက်တူတဲ့ပန်းချီကားချပ်ကြီးရအောင် ရှင် ဘယ်သူ့ဆီမှာသွားအပ်ထားတာလဲဟင်'

လီလီအမေးကြောင့် ယုခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။ ယုရယ်သံမှာ ကျေနပ်ပီတိများပါဝင်နေတာ လီလီမသိပါ။

'ကျွန်မသွားအပ်တာမဟုတ်ဘူး လီလီရဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ ဒယ်ဒီက ကျွန်မအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့အတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးတာ'

'အိုး ဂေါ်ဒ် မင်းရဲ့ဒက်ဒီက အတော်ကိုချစ်မြတ်နိုး

သိန်းမင်းစာပေ

ဖွယ်ကောင်းပါလား - ယု၊ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ သည်
လောက်စိတ် ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့လက်ဆောင်မျိုးပေးတာ ကိုယ့်ပြင်
အားကျလိုက်ပါ ဘိတော့ကွယ်'

လီလီအပြောကြောင့် ယုတစ်ယောက် ဒက်ဒီကို
စိတ်ထဲမှနှုတ်၍ 'ကန်တော့လိုက်မိ၏။ သည်လိုမြတ်နိုးနှစ်ခြိုက်ဖွယ်
ကောင်းသော လက်ဆောင်မျိုးကိုပေးတတ်သည့် ဒက်ဒီကိုလည်း
အကြိမ်ကြိမ်ကျေးဇူးတင်မိရ၏။

'ကြည့်ပါဦးကွယ် ပန်းချီကားထဲက ယုရဲ့မျက်လုံး
လေးတွေဟာ အပြင်ဘက်ကလိုပဲ လက်ဖြာနေလိုက်တာ၊ ကိုယ်ဟန်
လေးကလည်း ရုပ်လုံးပေါ်ပြီးကြွတက်နေလိုက်တာ၊ လက်ချောင်း ခြေ
ချောင်းတွေကလည်း ပျော့ပျောင်းနူးညွတ်နေလိုက်တာ သည်လောက်
တော်တဲ့ပန်းချီဆရာကို မင်း ဘယ်ကတွေ့တာလဲယု'

'ဟင့်အင်း ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူးလီလီ၊ ဒက်ဒီ
ပြောပုံအရတော့ ဒီပန်းချီဆရာကို ဒက်ဒီမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က
တစ်ဆင့်သိတာတဲ့၊ သူ့ကိုမသိပေမယ့် သူ့နာမည်ကိုတော့ ကျွန်မ
သိတယ်၊ သူ့နာမည်က မိုးတိမ်တဲ့'

'ကောင်းလိုက်တဲ့အမည်လေး၊ တိမ်ဆိုတာ အင်
မတန်ပေါ့ပါးနူးညံ့တဲ့အရာ၊ အရောင်ကလဲ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ အင်း . . .
ဒီအမည်ယူထားတဲ့ပန်းချီဆရာရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာလည်း သိပ်ကို ဖြူစင်

နူးညံ့မယ့်ပုံပဲကွ'

လီလီဖွင့်ဆိုလိုက်သော မိုးတိမ်၏အဓိပ္ပာယ်သည်
ယုဖွင့်ဆိုချက်နှင့်အတော်ကွာလှပါလား။ သို့သော် ယုတို့နှစ်ယောက်
သည် ထိုအမည်ကို အရေးတယူငြင်းခုန်ဆွေးနွေးရလောက်အောင်
ထိုပန်းချီဆရာနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးဖူးသူတွေမဟုတ်။ သည်အတွက် ထို
ကိစ္စကို ယုမဆွေးနွေးဘဲနေလိုက်၏။

'ကိုယ်တော့ ဒီပန်းချီဆရာကို အရမ်းစိတ်ဝင်စား
သွားပြီ ယု၊ ကိုယ်တွေ့ဖူးသမျှပန်းချီလက်ရာတွေထဲမှာ ဒီလောက်
လှပသေသပ်ပြီး အနုပညာလက်ရာမြောက်လှတဲ့ ပန်းချီကားမျိုး
တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးတာ သေချာတယ်'

ကိုယ်ထင်တယ် ကိုယ်သာ ဒီပန်းချီဆရာဆီမှာ
ကောင်းကောင်းသင်လိုက်ရရင် ခဏကလေးနဲ့တတ်ကျွမ်းသွားမှာ ဒီမှာ
ယု၊ ရှင် . . . ကိုယ့်ကိုတစ်ခုလောက်ကူညီစမ်းပါ'

'တို့ . . . ကျွန်မဘာကူညီရမှာလဲ'

'အင်း . . . မင်းကူညီရမှာလွယ်ပါတယ် ယု၊
ကိုယ့်ကို ဒီပန်းချီဆရာဆီခေါ်သွားရုံပါ'

ဘုရားရေ ဒီကိစ္စဟာ ယုအတွက် လွယ်
လွယ်လေးပါလို့ ဘာကြောင့် လီလီပြောနိုင်ပါသလဲ။ တခြားအကူအညီ
မျိုးကိုသာတောင်းလျှင် ယုအလွယ်တကူပေးလိုက်နိုင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ

တော့ ယုအတွက် ခက်ခဲလွန်းလှသည်။

'ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်တောင်းတဲ့အကူအညီ ကို မင်းပေးမယ်မဟုတ်လားယု'

ယုသက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းကိုဖြည်းညှမ်း စွာခါယမ်းပြလိုက်၏။

'ဝမ်းနည်းပါတယ် လီလီ ရှင့်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စ ကလွဲ ပြီး တခြားကိစ္စမျိုးအကူအညီတောင်းနိုင်ပါတယ်ကွယ်'

'မင်းပြောတာ ကိုယ်နားမလည်ဘူးယု၊ မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'

'ဟင် ရှင်းရှင်းပြောရရင် . . . ကျွန်မ မိုးတိမ် ဆိုတဲ့ပန်းချီဆရာကို နာမည်လေးကလွဲပြီး ဘာမှမသိဘူး လီလီ'

'ဒါများ ခက်တာလိုက်လို့ကွယ် . . . ဒီပန်းချီ ဆရာသိချင်ရင် . . . ယုရဲ့ဒယ်ဒီကို မေးကြည့်လိုက်ပါလား'

'မဖြစ်ဘူး လီလီ၊ ဒယ်ဒီက ကျွန်မကို ပန်းချီဆရာ နာမည်ကို သိရုံကလွဲလို့ ကျန်တာဘာမှစိတ်မဝင်စားရဘူးလို့ ပြောလား တယ်'

'ဟင် ဒါဆို ပြဿနာပဲ'
လီလီသည် စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာလေးမဲ့ ကျသွား၏။ ယုကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် မတတ်

နိုင်ပါ။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်ပါ သည်။ ပန်းချီပညာကို လီလီဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ယုအသိဆုံးပဲ။

'နေပါဦး ယုရယ်. . . ကိုယ်မသိလို့ မေးပါရစေ၊ မင်းဒက်ဒီ ဘာကြောင့် အဲဒီပန်းချီဆရာကို မသိစေချင်တာလဲ'

ယုတို့ကြား၌ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် လီလီနားလည်သလိုမေးလာ၏။ ယုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ဒါတော့ ကျွန်မမသိဘူး လီလီ၊ ဒယ်ဒီကြည့်ရတာ ကျွန်မကို အနုပညာသမားတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်ဆက်ဆံမှာမျိုး မကြိုက်လို့နေမှာပေါ့'

'ဒီလိုတော့မယူဆသင့်ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ အနု ပညာသမားတိုင်း ရှုပ်တတ်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခု မိုးတိမ် ဆိုတဲ့ပန်းချီဆရာနာမည်ကို ကိုယ်မကြားဖူးတာဘဲ တကယ်ဆို ဒီလောက် လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်နာမည်က ကျော်ကြားနေသင့်တာပေါ့'

'ဟင် ဒါဆို မိုးတိမ်ဆိုတာ နာမည်ကျော် ပန်းချီ ဆရာ မဟုတ်ဘူးလား လီလီ'

'ဟုတ်တယ် ယု၊ နာမည်ကြီးပန်းချီဆရာတွေဆို ရင် ကိုယ်သိတာပဲ သူသာ နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာဆိုရင်

ကိုယ်သိနေမှာသေချာတယ်'

'ဒါဆိုရင် သိပ်အံ့ဩစသရာကောင်းတာပဲ၊ နာမည်
မကြီးတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့လက်ရာဟာ ဒီလောက်တောင်
ကောင်းနေသတဲ့လား'

ယု ပြောရင်း ပန်းချီကားကြီးကို ထပ်ကာကြည့်မိ
ပြန်၏။ ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်စရာပဲ . . .။ နာမည်မကျော်ကြားသည့်
သာမန်ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့လက်ရာဟာ ဒီလောက်တောင်
ပြောင်မြောက်တာ ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်
သလဲ။'

'ဒါကြောင့် ကိုယ်လဲ သိပ်အံ့ဩနေတာပေါ့ယု၊ ဒီ
လောက်လက်ရာမြောက်လှတဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ ဘာဖြစ်လို့ နာမည်
မကြီးဘဲ မြုပ်ကွယ်နေရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ'

'အေးလေ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ လီလီ'

ယုသည် အစက သာမန်လောက်သာ စိတ်ဝင်စား
နေသော ထိုပန်းချီဆရာကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍စိတ်ဝင်စားလာရ၏။
ထို့ကြောင့် ပန်းချီဆရာဆိုတာကိုလည်း တွေ့ချင်မြင်ချင်လာရတော့
သည်။

'ကဲ ပြောစမ်းပါဦး . . . ယု၊ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်
ပုံတူကို ထပ်တူနီးပါးရေးဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာကို မတွေ့ချင်ဘူးလား'

'မှန်တာဝန်ခံရရင် အစက ပန်းချီဆရာကို တွေ့ဖို့

ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားမိတာအမှန်ပဲ . . .။ ဒါပေမယ့် ရှင်ပြောပြမှ ဒီ
ပန်းချီဆရာကို ကျွန်မပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာတယ် လီလီ'

'ဟုတ်ပြီ ဒါ အမှန်ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့
ဒီပန်းချီဆရာကို အနည်းဆုံး တစ်ခေါက်လောက်တွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်
စကားပြောသင့်တယ်'

'လီလီသည်' ယုကိုပန်းချီဆရာနှင့်တွေ့ရန်အတွက်
လှပစွာ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်လေ၏။ ယုမှာ လီလီ၏အပြောကြောင့်
ပန်းချီဆရာကိုတွေ့ရန် ဘယ်လိုအကြံထုတ်ရမလဲဟု စဉ်းစားကြည့်
သည်။

'ကျွန်မ သတိရပြီ လီလီ၊ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေဆီကိုသွား
ပြီး ဒီပန်းချီဆရာကိုမေးရအောင်'

'အိုကေ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ်ပဲ ယု၊ ဒီတာဝန်
ကို မင်းယူပေတော့၊ မင်းစုံစမ်းလို့ရပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်
ကိုယ်နဲ့အတူ ပန်းချီဆရာဆီသွားကြတာပေါ့'

'ကောင်းပြီ လီလီ၊ ကျွန်မဖုန်းဆက်တဲ့အခါ ရှင်
အဆင်သင့်သာရှိနေပါစေ'

'စိတ်ချ ဒါဆို ကိုယ်ပြန်မယ်'

လီလီပြန်သွားတော့ ယုသည် ဒက်ဒီကို ယူ၏ ပုံတူ
ပန်းချီကားရေးဆွဲဖို့ အကြံပေးကာ ဘယ်သူလဲဟု စဉ်းစားနေမိလေ၏။

* * * *

ယုသည် ဒယ်ဒီအား လှည့်ပတ်ကာ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေကို မေးရန် အကြံအမျိုးမျိုးထုတ်သည်တိုင် ကောင်းမွန်သော အကြံဟု တစ်ခုမှ မရအောင် ဖြစ်နေ၏။

‘ဒယ်ဒီ . . . သမီးရဲ့ပုံတူပန်းချီကားကို ဆွဲပေးဖို့ အကြံပေးတာ ဘယ်သူလဲဟင်’

ဟု မေးလိုက်ပါက အင်မတန်ပါးနပ်သော ဒယ်ဒီက ယုကို အကဲခတ်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟု မေးခွန်ပြန်ထုတ်မှာ သေချာ၏။

ယုအနေဖြင့် ကျေးဇူးတင်လို့ပါဟူသော အဖြေနှင့် တော့ လုံလောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒက်ဒီကို ကတိပေးထားခဲ့သည့် အတိုင်း ပန်းချီဆရာနာမည်ကို သိရုံထက် လွန်ကဲကာ ဝိုလာလျှင် ဒက်ဒီသံသယဖြစ်မှာ သေချာ၏။

ဒက်ဒီက ယုကို ဘယ်လိုအနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းနှင့်မှ မဆက်စပ်လို့ပေ။ ထို့ကြောင့် ယုကလည်း ဒက်ဒီအကြိုက်နေခဲ့တာ ယနေ့အချိန်ထိပင်။ ယု ခုမှသာ ယု၏ပုံတူပန်းချီကားနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုပန်းချီဆရာကို သိချင်လာတာဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းမှာ ယုအနေဖြင့် ထိုပန်းချီဆရာဆိုတာကို သိရှိရန်မှာ အတော်ခက်ခဲကာ မလွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း ယုအတွက် ကံကောင်းဖို့ အခြေအနေကမန်တီးလာ၏။ ထိုနေ့က ယုတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ နို့နေခိုက် ဒက်ဒီမိတ်ဆွေရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ အန်ကယ်’

ယုတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အသက်ငါးဆယ်နီးပါး

ရှိ ဥပဓိရုပ်ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် ထိုလူကြီးကို ယုမေးလိုက်၏။

‘သမီးက ထက်ခိုင် သမီးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်က ဒယ်ဒီနဲ့

တွေ့ချင်လို့လား’

‘ဆိုပါတော့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်ထိ ထက်ခိုင်

အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတာ အန်ကယ်သိပါတယ်’

‘ဒါဖြင့်’

ယု မေးရခက်သွားစဉ် ထိုလူကြီးက ဖွဖွပြုံးသည်။

‘အန်ကယ်က သမီးရဲ့ပုံတူပန်းချီကားကို လာ

ကြည့်တာပါ’

‘ရှင် . . .’

ယုသည် ထိုအန်ကယ်ကြီး၏စကားကြောင့် အံ့ဩဝမ်းသာသွားရသည်။ ကြည့်စမ်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ပန်းချီဆရာဆိုတာကို သိချင်နေတဲ့အချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒက်ဒီမိတ်ဆွေဆိုတာ

ရောက်လာရတယ်လို့ . . . ။

' ဒါ . . . ဒါ ဆို အန်ကယ်က ဟို . . . ဟို သမီးရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို ရေးဆွဲပေးတဲ့ပန်းချီဆရာလားဟင် '

ယု၏အမေးကို ထိုလူကြီးခေါင်းခါပြတာမို့ မျှော်လင့်ထားသော ယု၏စိတ်ဓာတ်တွေ ဝန်းခနဲဖြုတ်ကျသွားရသည်။ ထိုလူကြီးကတော့ ယု၏စိတ်ဓာတ်ကျမှုကိုမသိဘဲ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခံညားထည်ဝါစွာ နေရာယူထထားသော ယုရဲ့ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ထိုလူကြီး၏နှုတ်ဖျားမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးရွတ်ဆိုလေသည်။

' မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် လက်ရာမြောက်တာပဲ . . . ။ ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီပညာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသုံးမချရတာပါလိမ့် '

ထိုလူကြီး၏ မှတ်ချက်ချသံကြောင့် ယု သတိဝင်ကာ ပန်းချီဆရာဆိုတာကို မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

' အန်ကယ် . . . ဒီပန်းချီကားချုပ်ကြီးဟာ လက်ရာဘယ်လောက်မြောက်သလဲဆိုရင် ဟောဒီပန်းချီကားကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဝင်ရပ်နေသလားလို့ မေးယူရတဲ့အထိပါပဲ '

' ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဒီလောက်တော်တဲ့ပန်းချီဆရာ

ချီး တစ်ခါမျှတွေ့ဖူးမယ်လို့တောင် မထင်ခဲ့မိပါဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ထပ်တူနီးပါးကျအောင် ရေးဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာကို တွေ့သင့်တယ်လို့ အန်ကယ်မထင်ဘူးလားရှင် '

ယုစကားကြောင့် ထိုလူကြီးက ယုကို နူးညံ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ခပ်ကြာကြာကြည့်ကာ တစ်ချက်ခေါင်းညိတ်သည်။

' ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် . . . ။ ဒီလောက်လက်ရာမြောက်အောင် ကိုယ့်ပုံတူကို ရေးဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာကို သမီး တွေ့သင့်တာပေါ့ '

ထိုလူကြီး၏ ထောက်ခံအားပေးမှုကြောင့် ယု မျက်နှာဝင်းလက်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကျေနပ်စွာပြုံးသွားရသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ယုမျက်နှာလေး ညှိုးဖျော့သွားလျက် . . .

' ဒါပေမယ့် အန်ကယ်ရယ် ဒယ်ဒီကတော့ ကျွန်မကို အဲဒီပန်းချီဆရာနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ပါဘူး '

ယု၏ အားအင်မပါလှသောလေသံနှင့် ညှိုးဖျော့မျက်နှာကြောင့် ထိုလူကြီးက ယုကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်လေ၏။

' သမီးက ဒီပန်းချီဆရာကို သိပ်တွေ့ချင်တာလားကွယ် '

' အို . . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အန်ကယ်

ရယ်၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်များခွဲထားသလားလို့ အောက်မှေရအောင် ဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာကို မတွေ့ချင်ဘဲနေပါ့မလား . . . ၊ တကယ်လို့ မတွေ့ချင်တဲ့လူသာရှိရင် အဲဒီလူဟာ တော်တော်မှိုက်မဲတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်'

' သမီးပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ အန်ကယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ့်ပုံတူဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာကို တွေ့ချင်မှာပဲ '

' ဒါဆို . . . အန်ကယ်ရယ် . . . သမီးကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားဟင်၊ ဟောဒီပန်းချီဆရာကို သမီးတွေ့ချင်ပေမယ့် သမီးမှာ လိပ်စာမသိဘဲဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ အန်ကယ်များ ကူညီနိုင်မလားရှင် '

' သိပ်ကူညီနိုင်တော့မရှိဘူးကွယ် . . . ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးရဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ ဒီပန်းချီကားကြီးကို ဆွဲပြီး လက်ဆောင်ပေးဖို့တိုက်တွန်းတာ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေလို့ပဲ . . . '

' အို . . . ဟုတ်လား၊ ကျွန်မဝမ်းသာလိုက်တာရှင် . . . ၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီပန်းချီဆရာရဲ့လိပ်စာကို သိချင်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကို မေးရမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အန်ကယ်၊ ကျွန်မဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတာ ကျွန်မအတွက် ကံကြမ္မာဖန်တီးပေးလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့နော် '

ယုသည် ဆန်းကြယ်သောကံကြမ္မာကို အံ့ဩကျေးဇူးတင်မိသွားရ၏။ ကြည့်စမ်းကွယ် . . . ဘယ်လောက်များ တိုက်ဆိုင်လိုက်တဲ့အဖြစ်လဲဆိုတာ ယုအနေဖြင့် ပန်းချီဆရာကို တွေ့ဆုံရန်ခက်ခဲနေတဲ့အချိန်မှာ . . . ထိုပန်းချီဆရာထံသို့ ပို့ပေးမည့်လူရောက်ရတယ်လို့ . . . ။

ယုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကံကောင်းသူအဖြစ် ထိုသို့ပန်းချီဆရာနှင့်ဆုံရန် ဖန်တီးပေးသည့်ကံကြမ္မာကို ကျိတ်ကာကျေးဇူးတင်လိုက်ခြင်းအတွက် နောင်သောအခါတွင် ယု၏ဘဝ၏ အမှားယွင်းဆုံးဖြစ်ရပ်ဆိုတာကို ထိုစဉ်က ကြိုရှောင်မသိရှိလိုက်ပါ။

' တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွယ် . . . ၊ အန်ကယ်ကလဲ မိုးတိမ်ရဲ့ပန်းချီလက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲလို့ လာကြည့်တာ . . . ၊ အင်း . . . တကယ်တော့ သူဟာ အန်ကယ်ထင်ထားတာထက် ပိုတော်တဲ့ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပဲ '

' သိပ်ဟုတ်တာပဲ အန်ကယ်၊ ဟောဒီပန်းချီကားကြီးကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ဒီပန်းချီဆရာလက်ရာမြောက်မှုကို ဘယ်သူမှမချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ကြဘူး "

ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို တစ်ခါမျိုးမှန်းတိုင်း ဝမ်းသာကြည်နူးရသလို တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ကိုယ့်ရဲ့ပုံကို ဒီလောက်တူအောင်ရေးဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို မမြင်ဖူးတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း

ဖြစ်မိရတာအကြိမ်ကြိမ်ပါပဲရှင် "

ထိုအန်ကယ်ကြီးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

" ခုတော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးရဲ့

အခက်အခဲကို အန်ကယ်ကူညီပါ့မယ် . . . ၊ ရော့ကွယ် . . . ဟောဒါ မိုးတိမ်ရဲ့လိပ်စာပဲ '

အန်ကယ်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို သူတိုက်ပုံအင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးလေ၏။ ယူသည် လိပ်စာကတ်ကလေးကို သိချင်စေဖြင့် ကမန်းကတန်းငုံကြည့်လိုက်တော့

' မိုးစွေဆိုပါလား . . . '

ထို့ကြောင့် ယူ နားမလည်သလိုဖြစ်ကာ . . .

' အန်ကယ် ဒီလိပ်စာကတ်ထဲကနာမည်ဟာ မိုးစွေဖြစ်နေပါလား '

' ဒါ ဘာဆန်းသလဲကွယ် . . . ၊ မိုးစွေဟာ မိုးတိမ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သမီးကထင်နေသလား '

' အို . . . ဟုတ်တာပေါ့ . . . ကျွန်မ အတွေးနည်းနည်းချော်သွားတယ် အန်ကယ်၊ တကယ်ဆို မိုးစွေဆိုတာလဲ မိုးတိမ်ဖြစ်နိုင်တယ် '

တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ယူ၏အမှားအတွက် စိတ်ကိုဖြေသိမ့်လိုက်၏။ အန်ကယ်ကြီးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေ

သည်။

' အန်ကယ်ကို ကျွန်မကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင် '

တယ်ရှင် '

' ဘာအတွက်လဲ မိန်းကလေးရဲ့ '

အန်ကယ်ကြီး၏အမေးကြောင့် ယူ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

' ဪ . . . အန်ကယ်ရယ် . . . ကျွန်မသိပ်လိုချင်နေတဲ့ ပန်းချီဆရာကို တွေ့ဆုံဖို့အတွက် အန်ကယ်လိပ်စာပေးတာကိုလေ '

' ဪ . . . ဪ . . . ဒီအံ့တွက်တော့ဖြင့် ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့ကွယ်၊ အန်ကယ်အတွက် ဝန်လေးတဲ့အရာကို ကူညီရတာမှမဟုတ်ဘဲ . . . ၊ ကဲ . . . ကဲ အန်ကယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ် '

' ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါပြီရှင် "

ယူသည် အန်ကယ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ကားနားအထိလိုက်ပို့မိ၏။ အန်ကယ်ကြီး ကားထဲဝင်ရောက်သွားချိန် ယူ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရစွာဖြင့် ကမန်းကတန်းမေးလိုက်မိ၏။

' အို အန်ကယ်ရယ် . . . ၊ အန်ကယ်သာ ပြန်သွားတော့မယ် ကျွန်မဖြင့် အန်ကယ်နာမည်ကို ခုထက်ထိမသိရ

သေးဘူး။ ဒက်ဒီမေးရင် ဘယ်သူလာတယ်လို့ ကျွန်မပြောလိုက်ရ မလဲရှင်

သည်တော့မှ အန်ကယ်ကြီးပြုံး၍ ဖြေ၏။

‘ဦးဘသစ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ ကဲ . . . အန်

ကယ်သွားပြီ သမီး’

ယု ခေါင်းညိတ်ပြု၍မဆုံးခင် ဦးဘသစ်ကားလေး မောင်းထွက်လို့သွား၏။ ယုသည် ထိုကားလေးကို မျက်စိတဆုံးကြည့် ရင်း ယု၏ နှစ်ဆယ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ ပန်းချီကားလက်ဆောင်ပေးဖို့ အကြံပေးတာရော ခုလို ပန်းချီဆရာ၏လိပ်စာကို ပေးတာရောအတွက် ယုစိတ်ထဲ ကျေးဇူးတင်၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်မိရလေ၏။

* * * * *

ယုသည် ပန်းချီဆရာ၏လိပ်စာကို သိပြီးနောက် လီလီကိုကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

‘ကဲ . . . လီလီရေ ရှင်သိချင်တဲ့ပန်းချီဆရာလိပ်စာ တော့ ကျွန်မရအောင်စုံစမ်းလိုက်ပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်တော့သွားကြမလဲ’

ယု စိတ်အားတက်ကြွစွာ သတင်းဖို့လိုက်တာနှင့် လီလီကဝမ်းသာသွားလေ၏။

‘အို . . . ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က ဒီလောက်လွယ် လွယ်နဲ့ ပန်းချီဆရာလိပ်စာကို ယု မရနိုင်ဘူးမှတ်နေတာကွ’

‘ဒါကတော့ လီလီ . . . ကျွန်မကိုအထင်သေး တာပဲ’

ယု စိတ်ကောက်ဟန်ဖြင့်ပြောတော့ လီလီ အမြန် ချော့လေ၏။

‘အိုကွယ် . . . စိတ်မဆိုးစမ်းပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ မင်းပြောတုန်းက ပန်းချီဆရာရဲ့လိပ်စာကို သိဖို့ခက်တယ်ဆိုလို့ပါ’

‘ဒါ အမှန်ပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်သိထားဖို့က ထက် ယုဆောင်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးဘက်မှာ ကံတရားက အမြဲရပ်တည်နေ တယ်ဆိုတာပဲ’

ဟု ပြောရင်း ခပ်တိုးတိုးရယ်မိ၏။ ထိုအချိန်တွေ တုန်းကတော့ လောကမှာ ကံအကောင်းဆုံးမိန်းကလေးဟာ ယုပဲ

ထင်ခဲ့၏။ ယုအပြောကို လီလီ ခပ်မြန်မြန်ထောက်ခံသည်။

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ယုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီလောက်ကံကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမှန်း ကိုယ် မသိ ခဲ့လို့ပါ။ ”

‘ အင်း ဒီလိုဝန်ခံမှပေါ့ လီလီရယ်။ ’

ယုအပြောကြောင့် လီလီရယ်လေ၏။ သည်တော့ ယုပါ လိုက်ရယ်မိ၏။

‘ ကဲ . . . လီလီ အရယ်ရပ်တော့ကွယ်၊ ကျွန်မ မေးတာ ဖြေပါဦး။ ’

‘ ဘာကိုလဲ ယု။ ’

လီလီအမေးကြောင့် ယု ကျွဲမြီးတိုသွားရ၏။

‘ လီလီ . . . ရှင်ဟာလေ . . . အသက်မကြီးသေးဘူး သိပ်မေ့တတ်နေပါလားဟယ် . . .။ ကျွန်မမေးတာ ပန်းချီဆရာ အိမ်သွားဖို့ကိစ္စလေ။ ’

‘ ဆောဇိုး . . . ဆောဇိုး . . . ကိုယ်သတိလွတ်သွားတယ် . . .။ ပြောရရင်တော့ ယုကို ကိုယ်ထပ်တောင်းပန်ရမှာပဲ။ ’

‘ ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ လီလီ။ ’

‘ ဒီလိုယုရေ . . . ကိုယ့်အဘွားနေမကောင်းလို့ တစ်မိသားစုလုံး လိုက်သွားရမယ်ကွယ်။ ’

‘ ဟင် . . . ခါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ’

‘ ခါကြောင့် ယုကို ကိုယ်တောင်းပန်တာပေါ့။ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ။ ဒီလုပ်လုပ်လေ . . . ကိုယ်မပါဘဲ အဲဒီပန်းချီဆရာကို သွားတွေ့လိုက်ပါလား။ ’

‘ ခို . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ . . . ကျွန်မက လီလီ ပန်းချီပညာသင်ချင်တယ်ဆိုလို့သာ သူ့လိပ်စာရအောင် စုံစမ်းပေးတာ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသွားဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ’

ယု ငြင်းလိုက်ရင်း ပန်းချီဆရာထံ တစ်ယောက်တည်းသွားဖို့တော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဟု တွေးလိုက်၏။ ဒယ်ဒီသိသွားလျှင်လည်း ခါမျိုးခွင့်လွတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

‘ ခါဆိုလဲ ကိုယ်ပြန်လာမှ ယုနဲ့အတူ သွားကြပေါ့လေ . . .။ ကိုယ်ပြောတာ သဘောတူတယ်မဟုတ်လား ယု။ ’

‘ အင်း အခုမှတော့ ကျွန်မတာတတ်နိုင်မှာလဲ . . .။ ရှင်သာအမြန်ဆုံးပြန်လာဖို့ မှာလိုက်ပါရစေ။ ’

‘ ခိုကေ . . . ခိုကေ။ ’

နှစ်ဦးသား ညှိနှိုင်းပြီးမှ ယု သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ ဟင်း . . . လီလီအလာကို စိတ်မော့စွာစောင့်မျှော်ပေတော့။

* * *

‘အဲဒီလူ ဒီဘက်ကိုကြည့်နေတာကြာပြီ ယု မင်းနဲ့

သိလား’

နီလာ၏အမေးကို ယုခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ကော်ရစ်ကာဘက်သို့ မသိမသာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အို . . . ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဒီလူ ယုတို့ဘက်စိုက်ကြည့်နေတာပါလား။

ပုံစံကတော့ အတော်လေးကြည့်ကောင်းတာမို့ တစ်ခါကြည့်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ခါထပ်ကြည့်ချင်စရာရုပ်မျိုးဖြစ်၏။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် ယုစိတ်က ဒီလူကို သဘောမကျသလိုဖြစ်သွားရသည်။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သူ၏နူးညံ့သိပ်မွေ့လွန်းသော မျက်လုံးများကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် အမြဲပြုံးယောင်သန်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့်ပဲလား မသိ။

‘ရုပ်ကတော့ တော်တော်ဖြောင့်တယ်ကွ၊ မိန်းမကြိုက်ရုပ်မျိုး’

နီလာမှတ်ချက်သံကြောင့် ယုအကြည့် ပြန်လွှဲလိုက်ရင်း . . .

‘သူ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ဘက် ဒီလောက်ကြည့်နေတာလဲ နီလာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို သိနေတဲ့ပုံစံပဲ’

‘သေချာတာကတော့ သူနဲ့ ကျွန်မ လုံးဝမသိတာဘဲ နီလာ’

ယုအပြောကြောင့် နီလာမျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ စဉ်းစားသည်။ အတန်ကြာမှ နီလာမျက်နှာဝင်းခနဲလက်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်ပြော၏။

‘ဟုတ်ပြီ . . . တို့သိပြီယု၊ ဒီလူကို တို့ကောင်းကောင်းသိတယ် . . . သူ . . . ချယ်ရီအမျိုးသားပဲ’

‘ဟင် . . . ချယ်ရီ . . . ဟုတ်လား’

ထိုနာမည် တစ်ခါမှမကြားဖူးတာမို့ ယုမျက်မှောင်လေးတွန့်ကာမေးရင်း ဒီလူမှာ သက်ဆိုင်သူရှိပြီးသားပါလားဟု တွေးမိလိုက်ရ၏။

အင်း တကယ်ဆို ဒါကမဆန်းပါ။ ဒီလောက်ရုပ်ချောတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ အနည်းဆုံး ချစ်သူဆိုတာလောက်တော့ ရှိနေမှာပေါ့။

‘ချယ်ရီဆိုတာ အမ်စီကထွ . . . တို့နဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းက ကျွန်တော်ရင်း ခင်ခွဲကြတာ၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့ လိုင်းကွဲသွားကြတယ် . . . ချယ်ရီနဲ့ ဟိုတစ်ခါပြန်ဆုံတော့ ဒီလူလဲပါလာတာနဲ့ တို့ကိုပိတ်ဆက်ပေးလို့ သိရတာ’

‘ဒါဆို ခုကြည့်နေတာ ရှင့်ကိုပဲ၊ ရှင့်သွားနှုတ်ဆက်

လိုက်ပါလား နီလာ

နီလာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး

လေသံဖြင့် . . .

‘ သူ့မျက်လုံးတွေက ရှင့်ကိုကြည့်နေသလိုပဲ ယု’

‘ ဟာ . . . အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ . . . သူနဲ့ကျွန်မမှ

မသိဘဲ နီလာရဲ့ ရှင့်ကိုကြည့်တာပါ ’

‘ အင်း . . . ဒါလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နေပါဦး သူက

အဓိဘက်မသွားဘဲ တို့ဘက် ဘာကိစ္စရောက်လာရတာလဲ ’

နီလာ စုံထောက်ဟန်ဖြင့် ပြောတာမို့ ယု လှစ်ခနဲ

တစ်ချက်ပြုံးမိသွားသည်။

‘ ဒါ ဘာစဉ်းစားစရာလိုလဲ နီလာ၊ ကျွန်မအထင်

တော့ ရှင့်သူငယ်ချင်း ချယ်ရီကို အဓိမစီမှမတွေ့လို့ ရှင့်ဆီလာမေးတာ
နေမှာပေါ့ ’

‘ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ချယ်ရီက ဘယ်တော့မှ အတန်း

ဖျက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး ’

နီလာ၏ တိကျသောအပြောကြောင့် ယု ပခုံး

ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တွန့်သွားသည်။

‘ နီလာကလည်း လူဆိုတာ သွေးသားနဲ့တည်ဆောက်

ထားတာပဲ၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းနေမကောင်းဖြစ်လို့ အတန်းပျက်ချင်ပျက် ’

သိန်းမင်းစာပေ

မှာပေါ့ ’

‘ ဟုတ်တယ် . . . ဒါဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါဆို ဒီတစ်ချိန်

ပြီးရင် အပြင်ထွက်ရင်း တို့ နှုတ်ဆက်လိုက်မယ် ’

‘ ကောင်းတယ် နီလာ ’

ယုတို့အတန်းပြီးချိန်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား

အပြင်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူနားမရောက်ခင် နီလာက . . .

‘ အင်း . . . တို့သူငယ်ချင်းရည်းစားမို့သာ သွား

နှုတ်ဆက်ရမှာ သိပ်ရင်းနှီးတာမျိုးမဟုတ်တော့ မျက်နှာပူတယ်ကွ ’

‘ မျက်နှာပူရင် ရေခဲနဲ့အုပ်ထား နီလာ ’

‘ မနောက်နဲ့ ယု . . . တို့ တကယ်ပြောတာ ’

နီလာမျက်စောင်းထိုးတော့ ယု ဟက်ခနဲရယ်မိ၏။

ယုအကျင့်ကိုက ပျော်ပျော်နေတတ်တော့ အခတ်သား။ သူနားရောက်

တော့ နီလာပြုံးပြရင်း . . .

‘ ချယ်ရီမပါဘူးလား ကိုမိုးစွေ ’

မိုးစွေဆိုတဲ့နာမည် . . . ယုခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ

ဖြစ်သွားရ၏။ မိုးစွေ . . . မိုးစွေ ဒီနာမည်ကို ယု ကောင်းကောင်းသိ
တာပဲ . . . ဘယ်နေရာမှပါလိမ့်ဟု အပြေးအလွှားစဉ်းစားကြည့်လိုက်

တော့ . . .

‘ ဟာ . . . ဒါ ဟိုအန်ကယ်ပေးသွားတဲ့ပန်းချီ

သိန်းမင်းစာပေ

ဆရာနာမည်ပဲ ကြည့်စမ်း... နာမည်ချင်းတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာ တူနေလိုက်တာ ...။

အင်း... နာမည်တူပေမယ့် လူချင်းတော့ မတူ နိုင်ပါ။ ယုပန်းချီကားကိုဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ အနည်းဆုံး ဒယ်ဒီ တို့လောက်ရှိနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ထိုလူက နီလာနှုတ်ဆက်တာကို မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီးမှ ပြုံးယောင်ပြုလျက် ...

‘မပါဘူးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းလာတာပါ’

‘ဟုတ်လား... ဘယ်သူဆိုလာလား’

ထိုမေးခွန်းမှာတော့ သူ့မျက်နှာပြုံးသွားလျက် သူ့ မျက်လုံးတွေက ယုထံ တစ်ချက်ရောက်လာသည်။ ပြုံးမှ တိုးတိတ်ညင် သာသော လေသံဖြင့် ...

‘ကျွန်တော် အသိတစ်ယောက်ဆိုလာတာပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုခုနဲ့ညှပ်ပါရစေ’

‘အို... မဟုတ်တာ၊ ကိုမိုးတွေက ဧည့်သည်ပဲ ဖြစ်ချင်းဖြစ် ကျွန်မတို့ကပဲ ဧည့်ခံရမှာပေါ့နော် ယု’

နီလာငြင်ရင်း ယုဘက် လှမ်းအဖော်ညီတာမို့ ခေါင်း ညိတ်လိုက်ရ၏။

‘ဪ... ကိုမိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ကျွန်မသူငယ်ချင်း ထက်ယူဆောင်း... ယုကတော့ ကျွန်မ ပြောထားလို့ ကိုမိုးတွေကို သိနှင့်နေပါပြီ’

နီလာအပြောကြောင့် သူ၏ဖြူသောမျက်နှာမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတာကို ယုသတိပြုမိလိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ယုကို ရှက်နေတဲ့ပုံပါလား။ ဘာကြောင့် သူ ဒီလိုဖြစ်ရပါလိမ့်...။ ယု အတွေးမဆုံးခင် သူက နီရိပ်မမြေသေးသောမျက်နှာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

‘ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ သိပြီးပြီဆိုတော့ မထက်ယူဆောင်းကို ကျွန်တော်အထူးမိတ်ဆက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ နော်...။ ကျွန်တော်ကတော့ ခုလို မထက်ယူဆောင်းနဲ့ မမျှော်လင့် ဘဲနဲ့ သိရတာကို သိပ်ဝမ်းသာမိပါတယ်ဗျာ’

သူက ရင်းနှီးလှိုက်လှဲစွာပြုံးနေသလောက် ယုပြုံး ချ်သာနေမိ၏။ ယုအနေဖြင့် သူနဲ့ခုလိုသိရတာ မတော်တဆတိုက်ဆိုင် မှုကြောင့်ဟုသာ ထင်သည်။

‘တစ်ခုခုစားကြပါဗျာ၊ မထက်ယူဆောင်းနဲ့ သိတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျွန်တော်ကျွေးပါရစေ’

သူ ဇွတ်အတင်းပြောနေတော့ နီလာ ယုကိုကြည့် သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ . . . ယု’

‘ကျွန်မဘယ်ပြောတတ်မလဲ နီလာ၊ သူနဲ့ ကျွန်မ

ရင်းနှီးတာမှမဟုတ်ဘဲ’

ထိုစကား ခပ်တိုးတိုးပြောပေမယ့် သူ့ကြားသွား

ဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်၏။

‘ဟာဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို မထက်ယူဆောင်းရဲ့

ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ’

သူဝင်ပြောတော့ ယု အားနာသွားမိ၏။ နီလာက

လည်း အားနာဟန်ဖြင့် . . .

‘ဟုတ်သားပဲယုရယ် . . . ကဲပါလေ . . . ဒီနေ့

တော့ ရှင်ကျွေးတာကို ကျွန်မတို့စားပါမယ် . . . ဒါပေမယ့် နောက်

တစ်ခါကျရင်တော့ ကျွန်မတို့ပြန်ကျွေးပါရစေ’

သည်တော့မှ သူ့စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် ပြုံး၏။

‘ရပါတယ်ဗျာ . . . နောက်ဆို ဒီကို ကျွန်တော်

မကြာခဏရောက်နေမှာပဲ’

ယုကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ သူ့အပြောကြောင့်

နီလာ နားမလည်သလိုကြည့်၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့် . . . သူ့ချစ်သူရှိရာ

မသွားဘဲ ဘာကိစ္စ ဒီဘက်ကိုရောက်စရာရှိလဲ . . . ။

ယုမှာလည်း ချစ်သူရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်

အနေနဲ့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးအကြည့်များကို သဘောမကျလှပါ။ တကယ်ဆို

ယုအပေါ်မှာ သူ့အကြည့်တွေက စိမ်းနေသင့်တာပေါ့ . . . ။

ထိုနေ့ သူနှင့်လမ်းခွဲတော့ နီလာနှုတ်ဆက်၏။

‘ကဲ . . . ကျွေးတာလဲ စားပြီးပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ်

ကျွန်မတို့ ပြန်ကျွေးခွင့်ပြုပါရစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ်’

ယုလည်း သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သောမျက်လုံးများ

ဖြင့် ကြည့်မိရုံမှလွဲ၍ ဘာမှဝင်မပြော။ သူက ယုကိုပြုံး၍ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်

ဟု အပြောကြောင့် ယု မျက်နှာချလျှက် စိတ်ထဲ ဘာကိုမှန်းမသိ မော

သွားရ၏။ သေချာတာကတော့ ယု . . . သူနှင့် နောက်ထပ်မဆုံလို့ပေ။

* * * * *

‘ယု ရှင်သိပြီးပြီလား’

‘ဘာလဲ ဘာကိုသိရမှာလဲ နီလာ၊ ရှင်စကားက

အဝမရှိ အဆုံးမရှိနဲ့ ကျွန်မကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါ’

သည်တော့မှ နီလာတစ်ယောက် သူ့၏စိတ်လော

ကြီးသွားမှုကို သတိရကာ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်သည်။

ဆောရီး ယုရေ . . . တို့စိတ်လောသွားတယ်၊
အဖြစ်ကတော့ ကြားရရင် ရှက်စရာနဲ့ မျက်နှာပူစရာပဲ

ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . ယုရဲ့ မနေ့ညက တို့နဲ့
ချယ်ရီ ဖုန်းနဲ့စကားပြောဖြစ်ကြတယ်၊ အဲဒါ တို့က ချယ်ရီကို ရှင့်
အဆက်ကြီး တို့ကျောင်းရောက်လာပြီး တို့ကိုမုန့်ကျွေးသွားတယ်ပြော
တော့ ချယ်ရီက ဘာပြန်ပြောတယ် မှတ်သလဲ . . .

ဘယ်ကအဆက်ကြီးလဲတဲ့ . . . တို့ကိုမိုးစွေပေါ့
လို့ပြောတော့ ချယ်ရီက သူနဲ့ချယ်ရီ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးတဲ့လေ . . .
ကဲဟယ် . . . တို့ကတော့ မနေ့က ခပ်တည်တည်နဲ့ ကိုမိုးစွေကို သွား
နှုတ်ဆက်ပြီး သူကျွေးတဲ့မုန့်ကိုတောင် လိုက်စားမိတာ . . . ခုလို
ပြတ် သွားမှန်းသိရင် . . . တို့ ကိုမိုးစွေကို သွားနှုတ်မဆက်ပါဘူးဟာ
ယုမှာ နားထောင်ရင်း ကိုယ်မနေ့က အဖြစ်အပျက်
အတွက် မျက်နှာပူလာရဦး။

အေးဟယ် . . ကျွန်မလဲ ကြားထဲက မုန့်စားမိတော့
သူတို့ ဒီလိုအဆက်ပြတ်တာကြားရတော့ မျက်နှာပူလိုက်တာ

ယု ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိ
ဦး။ ဟင်း . . . မနေ့ကတွေ့တဲ့ပုံစံက ရည်းစားနဲ့ကွဲလို့ စိတ်ညစ်နေ
ဟန်မပေါ်ပါဘူး။

နေပါဦး နီလာ . . . သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ပြတ်
သွားကြတာလဲ

အင်း ချယ်ရီအပြောကတော့ နားလည်မှုမရှိကြ
လို့တဲ့၊ အထူးသဖြင့် . . . ကိုမိုးစွေစိတ်ဓာတ်ကို သူ့နားမလည်ဘူးတဲ့

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့လမ်းခွဲလိုက်ကြသလား၊ တကယ်ဆို
ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်အောင်ကြိုး
စားသင့်တာပေါ့ နီလာ

ယု ဝေဖန်တော့ နီလာခေါင်းညိတ်သည်။

ဟုတ်တယ်နော် . . . တို့အမြင်တော့ ကိုမိုးစွေ
က နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ သဘောကောင်းမယ့်ပုံပါ၊ ချယ်ရီက ဘာတွေအလို
မကျဖြစ်ရတာလဲမသိဘူး . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့
အတွက် တို့ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး

ကျွန်မလည်း သူတို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမဟုတ်ပေမယ့်
ခုလိုကြားရတာ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ နီလာရယ်၊ နေဦး ကျွန်မ
အကြံပြု ကိုမိုးစွေကိုတွေ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်သင့်မြတ်အောင်
လုပ်ပေးရရင် မကောင်းဘူးလား

အင်း . . . ဒီအကြံမဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမိုးစွေ
တစ်ယောက်တည်းကိုတော့ နားချရုံနဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချယ်ရီကိုပါ နား
ချမှ . . . ယုရဲ့

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဟု တွေးမိကာ ခေါင်းညိတ်
လာသည်။ ယုတို့ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ယောက်အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ဝမ်း
သာစရာပါပဲ။

'ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ ရှင်က ချယ်ရီနဲ့ရင်းနှီးတာဆိုတော့
ချယ်ရီကိုနားချ၊ ကျွန်မ ကိုမိုးစွေကိုနားချမယ် ဘယ်နှယ်လဲ '

'ကောင်းတယ်ယု သူတို့နှစ်ယောက် ပြေလည်
သွားရင် တို့နှစ်ယောက် ကြားထဲကကုသိုလ်ရတာပဲ၊ နောက်ပြီး တို့
အလှည့်ကျရင် ကူညီမယ့်သူပေါ်တာပေါ့ . . . မဟုတ်ဘူးလား "

နီလာ၏ ပြုံးစိမိအပြောကြောင့် ယုမျက်စောင်းထိုး
မိ၏။

'ရှင်က ဒီစကားပြောရအောင် တွေ့ထားပြီလား
နီလာ '

'အို . . . အခုမတွေ့ပေမယ့် တစ်နေ့တွေ့မှာပေါ့
ယုရဲ့၊ တို့ကိုသာမေးတယ် . . . ရှင်ကရော ယု '

'ကျွန်မ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူဆိုတာ ရှင်အသိ
ပဲ နီလာ '

'အရင်က စိတ်မဝင်စားတာမှန်ပေမယ့် ခုတော့
စိတ်ဝင်စားသင့်ပြီလို့ တို့ထင်တယ် ယု၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့တွေ
ကျောင်းပြီးတော့မှာ မဟုတ်လား '

သိန်းမင်းစာပေ

'အို . . . ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ နီလာရဲ့ '
'ဆိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ ပညာစုံရင် ဘာကျန်သေးလဲ
ကြင်ယာစုံဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ '

ပညာရှိဟန်ဖြင့် ပြောနေသော နီလာကိုကြည့်ကာ
သူရယ်လိုက်မိ၏။

'ကြင်ယာမစုံရင် ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ဒေါ်နီလာ '
ယု လက်ပိုက်ကာ ပြုံးစိမိမေးတာကို နီလာ ကလည်း
အားကျမခံ ခပ်တည်တည်ဖြေ၏။

'မိန်းကလေး မကြားဖူးဘူးဘား၊ မောင်တင်ကျိတ်
ပင်ရှိလင့်ကစား ဟိုဟာမရှိရင် မတင့်တယ်တဲ့လေ '

'ဟိုဟာ . . . ဟိုဟာ ဆိုတာ ဘာလဲ '
ယု အူကြောင်ကြောင်ပြန်မေးတော့ နီလာ စိတ်တို
သွားဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးသည်။

'ဟယ် . . . ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား၊ တော်
တော်ဗဟုသုတခေါင်းပါးတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ ဟိုဟာဆိုတာ ယောက်ျား
ကို ပြောတာဟဲ့ '

'အယ် . . . ပညာရှိကြီးကလဲ ဒေါသထွက်လို့ပါ
လား '

ယု ပြောရင်းရယ်တော့ နီလာပါလိုက်ရယ်ကာ ဆူ

သိန်းမင်းစာပေ

ညသွားသည်။ သည်လိုပါပဲ ... ယုတို့နှစ်ယောက်အတွက်ကတော့
ဘယ်အရာမဆို ရယ်စရာလို့ ဖြစ်နေသည်သာ။

တကယ်တော့ ယုတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်သူမရှိ
တာမို့ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းခဲ့စွာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေခြင်းဖြစ်သည်။
နီလာက ရုတ်တရက်အရယ်ရပ်သည်။

‘ရယ်မနေနဲ့ ယု၊ တို့ တကယ်ပြောတာ ရှင် ခုထိ
ဘာကြောင့် ချစ်သူမထားသေးတာလဲ’

‘ဒါကတော့ကွယ် ... ကျွန်မကိုမေးမယ့်အစား
ရှင်ကိုယ်ရှင်ပြန်မေးကြည့်သင့်တာပေါ့။ ကဲ ... ရှင်ကရော ခုထက်ထိ
ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သူမရှာသေးတာလဲ’

‘ကြည့်စမ်း ... ဒါ တို့ကိုအရှက်ခွဲတာပဲ၊ ချစ်သူ
မရှိတာ တော်လို့မလှလို့ပေါ့ ယု၊ တော်လို့သာလှနေရင် ရည်းစားတွေ
ဟောတစ်ယောက် ... ဟောတစ်ယောက် ထားပစ်လိုက်မယ်’

‘ဟယ် ရုပ်လှတာနဲ့ ရည်းစားများရမတဲ့လား၊
မဆိုင်လိုက်တာ နီလာရယ်’

ယု လက်မခံစွာပြောလိုက်၏။ ရုပ်လှတိုင်းသာ ရည်း
စားများရရင် ယုအတွက် သက်စေ့မက ကျော်သွားနိုင်သည်။

‘ဆိုင်တာပေါ့ ယုရဲ့၊ ခု ရှင်အနားမှာ ကြိုက်တဲ့လူတွေ

ဝိုင်းလည်နေတာပဲ ... ၊ ရှင်သာပြန်ကြိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီလူတွေအား
လုံး ရှင်ရည်းစားဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်၊ တို့လိုရုပ်ဆိုးတဲ့လူနားကျ
တော့ တစ်ယောက်တလေတောင် မူးလို့ရှုစရာမရှိဘူး’

‘အဲဒီလိုမအပြောပါနဲ့ကွယ်၊ ရှင်နားမှာလဲ ဟို
အရှည်ကြီးတို့ ကိုလှပန်တို့ရှိတာ၊ ကျွန်မအသိပဲ’

‘သေလိုက်ပါလားယု ဒီလိုပုံပန်းမလာရုပ်ဆိုးဆိုး
ကြီးတွေ တို့က ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ... ၊ အနည်းဆုံး အရပ်မြင့်မြင့်
ဘော်ဒီပြောင့်ပြောင့် ရုပ်ခပ်ချောချောဖြစ်သင့်တာပေါ့လို့’

နီလာမှာ အရပ်ရှည်သူတစ်ဦးမို့ တော်ရုံယောက်ျား
ဖြင့် နီလာပခုံးအောက်ရောက်သွားနိုင်၏။ အသားကဖြူပေမယ့်
ပိန်လွန်းတာကြောင့် ပခုံးကိုင်းသယောင်ဖြစ်ကာ ပါဝါမျက်မှန်တပ်ရ
သူမို့ အရုပ်ဆိုးသလိုဖြစ်သွားရသည်။

‘ရှင်ဒီလောက်ဇီဇာကြောင်နေရင် ရှင်ကိုကြိုက်တဲ့
လူတစ်ယောက်မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး သိလား’

‘မရှိလဲ နေပါစေ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့မှ မရရင် မိဘ
ကို အားကိုးရမှာပဲ .. ရှင်ကရော တို့လိုပဲ မိဘကိုအားကိုးတော့မှာ

လားယု'

နီလာအမေးကြောင့် ယု ဆတ်ခနဲပခဲတွန့်လိုက်၏။

'မိဘရှာဖွေမှ ယောက်ျားရမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်သက် ကျွန်မအိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး နီလာ၊ ခုအခြေအနေက ကျွန်မကိုယ် တိုင်ကြိုက်တဲ့လူမတွေ့သေးတာပဲ'

ယုအမှန်ပြောခြင်းပါ။ ယုမေတ္တာလိုချင်တဲ့ ယောက်ျား တွေထဲမှာ ယုနှလုံးသားကို နှိုးဆွနိုင်တာ တစ်ယောက်မှ မရှိလေတော့ ခုလိုတစ်ယောက်တည်းဘဝကိုပဲ ကျေနပ်နေမိ၏။

'ရှင်ကတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့ ယုရယ်၊ ရှင် ရုပ်ကလှတာကိုး'

'ရုပ်လှပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ရှာမတွေ့သေးလို့ ခုထက်ထိ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ ရှင်အသိပဲ နီလာ . . . ၊ ဒီတော့ . . . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် ချစ်သူမရှိတာ ဘာမှမဆန်း ပါဘူးလေ'

'အင်း ဒါလဲ မှန်တာပဲ ယု'

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရယ်မိပြန်၏။ ဪြော် ဒီလိုအချိန်တွေတုန်းကတော့ ဘဝဆိုတာ ဖျော်ရွှင်ရယ်မောစရာ တစ်ခု ဟုသာ ယုမြင်ခဲ့သည်ပင်။

* * *

ချိန်းမင်းစာပေ

'မထက်ယုဆောင်း'

အဖြူရောင်ဇာအင်္ကျီ ရယ်ဒီမိတ်ဖိုးအတွက် ပိုက်ဆံ ချေနေစဉ် နောက်မှခေါ်သံကြောင့် ယုလှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုမိုးစွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

'ဟင် . . . ကိုမိုးစွေ'

'ဟုတ်ပါတယ် မထက်ယုဆောင်း၊ ကျွန်တော်လည်း ဝယ်စရာလေးရှိလို့ ဒီဘက်လာရင်း မထက်ယုဆောင်းကို မမျှော်လင့် ဘဲတွေ့လိုက်ရလို့ နှုတ်ဆက်တာပါ။ တစ်ယောက်တည်းလား မထက် ယုဆောင်း'

သူကတော့ သူ၏မူပိုင်ဟန်အတိုင်း နူးညံ့သော အပြုံးဖြင့် ယုကို မေးလာသည်။ ယု ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြရင်း အင်္ကျီထည့် ထားသောအိတ်ကိုယူကာ ဆိုင်မှထွက်ခဲ့၏။

'ဝယ်စရာလေး နည်းနည်းပါးပါးရှိတာနဲ့ ကျွန်မတစ် ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့တာ၊ အတော်ပဲ ကျွန်မလဲ ကိုမိုးစွေကို တွေ့ ချင်နေတာ'

'ဗျာ . . . ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မထက်ယုဆောင်း'

သူ အံ့ဩသလိုမေးရင်း ယုကိုကြည့်လာသည်။ နီလာနဲ့တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ချယ်ရီနဲ့ ကိုမိုးစွေတို့ ပြန်လည်အဆင် ပြေဖို့အတွက် ယုဝင်ညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အသာ

ချိန်းမင်းစာပေ

ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ကိုမိုးစွေကျွေးထားတဲ့မုန့်ကို ကျွန်မစားထားပြီး တာလေ . . . ဒါကြောင့် ကိုမိုးစွေကို ပြန်ကျွေးဖို့ ကျွန်မတို့က မျှော်နေတာ’

‘ဟာဗျာ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုအတုံ့အလှည့်သဘောမျိုးမရှိပါဘူး . . . ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မထက်ယူခေါင်းတို့ဆီ လာချင်တာတောင် တမင်မလာဘဲ နေတာ’

‘ကျွန်မကို နီလာတို့ခေါ်သလို ယုလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပါကိုမိုးစွေ . . . ခုချိန်မှာ ကိုမိုးစွေကို ကျွန်မမုန့်ကျွေးပါရစေဆိုရင် အတုံ့အလှည့် သဘောမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုမိုးစွေယူဆနိုင်မှာပါ’
ယုအပြောကြောင့် သူ့သိမ်မွေ့စွာကြည့်လာလျက် ခေါင်းအသာညိတ်ပြန်၏။

‘ယုရဲ့စေတနာလို့ပဲ ကျွန်တော်သဘောထားပါ့မယ်ဗျာ’

‘အဟင်း ဒါဆို ကျွန်မတို့ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ ကိုမိုးစွေ’

‘ကောင်းပါတယ် . . . ယု’

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား လူရှင်း၍ သပ်ရပ်သော စားသောက်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ စားစရာများမှာပြီးချိန်မှာတော့

သူ့မျက်ဝန်းတွေက ယုကိုရွန်းလက်စွာကြည့်နေတာကို သတိပြုမိလိုက်၏။ ယုမသိမသာသက်ပြင်းရွက်ရင်း သူ့အကြည့်များကို မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ စားစရာများ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ယုက သူ့ဘက်လှည့်ကာ . . .

‘ဪ ကျွန်မမှာတာတွေကို မိုးစွေ ကြိုက်ပါတယ်နော်’

သူ့ကြိုက်တာတွေကို မှမေးမိဘဲ သူ့အကြိုက်များသာမှာလိုက်တာမို့ အားနာသလိုမေးမိ၏။

‘ရပါတယ် ယု . . . ကျွန်တော် အစားအသောက် ချေးမများတတ်ပါဘူး’

‘ဟင်း တော်သေးတာပေါ့ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ လူမှုရေး နည်းနည်းညံ့တယ် . . . သူများသဘောထား ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ နားလည်အောင်မကြိုးစားတတ်ဘူး’

‘ရပါတယ်ဗျာ ဒါဟာ ကြီးမားထဲမှားယွင်းမှုမှမဟုတ်ဘဲ . . . ဒီလိုအမှားမျိုးကို လူတိုင်းက ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာပါ’

‘ဟင် . . . တကယ်လို့ ကိုမိုးစွေအပေါ်မှာ ကျွန်မက ကြီးမားတဲ့အမှားတစ်ခုကို လုပ်မိရင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့သဘောလား’

ယုလွှတ်ခနဲမေးပြီးမှ နောင်တရချင်သွားရသည်။ တကယ်ဆို သူနဲ့ယုက ဒီလောက်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သေးတာမဟုတ် . . .

သူကတော့ ယုဒအမေးကို မထူးခြားဟန်ဖြင့် အေးငြိမ်းစွာပြုံးသည်။

'ယုဒမေးခွန်းကို ကျွန်တော်ဖြေမယ်နော် . . . ၊ ကျွန်တော်က ယုဒမဟုတ်ဘူး ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အပေါ် အမှားလုပ် ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ခွင့်လွတ်နိုင်ပါတယ် . . . ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျွန်တော့်ကအမှားလုပ်မိတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့ခွင့်မလွတ်ချင်ကြဘူး . . . ၊ တကယ်တော့ သူတို့အမှားလို့ထင်နေတာတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှန်တွေပဲ ယု'

'ရှင်'

ယုမှာသူ့စကားကို နားမလည်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ . . . ချယ်နီနှင့် ပတ်သက်တာကို ရည်ညွှန်းတာလား။

'ဪ ဆောရီး . . ယုက ကျွန်တော့်ကို သိတာ မကြာသေးဘူးလေ . . တကယ်ဆိုကျွန်တော် ယုကို ဒီလောက်ရင်းရင်းနီးနီး မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါတယ် . . . ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ယုကို တကယ်ခင်သွားလို့ ပြောမိတာပါဗျာ'

ယု ပင့်သက်အသာရွှိက်ရင်း ဒီအခြေအနေဟာ ချယ်ရီအကြောင်းဆွေးနွေးဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးအချိန်ဟု နားလည်လိုက်ကံ၏။

'ကျွန်မအထင်တော့ ဒါဟာ နားလည်မှုအပေါ်မှာ အရေးကြီးတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိရင် အရာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သွားမှာပါပဲ'

'ဒါ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ခက်တာက နားလည်မှုဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းရှိရုံနဲ့ ပြီးတာမှမဟုတ်ဘဲ . . . ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်မှုရှိမှ မဟုတ်လား'

'ဒါဆို ကိုမိုးစွေဆိုလိုတာက ချယ်ရီအနေနဲ့ ကိုမိုးစွေအပေါ်မှာ နားလည်မှုမရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား'

'ဗျာ . . ယုက ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ' သူအံ့ဩစွာမေးတော့ ယုအသာပြုံးမိ၏။

'ကျွန်မနဲ့ နီလာက သူငယ်ချင်းအရင်းတွေဆိုတာ ကိုမိုးစွေမေ့နေပြီးလား . . . နီလာရဲ့သူငယ်ချင်းချယ်ရီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ကျွန်မသိတာမဆန်းပါဘူး . . . ကျွန်မဆိုလိုတာက မပြေလည်တဲ့ ကိုမိုးစွေတို့ အချစ်ရေးကို ပြန်ပြီးပြေလည်စေချင်တာပါ' သူပြုံး၍ အသာခေါင်းခါယမ်းသည်။

'ယုရဲ့ စေတနာကိုသိရလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ် . . . ၊ နားလည်မှုမရှိလို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် နောက်ထပ်နားလည်မှုဆိုတာ ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်'

'အို . . . ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲရှင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဆန္ဒကို နည်းနည်းလောက်လျှော့ပြီး သူ့အလိုကိုပြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပြေလည်မှုဆိုတာ ရှိနိုင်လာမှာပါ'

သူက ယုမုက်နှာကို ဖျတ်ခနဲစိုက်ကြည့်၏။ ယုအနေခက်စွာဖြစ်သွားလျက် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုမှာ ပါဝင်မိတာ လူမှုရေးစည်းကမ်းကျော်နေပြီလားဟု ပြန်စဉ်းစားမိရ၏။

'ကျွန်တော်မသိလို့မေးပါရစေ ယုက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ချယ်ရီကိုပြန်ပြီး အဆင်ပြေစေချင်တာလဲ'

'ဒါကတော့ ကိုမိုးစွေနဲ့ ကျွန်မတို့က မိတ်ဆွေတွေ ဆိုတော့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဘာမဟုတ်တဲ့ပြဿနာနဲ့ စိတ်ထိခိုက်နေမှာစိုးလို့ပါ'

'ဒါဆို ယုအထင်မှားနေပြီ ချယ်ရီနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်လို့ ယုဘာကြောင့်ထင်သလဲ'

'ရှင် ဒါဆို ချယ်ရီအတွက် ရှင်နည်းနည်းမှ မခံစားရဘူးလား ကိုမိုးစွေ'

'အင်း မှန်တာဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် ချယ်ရီနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တာကိုပဲ ကျေနပ်နေတာပါ ယု'

'ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင်'

သိန်းမင်းစာပေ

ယုမှာ ထင်မှတ်မထားသော စကားလုံးကိုကြားရတာမို့ အံ့ဩကာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သူ ဘယ်လိုလဲ . . . ချစ်သူနဲ့ခွဲရတာကို ကျေနပ်ပါသတဲ့။

'ဘာလဲ ယုက ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမြင်သွားပြီလား . . . ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ရမှာပေါ့ . . . ချယ်ရီနဲ့ လမ်းခွဲလို့ . . . ကျွန်တော်မခံစားရသလို . . . ချယ်ရီကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းခွဲရလို့ ဝမ်းသာကျေနပ်နေမှာပါဆိုတာ ပြောပါရစေ'

'ဟင်အင်း . . . ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်ပါလားတိုမိုးစွေ . . . ကျွန်မက ရှင်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ဖျော်ရွှင်စေချင်တာ'

သူသက်ပြင်းကျိတ်နှိုက်ရင်း ယုကို ရီဝေစွာကြည့်၏။ ထို့နောက် တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့်

'တကယ်တော့ ကျွန်တော်မှားတာပါယု'

'ဘာကိုလဲ ကိုမိုးစွေ'

ယုနားမလည်စွာမေးရင်း သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်၏။

'ဪ . . . ချယ်ရီကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တာကိုပါ'

'ရှင်'

သိန်းမင်းစာပေ

ယုနားကြားများလွဲသလားဟုထင်လိုက်ပေမယ့် ဒါဟာ တကယ့်အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံနေတာမို့ မယုံရဲပေမယ့် ယုံလိုက်ရတော့၏။

* * * * *

'စောစောက စကားဟာ ကျွန်မနားကြားလွဲတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

ယုထပ်ကံသေချာစေရန်မေးလိုက်၏။ သူက အေးဆေးစွာခေါင်းညိတ်ပြတာမို့ ယုနှုတ်ခမ်းလေး ဆတ်ခနဲကိုက်မိသွားရသည်။

'ဒါဆို ရှင်ဘာကြောင့် ချယ်ရီကို ချစ်သူတော်ခဲ့သေးလဲ'

သူ့အသက်မပါစွာ တစ်ချက်ရယ်၏။

'ယု မေးတာမှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး သဘောကျခဲ့တာပါ'

'ဘာရှင့် . . ဒါလဲ ဘာထူးလဲ ချစ်တာနဲ့ သဘောကျတာ ဘာကွာခြားလို့လဲ'

ယုမှာ ချယ်ရီဘက်မှ နေ၍ မိန်းမသားချင်းကိုယ်

ဆိန်းမင်းစာပေ

ချင်းစာကာ သူ့အား ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်၏။

'ယု ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ဒေါသဖြစ်နေသလားဟင်'

'ဒေါသဖြစ်တယ်ဆိုတာထက် မိန်းမသားချင်းဘက်ကကိုယ်ချင်းစာနာမိတာပါ ကိုမိုးစွေ'

'ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ယု၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုမရှိလို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာကလွဲလို့ သူ နစ်နာအောင် ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး . . . ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပီသရအောင် အမြဲကြိုးစားခဲ့သူပါ'

အနီရောင်သန်းနေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်မိမှ

ယုစကားလွန်သွားပြီဟု သတိပြုမိ၏။

'ဆောရီး ကိုမိုးစွေ၊ ကျွန်မ ဒီသဘောမျိုးဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်သူပစ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကိုစာနာကြည့်တာပါ'

'ဒါက ယုအထင်ကိုး . . တကယ်ဆို ချယ်ရီက ဒီလိုခံစားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုထက် ကျွန်တော်က ပိုသိနေတော့ ခက်တယ်'

'ဒါဆို ကျွန်မထင်တာ မှားတယ်ပေါ့'

သူ တိုးအက်စွာရယ်ရင်း ယုကို ကလေး တစ်ယောက်

ဆိန်းမင်းစာပေ

လိုကြည့်၏။

'တစ်ခါတစ်ရံမှာ အမှန်တွေဟာ အမှားတွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်ယု'

သေချာတာကတော့ ချယ်ရီနေရာမှာ ယုသာဆိုရင် ချစ်သူနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ရတဲ့အတွက် ခံစားရမှာပဲလို့ ကျွန်တော်ယုကြည်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ချယ်ရီဟာ ယုမဟုတ်ဘူးလေ'

ယုမှာ သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံးထူပူသွားလျက် နေရာမှ ဆတ်ခနဲရပ်လိုက်မိ၏။

'တဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ထိုင်ပါယု...။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဥပမာကိုပါ'

နူးညံ့သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်လျက် တိုးတိတ်ညင်သာသောသူ့အပြောကြောင့် ယုသက်ပြင်းချကာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

ကြည့်စမ်း... ယုဘာကြောင့် သူ့စကားကို နာခံမိရတာပါလိမ့်။

'ဆောရီး ယုရယ်...။ ကျွန်တော်အမှန်ကို ပြောမိတာပါ...။ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ယုအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် အများကြီးဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ'

ကျွန်တော်သေချာစဉ်းစားကြည့်တယ်ဗျာ...။

ကျွန်တော်နဲ့ချယ်ရီ ချစ်သူဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ... သေသေချာချာရည်ရွယ်မှုမရှိပါဘဲနဲ့ ဖန်တီးလာတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ကြောင့်လဲ ချစ်သူဖြစ်သွားတတ်ကြတာပါပဲ...။ ဒါကို အချစ်လို့ကျွန်တော်တို့ထင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သည်းမခံနိုင်မှုတွေများလာတယ်...။ နောက်ဆုံး လမ်းခွဲခြင်းဆိုတဲ့ အဆင့်ရောက်သွားတာပါပဲ။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တကယ်ပဲ မချစ်တာပါလားလို့ သိလိုက်ရတော့တယ်...'

သူပြောတော့လည်း မှန်နေသလိုပါပဲ။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့သူတွေဆိုလျှင် သည်းမခံမှုဆိုတာရှိရမှာပေါ့။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် သူတို့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပါလိမ့်။

'ကျွန်မကို စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့နော်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲတဲ့အထိ ဖြစ်ရအောင် ဘာတွေများသည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ကြတာလဲဟင်'

'အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သူနဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ နားလည်မှုလွဲနေတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့'

'သူက ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ထက် သူ စာတွေကိုပိုဦးစားပေးတာကိုလဲ ကျွန်တော်နားလည်မှုနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်...။ ကျွန်တော်က

သူ့အပေါ်မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်သလောက် သူ့ကျတော့ ကျွန်တော့် အပေါ် တစ်စက်ကလေးမှ နားလည်မှုမထားဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့် အလုပ်ပေါ်မှာပဲ ယု'

'တဆိတ် ရှင့်ရဲ့အလုပ်က ဘာလဲ ကိုမိုးစွေ' စပ်စုတာမဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း

၍ ယုမေးလိုက်မိ၏။ သူပြုံးလိုက်ရင်း'

'ပန်းချီဆွဲတာပါ'

'ရှင် ကိုမိုးစွေက ပန်းချီဆွဲတယ် . . . ၊ ဒါဆို ရှင်က ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား'

ယုမှာ တိုက်ဆိုင်သည့်အဖြစ်ကြောင့် အံ့ဩသလို မေးလိုက်၏။

'နာမည်ကြီးတဲ့ ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးယု၊ ဝါသနာအရ ဆွဲတဲ့ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လို့ ပြောရမယ် . . . ၊ တစ် နှစ်မှာ ကျွန်တော်ရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားဆိုလို့ အများဆုံး နှစ်ကား . . . သုံးကားလောက်ပဲ ရှိတယ်'

'ဟင်'

သူ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်မိ၏။ သူဟာ တဖြည်း ဖြည်း ယုအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာသည်။

'ဒါဆို ဟို . . ကိုမိုးစွေအနေနဲ့ ပန်းချီရေးဆွဲတဲ့

အပြင် ဘာလုပ်သေးလဲဟင်'

ထိုအမေးကြောင့် သူ့မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်လျက် ယုကိုခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်သည်။

'ဘာလဲဟင် ယု ကျွန်တော်ပန်းချီရေးဆွဲတာကို အလုပ်တစ်ခုလို့ မထင်ဘူးလား'

'အို . . မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟို . . ကျွန်မ ဆိုလိုတာက'

ယုဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေစဉ် သူလက်ကာပြု ၏။

'ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ယု၊ တစ်နှစ်မှာ ပန်းချီ နှစ်ကားလောက်ပဲရေးဆွဲတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘဝကို ဘယ်လို လုပ်ရပ်တည်နေသလဲဆိုတာ ယုသိချင်တာမဟုတ်လား . . .'

'ခက်တယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ အနုပညာ သမား ဆိုတာ ကိုယ့်အနုပညာကိုလုပ်နေရရင် ဘာကိုမှ တမ်းတမက်မော နေတယ်ဆိုတာမရှိဘူး . .

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်းကံကောင်း တယ်ဆိုရမယ် . . . ၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်အတွက် အမွေနည်းနည်းပါးပါးထားခဲ့လေတော့ ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်

ကို အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နိုင်တာပေါ့လေ'

ဪ ဝါကြောင့် သူ့အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်
တာကိုဟု သူ့သဘောပေါက်လိုက်၏။

'ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုမိုးစွေ၊ ကိုမိုးစွေတို့
ကိစ္စမှာ စေတနာတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တာဘာမှမသိဘဲ ဝင်စွက်မိတဲ့
အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ'

'ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်က ယုရဲ့စေတနာကို နား
လည်ပြီးသားပဲ . . . ၊ ယုသာ ကျွန်တော့်ကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ချစ်
တတ်ပြီး လွယ်လွယ်လေးနဲ့ အချစ်ကို စွန့်လွှတ်တတ်တဲ့လူလို့ . . .
မမြင်ရင်ကျေနပ်ပါပြီဗျာ'

'ဒါတော့ စိတ်ချပါ . . ကျွန်မ လူတစ်ယောက်နဲ့
လွယ်လွယ်လေးနဲ့ အထင်မသေးတတ်ပါဘူးရှင်'

'ကျေးဇူးပါပဲဗျာ'

* * * *

နီလာနှင့်တွေ့တော့ ကိုမိုးစွေတို့ကိစ္စထဲ ယုမပါဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ တကယ်တော့ ကိုမိုးစွေဆိုတာ မကြာခင်ကမှ ယု
သိတာဖြစ်ပြီး ချယ်ရီကို ယခုထက်တိုင် သိကျွမ်းခြင်းမရှိပါ။

ချိန်းမင်းစာပေ

ထိုသို့ ကိုယ်မရင်းနှီး မသိကျွမ်းသည့်လူနှစ်ယောက်
၏ စိတ်ဓာတ်ကို နားမလည်ဘဲ ကြားထဲကပြေလည်စေချင်သော ယုတို့
ကိုပင် ကာယကံရှင်များအဖြစ်မထင်တာ ကံကောင်း၍သာဖြစ်မည်။

သို့သော် ယုထက်အလျင် ညည်းတွားသူက နီလာ။

'မလွယ်ဘူး ယုရေ . . . ၊ တို့ကသာ မပြေလည်တဲ့
ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပြန်ပြီး ပြေလည်စေချင်နေတာ မနေ့က ချယ်ရီနဲ့ သွား
တွေ့ပါတယ် . . . ၊ အံ့မယ်လေး . . . ဒေါ်ချယ်ရီက ငြင်းလိုက်တာမှ
ခါးခါးသီးသီး . . . '

'ကိုမိုးစွေကနားလည်ရခက်တယ်တဲ့ . . သူတို့ရှေ့
ထားပြီး တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဦးစားပေးတာ ဘယ်ရည်း
စားက လက်ခံမှာလဲတဲ့၊ ချယ်ရီပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်ယု၊ တို့လဲ
ချစ်သူရှိရင် ကိုယ့်ထက် တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ဦးစားပေးရင်
ချယ်ရီလို့ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ'

'ဟင် ဒါဆို ကိုမိုးစွေက ချယ်ရီအပေါ် သစ္စာဖောက်
တာပေါ့ . . . ၊ ဟုတ်လားနီလာ'

ယုကိုပြောတုန်းကတော့ ယောက်ျားကောင်းတစ်
ယောက်ဖြစ်အောင်နေတယ်ဟု ပြောခဲ့သော သူ့စကားကိုပြန်ကြား
ယောင်ရင်း မေးလိုက်၏။

'ဒီလို ကာယကံမြောက်သစ္စာဖောက်တာတော့

ချိန်းမင်းစာပေ

မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို ရက်လ များစွာဆွဲနေတာတဲ့ အဲဒီအခါကျရင် . . . ချယ်ရီ မကလို့ ဘယ်သူလာလာ လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူးတဲ့'

'ဪ ဒါကြောင့် ချယ်ရီက သူ့အလုပ်ပေါ် နား မလည်ဘူးလို့ ပြောတာကိုး'

'ဘာလဲ ရှင်က ကိုမိုးစွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီလားယု'

'တွေ့ပြီးပြီ၊ နီလာ . . . သူလည်း ချယ်ရီပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ချယ်ရီက သူ့အပေါ် နားလည်မှုမရှိဘူးတဲ့ . . . အထူးသဖြင့် သူ့အလုပ်ပေါ်မှာနားမလည်ဘူးတဲ့လေ နောက်ပြီး ချယ်ရီကိုယ်တိုင်ကလည်း တကယ်တမ်းမှာ သူ့ထက်ပိုပြီး စာတွေကိုပဲ ဦးစားပေးတာပါတဲ့'

'ဟင် ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူကမှားပြီး ဘယ်သူမှန်တာလဲ'

မျက်မှန်ကိုပင့်၍ နီလာမေးတော့ ယုလည်း မဖြေ တတ်တာမို့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ဒါတော့ ကာယကံရှင်တွေမှပဲသိမယ် နီလာ၊ တ ကယ်တမ်း ကျွန်မအထင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အလျှော့မပေးလို့သာ ခုလိုလမ်းခွဲခြင်းဆိုတာ ဖြစ်လာကြတာပဲ'

'ဟုတ်တယ် ယုပြောတာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ . . သူတို့

နှစ်ယောက်လုံး မာနကိုယ်စီပြင်လို့ ဖြစ်ရတာ ဒါပေမယ့် ကိုမိုးစွေ ကယောက်ျားပဲ ချယ်ရီကို ပြန်ချောသင့်တာပေါ့ ဒါကို ချယ်ရီ လဲ ကျေနပ်သွားမယ်ထင်တယ်နော် ယု'

'ကိုမိုးစွေက လမ်းခွဲပြီးသား ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ပြန်တောင်းပန်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိဦးမှကိုး'

ယုစကားကြောင့် နီလာမျက်နှာအလိုမကျဖြစ်သွား သည်။

'ပြောစမ်းယု ကိုမိုးစွေကို ရှင့်အနေနဲ့ ဘယ်လို မြင်တယ်ဆိုတာ'

'ဟင်အင်း သူ့ကို ဝေဖန်ရလောက်အောင်သူနဲ့ ကျွန်မက ဒီလောက်ထိရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တာမှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မ အနေနဲ့ ခုလောက် သူ့ကိုအရေးပေးမိတာတောင်မှ တော်တော်လေး ဝပ်စုရာကျသွားပြီနီလာ'

ယုဘဝမှာ ထိုကဲ့သို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကြား ပြေလည် အောင်ညှိပေးဖို့ လုပ်မိတာ ဒါပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ သည်လို ဖြစ်လာအောင် နီလာဆွဲဆောင်တာလည်းပါ၏။

'ဒီလိုတော့ မယူဆပါနဲ့ ယုရယ် ကိုယ်လုပ် ပေးတာ သူတို့အကျိုးအတွက်ပဲ တကယ်လို့ သူတို့ပြန်ပြေလည် သွားရင် တို့ဘယ်လောက်ကုသိုလ်ရမလဲဟင်'

'တော်ပါတော့နီလာရယ်၊ ခုတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်
လောက်ပဲကြိုးစားပေမယ့် သူတို့ကပြန်ပြီးပြေလည်ဖို့မရှိတာ . . .၊ ကျွန်မ
တို့သာ လူစပ်စုမလေးတွေဖြစ်သွားရတယ် . . .၊ နောက်ဆိုတော်ပြီ
ကျွန်မဘယ်တော့မှ သူများကိစ္စဝင်မပါတော့ဘူး'

ယုမှာကိုယ်တိုင်ချစ်သူမရှိသေးပေမယ့် ခုလို မပြေ
လည်တဲ့ချစ်သူတွေကိုမြင်ရတော့ ကြားထဲမှအလိုလိုရင်မောနေမိ၏။
ယုအတွက် ချစ်သူထားဖို့ဆိုတာလည်း ပို၍ဝေးသွားသလိုပါပဲ။

'တို့လည်း တို့သူငယ်ချင်းအရင်းမို့သာ ဒီလိုကြားဝင်
တာပါ . . .၊ တော်ပြီ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး တို့တော့ ရည်းစားထားဖို့
စိတ်ကုန်သွားပြီ'

'ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် အစကတော့
အားကျတယ်ဆို'

မျက်နှာလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ပြောနေသော နီလာကို
ကြည့်ပြီး ယုရယ်၍မေးလိုက်၏။

'ဪ ဝါက အကြောင်းမသိခင်ကပဲ . . .၊ ခုတော့
စိတ်ပျက်စရာလေးဖြစ်သွားပြီ . . .၊ တို့တော့ ကိုမိုးစွေကိုပဲ အပြစ်တင်
ချင်တယ်၊ ဘယ်နှယ့်ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပုံကို
ဒီလောက်စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆွဲတာ ဘယ်ရည်းစားကသည်းခံမှာလဲ
ဟင် ကိုမိုးစွေ ပန်းချီဆွဲတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ပုံဟာ

ဘယ်သူပါလိမ့် . . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယုကို ပုံတူရေးပေးတဲ့ပန်းချီ
ဆရာကလဲ မိုးတိမ်ဆိုတဲ့ . . . မိုးစွေပဲ။

ဘုရား . . . ဘုရား။

ချယ်ရီရဲ့ ချစ်သူမိုးစွေဆိုတာ ယုပုံတူရေးဆွဲပေးတဲ့
ပန်းချီဆရာမဖြစ်ပါစေနဲ့ . . . ယုဆုတောင်းရင်း နီလာကိုမေးလိုက်
သည်။

'နေပါဦး . . . နီလာ . . . ကိုမိုးစွေ ရေးဆွဲပေး
တဲ့ မိန်းမရဲ့ပုံဆိုတာ ဘယ်သူပုံလဲဟင်'

'ဟင်အင်း ဒါတော့တို့မသိဘူး၊ အင်း ကာယကံရှင်
ဖြစ်တဲ့ ချယ်ရီကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်သူပုံမှန်းမသိဘူး ယုရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဟို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မ သိချင်လို့ပါ။ ဒါနဲ့
အဲဒီပန်းချီကားရေးဆွဲပြီးပြီလား'

'အင်း . . . ပြီးသွားပြီတဲ့ . . .၊ ဒါပေမယ့် သူက
အဲဒါမျိုးနောက်တစ်ပုံရေးဆွဲလို့ ချယ်ရီနဲ့ပြဿနာတက်တာလေ . . .၊
ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲမသိဘူး၊ ခက်ပါတယ် ယုရဲ့ . . . သူတို့အနုပညာ
သမားတွေဟာ နားလည်ရခက်တယ်ကွ'

နီလာဘာတွေဆက်ပြောမှန်း ယုမသိတော့ ယု
အတွက် ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ယုနဲ့ မပတ်သက်စေဖို့ပင်။

'ကျွန်မ အဲဒီပုံကို ကြည့်ချင်လိုက်တာ'

'ဟင် ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီကိစ္စကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကွဲသွားပါတယ်ဆို . . . ၊ ရှင်က ဘာကိစ္စသိချင်ရတာ တုန်း'

'ဟိုလေ . . . ဟို ဘယ်သူပုံလဲလို့ ကျွန်မ သိချင်တာ ပါ'

ယု၏ အူကြောင်ကြောင် အဖြေကြောင့် နီလာစိတ် မရှည်ဟန်ဖြစ်သွားသည်။

'နေပါဦး ရှင်က ဘာကိစ္စသိချင်ရတာတုန်း၊ အဲဒီပုံ ကရော ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ . . . ၊ ဟင်း ရှင်လဲ သူတို့နဲ့ပေါင်းပြီး အူ ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြီထင်တယ်'

နီလာ အပြစ်တင်ပေမယ့် ယုပြန်မဖြေရှင်းနိုင်ပါ။ ကိုမိုးစွေနေဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားကိုသာ ကြည့်ချင်နေမိတာ။

'ရှင်အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲနီလာ ကျွန်မ အဲဒီ ပုံကိုသိပ်သိချင်တယ် . . . ၊ သူနေဆွဲတဲ့ပုံဟာ ကျွန်မအသိတစ် ယောက်ပုံများဖြစ်နေမလားလို့ပါ'

'ရှင် တကယ်ပြောတာလား မယု'

'တကယ်ပြောတာပါ နီလာ . . . ၊ အဲဒီပုံကိုကြည့်

ဖို့ အကြံပေးစမ်းပါဦး'

'အင်း ဒါဆို ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ ဒီကိစ္စ ကိုမိုးစွေ

ကို တိုက်ရိုက်ပြောရအောင်'

'အို . . . ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကို အရမ်းစပ်စုရာကျသွားမှာပေါ့နီလာ . . . ၊ နောက်ပြီး ဒီပုံ ကြောင့် သူတို့ချစ်သူချင်းလမ်းခွဲကြတဲ့အထိဖြစ်ရတာ'

'ရှင်ပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ ယု၊ ဒါဆို ဒီလိုလုပ် . . . ၊ တို့နှစ်ယောက် ကိုမိုးစွေနဲ့ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း နဲ့ သူ့အိမ်လိုက်လည်နိုင်အောင်ကြိုးစားရမယ် . . . ၊ ဒါမှ သူ ရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်လို့ရမှာ'

'ဒီတစ်ခါ ရှင်အကြံကောင်းသွားတယ်နီလာ . . ကျွန်မတို့ ဒီနည်းပဲရှိတော့တယ်'

'ကဲ ဒါဆို ဒီတစ်ခါကိုမိုးစွေကိုတွေ့ရင် ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့သာ ဆက်ဆံပေတော့ ယု . . . ၊ ဒါမှ တို့အကြံအစည်အောင် မြင်မှာ'

'အို ကေ'

ယုခေါင်းညိတ်ရင်း ကိုမိုးစွေဆိုတာ ယုပုံကိုရေးဆွဲ ပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ကာ ဆုတောင်းလိုက် မိ၏။

* * *

သို့သော် ယု ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ ကိုမိုးစွေကို လည်း နောက်တစ်ခါ ထပ်မတွေ့ရဘဲ ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်ထံသို့ ယု လီလီနှင့်အတူ ရောက်သွားခဲ့၏။

လီလီသည် ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ယုထံဖုန်းဆက်ကာ ပန်းချီဆရာထံသွားဖို့ကို မမေ့မလျော့တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို မျှော်လင့်နေသော ယုကလည်း သဘောတူတာမို့ နှစ်ယောက်သား ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်ထံ ထွက်လာခြင်းသည် ယု၏ ဘဝအစဟုဆိုရမည်။

'ယုရေ ကိုယ်တော့ ဒီလောက်တော်တဲ့ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရမှာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ် . . မင်းရော ဘယ်လိုခံစားရလဲယု'

'ကျွန်မလဲ ရှင့်လိုပဲ လီလီ၊ ကိုယ့်ပုံတူကို ရေးပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာကိုတွေ့ရမှာမို့ ကြည်နူးပီတိဖြစ်တယ် . . . ဒါကြောင့် ပန်းချီဆရာကို ကန်တော့ရအောင် ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံ အင်္ကျီယူခဲ့တယ်ကွ'

'ကောင်းတယ် ယု . . . ကဲ ပြောရင်းလိပ်စာအရ တော့ ဒီတိုက်ပဲကွာ'

လီလီ၏စကားလေးသည် ချောကလက်ရောင် တစ်ထပ်တိုက်လေးရှေ့မှာရပ်သွားသည်။ တစ်တိုက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတာ မို့ လူမှရှိရဲလားဟု သံသယဖြစ်ချင်စရာ။

ချိန်းမင်းစာပေ

'အင်း . . . တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေတာပဲ ကြည့်ရတာ လူမှရှိရဲလားမသိဘူး လီလီ'

'မိသားစုများများရှိပုံမရဘူးကွ၊ ကဲပါ ကိုယ်တို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

လီလီပြောရင်း လူခေါ်ဘဲလဲနိပ်လိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် အသားညိုညိုလူကြီး တစ်ဦး တံခါးလာဖွင့်သည်။

'ဘာကိစ္စလဲ ကလေးတို့'

'ဟို ကျွန်မတို့ ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ချင့်'

ယုစကားကြောင့် လူကြီးမျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်ကာ ခေါင်းခါယမ်း၏။

'ဖြစ်မယ် မထင်ဘူးကွယု'

'ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ သူမရှိလို့လား ဦးလေး'

'ဆရာရှိပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဒီအချိန် သူ့ရဲ့ပန်းချီကားရေးဆွဲနေချိန်မို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘူးကွယ်'

'ဟင်'

ယုနှင့် လီလီမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ချိန်းမင်းစာပေ

ကြည့်ရင်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟု မျက်ဝန်းချင်းဆုံ၍ မေးလိုက်ကြသည်။ ယုမှာ ပန်းချီဆရာကိုတွေ့ချင်နေတာကြောင့် ထိုလူကြီးကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

'ကျွန်မတို့က ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ ခက်ခက်ခဲခဲ စုံစမ်းပြီးလာခဲ့ရတာပါရှင် . . . ၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးက တစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ တွေ့ချင်အောင် ပြောပေးပါလားရှင်'

ယုတောင်းပန်တာကြောင့် ထိုလူကြီး အနည်းငယ် တွေ့ဝေသွားသည်။ ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ ယု တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

'ပြောပေးပါ ဦးလေးရယ် . . . ကျွန်မတို့က ဆရာရဲ့ အနုပညာကိုလေးစားမြတ်နိုးလွန်းလို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ရတာပါ'

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တောင်းပန်မှုကြောင့် ထိုလူကြီးက ယုကိုကရုဏာသက်သလိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်၏။

'ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့်ကြိုကျပ်သွားပြောလိုက်ဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးပါပဲရှင်'

ထိုလူကြီးထွက်သွားတော့မှ ယု သက်ပြင်းချကာ လီလီကိုကြည့်မိ၏။ နာမည်မကြီးလို့ပဲ . . . ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာက မှာကျော်ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လိုပဲကွ'

'ဟုတ်တယ်လီလီ . . . သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ဒီလောက်ခဲယဉ်းမှန်း ကျွန်မအစက မသိဘူး'

'ဘာလဲ အစကသိရင် မလာဘူးလား'

'အို လာမှာပေါ့၊ ကျွန်မက သူ့ကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတာကိုး'

ယုတို့နှစ်ယောက် ခုမှရယ်ပြုံးမိရင်း ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်၏ဧည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ ခေတ်မီပစ္စည်းများ စနစ်တကျရှိတာကလွဲလို့ ယုတို့ထင်ထားသလို ဘာပန်းချီကားတစ်ချပ်မှမတွေ့ရပါ။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

ထိုစဉ် အပြာနုရောင်ဇာခန်းဆီးစရှည်ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားလျက် အခန်းထဲမှ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောမွေ့သောလူတစ်ယောက် ထွက်လာချိန်မှာတော့ ယုတစ်ကိုယ်လုံး နေရာမှာကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားသလားဟု ထင်ရအောင် ငြိမ်သက်သွားရလေ၏။

သူ . . . သူ . . . ကိုမိုးစွေ။

မယုံကြည်နိုင်သော၊ အံ့ဩသောမျက်လုံးများဖြင့် ယုကြည့်နေစဉ် ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ လျှောက်လာလျက် ယုကို သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာပြုံးပြလေ၏။

'ဘယ်လိုလဲယု ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ ယု

သိပ်အံ့ဩနေသလား'

'ရှင် . . . ရှင်ကိုမိုးခွေ'
'ဟုတ်ပါတယ် ယု . . ကျွန်တော်မိုးခွေပါ'
'ဟင် . . . ဒါဆို ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်ဆိုတာက'
'ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်ပါပဲ'
'ရှင်'

ယုမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်
အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်ကို ယု
ရင်ဆိုင်နေရပါလား။ သူ့ကို ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဗဟု
ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် မပြည့်။

ယုထင်ခဲ့သော ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်သည် ဒယ်ဒီ
အရွယ်လောက်ဟုထင်ခဲ့တာ မှားပါပြီကော။

မယုံနိုင်စရာပဲကွယ် . . . ။ ယုရဲ့ပုံတူပန်းချီကားချပ်
ကြီးကို ဆွဲပေးတာ ဒီလောက်ငယ်ရွယ်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်
နေသတဲ့။

ဒါဆိုရင် သူ့နဲ့ချယ်ရိတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကွဲသွားရတဲ့
တရားခံဟာ ယုကြောင့်များလား။

ဟင်အင်း ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ . . . ။ ထိုစဉ်

လီလို့အသံကြားရသော်။

'ဆရာက မိုးတိမ်ပါနော် ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်
တာဆရာရယ်၊ ဆရာရေးဆွဲပေးတဲ့ ယုရဲ့ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကြီးကို
ကြည့်ပြီး ဆရာ့ပညာကိုလေးစားအထင်ကြီးခဲ့ရတာပါ . . . ။ ဩော်
ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မမိတ်ဆက်ပါရစေ၊ ကျွန်မက ပန်းချီပညာကို ဝါသနာ
ပါတဲ့ လီလီပါ။ ယုကိုတော့ ဆရာသိနှင့်နေပြီးသားဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

'တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် လီလီ၊ ကျွန်တော့်
အနုပညာကို လေးစားတယ်ဆိုတဲ့အတွက်လဲ ကျေးဇူးအများကြီးတင်
ပါတယ် . . . ။ ယုနဲ့ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတွေပါ . . . ။ ကဲ ထိုင်ကြပါ
ဦး'

သည်တော့ ယုတို့နှစ်ယောက် ဆိုဖာခုံတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်ကြ၏။ ယုမှာ ခုထက်တိုင် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ တိုက်ဆိုင်တဲ့
အခြေအနေများကို ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

ယုအခြေအနေကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် သူပြုံးကြည့်လာ
၏။ ထို့နောက် နူးညံ့ညင်သာသော လေသံဖြင့် . . . ။

'ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်အဖြစ် တွေ့လိုက်
ရလို့ ယုသိပ်အံ့ဩနေတယ်မဟုတ်လား'

သည်တော့မှ ယု ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်ဟာ ကိုမိုးခွေဖြစ်

လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မနည်းနည်းမှ မထင်ခဲ့မိဘူး'

'ကျွန်တော်လည်းထင်ပါတယ်၊ ယု . . . ကျွန်တော့်ကို အထင်မကြီးနိုင်ဘူးဆိုတာ'

'အို မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မ ကိုမိုးစွေရဲ့ ပန်းချီပညာကို အထင်ကြီးလေးစားပါတယ်ရှင် . . . ကျွန်မဆိုလိုတာက . . . ကျွန်မ ပုံတူရေးဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ . . . ကိုမိုးစွေလို အသက်ငယ်ငယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့တာကိုပါ'

'ဪ'

သူ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညှိသည်။ သေချာတာကတော့ ယခု ယုရှေ့မှာထိုင်နေသည့် သူ့ကို အလျင်လို သာမန်သဘောထားလို့မရတော့ဘဲ ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်ဟူသော အသိဖြင့် ယု လေးစားစိတ်ဝင်စားသွားရလေ၏။

'လီလီက ပန်းချီပညာကို သိပ်ဝါသနာပါတဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းပါ။ ကိုမိုးစွေရေးဆွဲပေးလိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကိုတွေ့ကတည်းက ကိုမိုးစွေကို အရမ်းတွေ့ချင်ခဲ့တာ . . . ဖြစ်နိုင်ရင် လီလီက ကိုမိုးစွေဆီမှာ တပည့်ခံချင်တဲ့သူပါရှင်'

လီလီအတွက် ဝင်ပြောပေးလိုက်၏။ သူက လီလီ

တို့ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

'ပန်းချီဝါသနာပါတဲ့လူတိုင်းကို ကျွန်တော်လေးစားပါတယ် မလီလီ၊ ခက်တာက ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ကျွန်တော့်မှာ တပည့်ဆိုတာ မထားခဲ့ပါဘူး ယု'

'ဒါဆို ကျွန်မသူငယ်ချင်းတို့ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ကိုမိုးစွေ ပြောလိုက်တာလားဟင်'

ယုမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် မေးတော့ သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

'ကျွန်တော် အဲဒီလို မဆိုလိုပါဘူး ယု . . . ဒါပေမယ့် ယုတစ်ခုစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာနေတဲ့လူတွေဆိုလို့ . . . ကျွန်တော်နဲ့ ဦးညိုနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ် . . . ဒီလို ယောက်ျားလေးတွေချည်းနေတဲ့အိမ်မှာ လီလီတစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော့်ဆီ ပန်းချီပညာလာသင်တယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ဘယ်လို တင့်တယ်မလဲ'*

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ဟု ယုတွေးမိကာ လီလီဘက် လှည့်ကြည့်မိသည်။ လီလီကိုယ်တိုင်လည်း ယုနည်းတူ မျက်နှာပျက်နေသည်။ လီလီမျက်နှာပျက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ယု သနားသွားရ၏။ ပန်းချီပညာကို လီလီဘယ်လောက်သင်ချင်တယ်ဆိုတာ ယု အသိပဲမဟုတ်လား။

'ဒါဆို ဟိုလေ . . . ကိုမိုးစွေဆီ လီလီလာတိုင်း ကျွန်မ အဖော်အဖြစ်လိုက်ပေးမယ်ဆိုရင်ကောဟင်'

ယု မျှော်လင့်ချက်မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

'ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဆို ကျွန်တော်လက်ခံရမှာ ပေါ့ . . . ဒါနဲ့ ယုအားရဲ့လား'

ဟုတ်သားပဲ ယုမှာက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ . . . ။ အို . . . ဒါပေမယ့် လီလီကိုတော့ ဖြစ်အောင်ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်တာမို့ . . .

'ဒီလိုလုပ်ပါလားကိုမိုးစွေ၊ ယု ကျောင်းပိတ်ရက် . . . စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေကို လီလီအတွက် သင်တန်းချိန်သတ်မှတ် ပေးပါလား'

'ဖြစ်ပါတယ် . . . မလီလီရော သူ့ဘောတူရဲ့လား သူ . . . လီလီဘက် လှည့်ကာမေးလိုက်၏။

'အို သဘောတူပါတယ်ဆရာ . . . ။ ကျွန်မက တော့ ဆရာဆီမှာ . . . ပညာသင်ရမယ်ဆိုတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ' လီလီအပြောကြောင့် သူနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးလေ ၏။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပညာသင်မယ်ဆိုရင် မလီလီစိတ်ရှည်မှဖြစ်မယ် . . . ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် ပန်းချီကားအဆွဲနည်းလို့ပဲ'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . . ဆရာပန်းချီကား အထွက် နည်းပေမယ့် ဆရာလက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အသိပဲ . . . ကျွန်မစိတ်ရှည်နိုင်ပါတယ်'

'သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ . . . ခင်ဗျားတကယ်ပဲ ပန်းချီပညာကို ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံလိုက်ပြီ . . . ။ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တပည့်အဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်ပြီ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ' လီလီကစွဲ ပြေလည်သွားတာမို့ ယု ကြားထဲက စိတ် အေးသွားရသည်။ ထိုစဉ် စားသောက်စရာများနှင့် ဦးညိုရောက်လာ၏။

'ကဲ ယုနဲ့မလီလီ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် သုံးဆောင် ကြပါဦး . . . ။ စားသောက်ပြီးမှ ကျွန်တော်ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီ ကားတွေကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပြမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုမိုးစွေ' သူ ပန်းချီကားတွေလိုက်ပြမည်ဆိုသောကြောင့် ယုစိတ်လှုပ်ရှားသွားရ၏။ ယုတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ချိန်မှာ တော့ သူဦးဆောင်ကာ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုအခန်း ကျယ်ကြီးကတော့ သူ၏ပန်းချီကားများထားရာနေရာတည်း။

'ဟယ် ပန်းချီကားတွေအများကြီးပဲ'

ဆအူလံ

လီလီကတော့ ပန်းချီကားများကို တွေ့တာနှင့် မျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။ ယုံကတော့ များပြားလှသော ပန်းချီကားတွေထဲမှ ယု၏ ပုံတူပန်းချီကားကို မသိမသာရှာမိလေသည်။

သို့သော် . . . ယုပုံနဲ့ တူတာဆိုလို့ တစ်စတောင် ရှာမရပါ။ သူ့ရေးဆွဲထားသော ယုနားမလည်သည့် မော်ဒယ်ပန်းချီကားတွေကိုသာတွေ့ရ၏။ သို့သော် လီလီကတော့ သူ့ပုံတွေကိုကြည့်ကာ ချီးမွမ်းမဆုံးပေ။

'သိပ်ကိုကောင်းတဲ့ပုံတွေပဲ . . . ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒီပုံတွေက ဘယ်လောက်လေးနက်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ် . . . ဆရာဒီပုံတွေကို ပြပွဲမတင်ဘူးလားဟင်'

သူ့ဘက်လှည့်ကာ လီလီမေး၏။ သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

'ကျွန်တော် ဒီပုံတူရေးဆွဲတာ ရောင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး လီလီ'

'အို . . . ကျွန်မဒီလိုသဘောနဲ့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာရဲ့ လက်ရာမြောက်လှတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို အများပြည်သူတွေကိုလဲ မျှဝေခံစားကြည့်စေချင်တဲ့ သဘောပါ'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်တော်ရင်မဆိုင်ချင်

ဘူး လီလီ . . . ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နည်းနည်းမှ . . . ပွန်းပဲ့အထိရခဲနိုင်တာမဟုတ်ဘူး'

သူနဲ့ လီလီပြောနေသော ပန်းချီကားတွေအကြောင်း ယုနားမလည်ပေမယ့် . . . သူ့စကားအရ သူသည် သူ့ပန်းချီကားများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတော်မာနကြီးကြောင်းကို အကဲခတ်မိရ၏။

'ဆောရီးပဲ ဆရာ . . . ဆရာမကြိုက်တာကို ကျွန်မပြောအံ့သွားတယ်'

'ရပါတယ် လီလီ . . . မလီလီ စေတနာနဲ့ပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ယုရော ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေအပေါ် ဘယ်လိုဝေဖန်ချင်သေးလဲ'

ယု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ပန်းချီပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မဘာမှနားလည်တာမဟုတ်ပါဘူး ကိုမိုးစွေ၊ အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်ပန်းချီပညာအကြောင်း ဘာမှနားလည်တဲ့သူက . . . ကိုယ့်ထက်အများကြီးတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပညာကို ဘယ်လိုဝေဖန်ရဲ့ပါ့မလဲ . . . ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ကိုမိုးစွေရေးဆွဲပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကတော့ အင်မတန်လက်ရာမြောက်ကောင်းလွန်းလှပါတယ်'

ယုစိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။ ယုစကားကြောင့် သူ နူးညံ့သိမ်မွေ့လာကြည့်လာသည်။

'ယု ပြောတာလေးတွေက ကလေးတစ်ယောက်လို ပွင့်လင်းနိုးသားတယ်နော် . . . ကျွန်တော်ရော့ဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီကား အတွက် . . . ယုကျေနပ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အများကြီးဝမ်းသာ ပါတယ်ဗျာ'

'ဆရာရေ . . . ဆရာရဲ့ပန်းချီကားကြီးကို ယု ဘယ်လောက်များ သဘောကျသလဲဆိုရင် အပြင်ကပြန်လာတာနဲ့ ဒီပန်းချီကားချပ်ကြီးရှေ့တန်းသွားပြီး တစ်မိနစ်ပီတိဖြစ်နေတာ'

ယုမှာ ရှက်သလိုဟန်ဖြင့် မျက်လွှာလေးချကာပြီး နေမိသည်။ သူက ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေတာမို့ ယုအနေခက်မိ၏။ ယု အနေခက်တာကိုသိသော သူက အကြည့်လွဲကာ လီလီနှင့် ပန်းချီကား များအကြောင်းပြောနေတာမို့ ယုပင့်သက်ကျိတ်ချလိုက်မိသည်။ ထို့ နောက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ သူတို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။

'လီလီ ကားခဏရပ်ပေးပါဦး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ယု'

လမ်းပေါ်ရောက်မှ ယု တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရတာ မို့ လီလီအား ကားရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

'ဟိုလေ . . ယု . . . သူ့ကို ကန်တော့ဖို့ပစ္စည်း

တွေ'

'ဪ ဟုတ်သားပဲ'

လီလီ ကားရပ်ပေးတာနှင့် ယုဆင်းလိုက်၏။

'လီလီ ဒီကပဲ စောင့်နော် . . . ကျွန်မသွားမေး

လိုက်ဦးမယ်'

'ကောင်းပြီ'

ယု ပစ္စည်းများကိုယူ၍ သူ့ထံတင်ခေါ်ကာ ပြန်လာ ခဲ့လိုက်သည်။ ယုရင်ထဲအနည်း ငယ်လှုပ်ရှားလျက် ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေ၏။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ယု သူ့ကို ချက်ချင်းမတွေ့ပါ။ ယုက ကိုမိုးစေ့ဟုအသံပြုသည့်တိုင် ထူးသံမပေါ်လာပေ။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီကားခန်းထဲ လျှောက်ခဲ့၏။

ယုထင်သည့်အတိုင်း ပန်းချီခန်းထဲမှာ သူ့ကိုမတွေ့ဘဲ . . . အစွန်းဘက်အခန်းတစ်ခုတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။

'ဟင် . . . ကိုမိုးစေ့'

သူက ယုကဲ့မမြင်ဘဲ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုစိတ် ဝင်စားစွာ ရူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ယု အသာလှမ်းဝင်ခဲ့ရင်း သူ့ကြည့်သော ပန်းချီကားကိုကြည့်မိတော့ . . .

'ဟင်'

ယု မျက်လုံးတွေ ဖြာခနဲဖြစ်လျက် ရှေ့မှာရှိသော

ပန်းချီကားကို မယုံနိုင်အောင်ကြည့်နေမိ၏။

ဒါ . . . ဒါ ယုရံပုံတူ ပန်းချီကားပါလား။ ထိုစဉ်

မိုးစွေက အမှတ်မထင်လှည့်ကြည့်ခိုက်

‘ဟင် . . . ယု’

သည်တော့ ယုသတိဝင်လာလျက် သူ့ကို နား
မလည်သလိုကြည့်မိ၏။

‘ဒါ . . . ဒါ ကျွန်မရဲ့ပုံပဲ’

သူသည် မျက်နှာအနည်းငယ်ရယ်ရိပ်ပြေးသွား
လျက် ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ယုရံပုံအစစ်ပဲ’

‘ရှင်၊ ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မရဲ့ပုံကို

ကိုမိုးစွေဆီရှိနေရတာလဲ’

ယု အံ့ဩစွာမေးတော့ သူပြုံး၏။

‘ယုရံပုံဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီရှိနေရတာလဲဆို
တော့ ယုရံကြည်လင်ရိုးသားတဲ့ မျက်နှာလေးကို နှစ်သက်လို့
ကျွန်တော်ထပ်ရေးဆွဲထားတာပါ’

‘ရှင်’

‘ဒီမှာ ယု၊ အခု ယုအချိန်မရဘူး မဟုတ်
လား။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ယုဆီလာခဲ့မယ်၊ အဲဒီကျမှ စကား

သိန်းမင်းစာပေ

အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

သူ့သတိပေးမှ ယုကို လီလီ စောင့်နေတာပါလား

ဟု သတိရကာ ခေါင်းညိတ်မိလိုက်၏။

‘ဒီပစ္စည်းတွေကို ယုပြန်ယူသွားပါ’

‘ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ယု ယူလာသော ပစ္စည်းတွေကို သူပြန်ပေးနေတာ
မို့ နားမလည်သလိုမေးမိသည်။

‘ယုက ကျွန်တော့်ကိုပေးဖို့ ဆိုတာထက် ပန်းချီ

ဆရာ . . . မိုးတိမ်အတွက် ယူလာတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဒီနှစ်ယောက်ဟာ ကိုမိုးစွေပဲ

မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မဟုတ်တဲ့ မိုးတိမ်ဆိုရင်

လည်း ယုပေးမှာပဲလေ . . . ဒါက ကျွန်တော်ဖြစ်နေလို့ပဲ’

သူ့အယူအဆကို ယုလိုက်မမီတော့ပါ။ ဒါပေမယ့်

ယုဆိုတာကလည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ရအောင်လုပ်တတ်သူပါ။

‘ဒီပစ္စည်းတွေ ကိုမိုးစွေလက်မခံရင် လွှင့်သာပစ်

လိုက်ပါ။ ကျွန်မကတော့ ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်ကိုတွေ့ပြီမို့ ပေးခဲ့ပြီ

သိန်းမင်းစာပေ

ကဲ . . . ကျွန်မသွားမယ်

သူ နောက်ထပ်ဘာမှမပြောခင် ယု ချာခနဲ လှည့် ထွက်ခဲ့၏။ သူ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာ ယု မစဉ်းစားတော့။

* * * *

'ဒါဆို ကိုမိုးစွေက ကျွန်မကို အစကတည်းက သိနေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား'

မကျေမနပ်သလိုအမေးကြောင့် သူ့ခပ်ဖွဖွပြုံး၏။ ထို့နောက် အသာအယာခေါင်းညိတ်တာမို့ ယု နှုတ်ခမ်းလေး မသိမလာ စုသွားရသည်။

'ကြည့်စမ်း ကျွန်မကတော့ နီလာမိတ်ဆက်ပေးမှ ကိုမိုးစွေ ကျွန်မကိုသိနေတယ်မှတ်နေတာ . . . ဒီလို အစောကြီး တတည်းက သိရက်နဲ့ ကျွန်မကို ဘာလို့မပြောတာလဲ ကိုမိုးစွေ'

ယုမှာတော့ ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်ဆိုတာကို အသည်း အအသန်လိုက်ရှာရတာ . . . ကြည့်စမ်း တကယ်တမ်းမှာ မိုးတိမ် က ယုနားရောက်နေတာပါလား။

တကယ်ဆို နီလာမိတ်ဆက်ပေးကတည်းက ယုကို သူ့သိပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ယုမှာ

သိန်းမင်းစာပေ

အရှုဖြစ်လို့။ ယုစိတ်ဆိုးတော့ သူ့တောင်းပန်သလိုကြည့်၏။

'မှန်တာပြောရင် နီလာနှုတ်ဆက်တဲ့ နေ့က ယုကို ကျွန်တော်လာကြည့်တာပါ။ နီလာလာနှုတ်ဆက်တော့ အစက ဘယ်သူ မှန်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ ချယ်ရီနာမည်ပါလာမှ နီလာကို ချယ်ရီသူငယ် ချင်းမှန်းသိလိုက်တာ'

'ဟယ်တော် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . နီလာသာ သိရင် ကိုမိုးစွေကို စိတ်ဆိုးမှာပဲ . . . ဒီနေ့ နီလာကျောင်းမလာတာ ကံကောင်းတယ်သိလား'

ယုမှာ ထိုနေ့က သူ့အကြည့်များကို သိရလျက် မျှတ်နာနွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ခပ်တည်တည်ဖြင့် သွားရောက်နှုတ် ဆက် မိသော နီလာအဖြစ်ကိုလည်း ရယ်ချင်မိသည်။

'နီလာစိတ်ဆိုးလဲ ကျွန်တော်တောင်းပန်ရမှာပဲ . . . ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က နီလာလာနှုတ်ဆက်တာကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မိတယ် ယု'

'ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ'
သည်တော့ သူ့ခပ်တိုးတိုးတစ်ချက်ရယ်၏။
'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယုကို ကျွန်တော်သိခွင့် ရလိုက်လို့ပေါ့'

'အို မဟုတ်လား နီလာမိတ်ဆက်မပေးခင်ကတည်း

သိန်းမင်းစာပေ

က ကျွန်မ ကိုမိုးစွေသိနေတာပဲ

'ဟုတ်တယ်လေ ဒါက ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ၊ အပြင်ဘက်

မှာမှ ယုကို ကျွန်တော်မသိတာ'

ယု မမျက်နှာကို ရွန်းလက်စွာကြည့်လျက် သူပြော

တာကြောင့် ယုမျက်နှာရှိန်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။

'ဟင် ဘာလို့ မလွယ်ရမှာလဲ ... ကိုမိုးစွေက

ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား'

'ဘယ်ဟုတ်မလဲယု၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ပန်းချီ

ဆရာမိုးတိမ်လို့ပြောတာနဲ့ ယုက ချက်ချင်းလက်ခံမှာတဲ့လား.. ပြီး

တော့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်ဆိုတာထက်

မိုးစွေအဖြစ်ပဲ ယုနဲ့ခင်စေချင်တယ် ... ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်အဖြစ်

ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတာမျိုး ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး ယု'

'ဒါတော့ ကိုမိုးစွေ အယူအဆလွဲတာပဲ၊ ကိုမိုး

စွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးတိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူကတော့ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်

လား'

'ယုပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ နာမည်နှစ်ခုလုံးမှာ

လူက တစ်ယောက်တည်း၊ သို့ပေမယ့် ဆက်ဆံတဲ့လူမှာကျတော့

အသိက ကွာသွားပါတယ် ... ဥပမာဗျာ .. ကျွန်တော်က

ဘာမှမဟုတ်တဲ့ မိုးစွေဘဝတုန်းက ယု ... ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီး

ချင်ကြီးမယ်၊ အထင်သေးချင်လဲသေးမယ်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ယုစိတ်ထဲ

က ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်ချင်လဲခင်ချင်မယ်ပေါ့ ... ဟော ကျွန်တော်ဟာ

ယုရဲ့ပုံတူကို ရောဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်ဆိုတာနဲ့ စောစောက

ယု အသိစိတ်တွေ ပြောင်းကုန်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီဆရာ မိုးတိမ်

အဖြစ် ခင်ချင်ခင်မယ်၊ လေးစားမယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်ကို ယုအနေနဲ့ အစကတည်းက ခင်မင်လေးစား

စိတ်ရှိနေနှင့်ပြီးသားကိုး'

'ကဲ ကျွန်တော် ပြောတာ မှန်လားယု'

ယု အမှန်အတိုင်းကို ဝန်ခံရပါတော့မည်။ သူ့ကို

ကိုမိုးစွေအဖြစ်သိစဉ်က သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်သာ

မြင်ကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်ပြီး သွယ်လွယ်နှင့် စွန့်ပစ်တတ်

သူဟု အထင်သေးမိခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူဟာ ပန်းချီဆရာမိုးတိမ်ဆိုတာ

သိလိုက်တော့ ထိုအထင်သေးစိတ်များ ပျောက်ပြယ်ကာ ... ခင်မင်

လေးစားခြင်းများဖြစ်ပေါ်လာရတာမို့ ယု တိတ်တဆိတ်အထင်ကြီး

ခဲ့မိရ၏။

'ဟင် ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုမိုးစွေယုဆချက်မဆိုးပါ

ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဲဒီနာမည်နှစ်မျိုးစလုံးကို ခင်မင်မှု

တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ခင်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ'

'ယုရဲ့ ခံယူချက်ကို သိရတာကျွန်တော်အများကြီး
ဝမ်းသာပါတယ် ကျွန်တော်လည်း ယုကို လူချင်းမတွေ့ခင်ကတည်းက
သိပ်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာပါ'

'ရှင်'

'ဟုတ်ပါတယ်ယု . . . လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်
က ယုဓာတ်ပုံကို ပန်းချီဆွဲဖို့ ကျွန်တော်လက်ခံရရှိပါတယ် . . . ဒါပေ
မယ့် အဲဒီတုန်းက ဓာတ်ပုံရှင် မိန်းကလေးနဲ့အမည်ဟာ ယုဆိုတာ
ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါဘူး . . . ၊ အမှန်ပြောရရင် လူတွေရဲ့ပုံကို ကျွန်
တော်သိပ်ဆွဲ လေ့မရှိပါဘူး'

'ဟင် ဒါဆို ကျွန်မပုံဆွဲပေးတာက'

မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ယုမေး
တော့ သူပြုံးသည်။

'ပြောပါ့မယ် ယု၊ ယုရဲ့ပုံတူရေးဆွဲဖို့ လက်ခံလိုက်
တာကတော့ ယုရဲ့ကြည်လင်သန့်စင်တဲ့ မျက်နှာလေးကြောင့်ပါ။ ဟုတ်
လား ကျွန်တော် ယုရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်မြင်ချင်းသဘောကျသွား
ခဲ့တယ်'

'အို'

သူ့အပြောကြောင့် ယုမျက်နှာလေး နီရိပ်ပြေးလျက်
ခေါင်းအသာငုံ့လိုက်မိ၏။

'ကျွန်တော်ပြောတာက ယုရဲ့မျက်နှာလေးဟာ ပန်းချီ
ရေးဆွဲလိုက်ရင် အင်မတန် အသက်ဝင်မယ့် မျက်နှာလေးအဖြစ်
သဘောကျတာကိုပါ'

သည်တော့ ယုအသက်ရှူချောင်သွားရ၏။

'ဒါကြောင့် ယုရဲ့ပုံတူကို ဆွဲပေးဖို့ ကျွန်တော်လက်ခံ
လိုက်တာပါ။ ယုသိလား ယုရဲ့ပုံကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာ ဆွဲ
ခဲ့တယ်ဆိုတာ'

'ဟင်အင်း ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ ရှင်'

သူ ယုကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တိုးညှင်းသောလေသံ
ပြင့် အစ်လုံးချင်းပြော၏။

'ယုရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို ကျွန်တော်ငါးလလောက်
ကြာအောင် စိတ်တိုင်းကျဆွဲခဲ့ရတယ်'

'အို ဒီလောက်တောင်ကြာတယ် ဟုတ်လား ကို
မိုးစွေ'

သူ ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ယုမှာ မယုံ
နိုင်သလို အံ့ဩရင်း . . . ၊ ဒါကြောင့် ယုပုံက အပြင်နဲ့တကယ်တူနေ
တာကိုး ဟု တွေးမိလိုက်ရ၏။

'ဒီတော့ ဓာတ်ပုံထဲက ယုနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်
ရင်းနှီးနေမလဲဆိုတာ ယုစဉ်းစားကြည့်ပါ . . . ၊ ယုရဲ့ပုံကို ပေးလိုက်ရ

ပေမယ့် . . . ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ယု ပုံကိုဆွဲလို့ မပြီး သေးပါဘူးဗျာ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် ယုတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ထပ်ပြီး ဖန်တီးလိုက်တာပါ။

ယုမှာ သက်ပြင်းလေးကျိတ်ချရင်း ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွား၏။ ယုရဲ့ပုံကို ယုခွင့်မပြုဘဲ သူ့ဘာကြောင့် ထပ်ဆွဲရတာလဲ။

‘တကယ်ဆို ကျွန်မရဲ့ပုံကို ကျွန်မခွင့်မပြုဘဲကိုမိုးစွေ မရေးဆွဲသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဒါမှန်ပါတယ် . . . ဒီအတွက် ကျွန်တော်ယုကို တောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစားပြီးသားပါ။ ယု . . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

ယု နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မအနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်တာ ခွင့်မလွှတ်တာထက် ကျွန်မရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို ကျွန်မနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆီမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုတော့’

‘တဆိတ် ယု ကျွန်တော်ပြောပါရစေ၊ ယုရဲ့ပုံတူ ပန်းချီကားဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးထင်ရင် ယုမှားတာပဲ’

‘ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သိန်းမင်းစာပေ

‘ဒါက ရှင်းပါတယ် ယု၊ ကျွန်တော့်ဆီကို ယုရဲ့ပုံတူ ရေးဆွဲဖို့ လာအပ်ကတည်းက ယုဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်သွားပြီ’

‘အို မဟုတ်ဘူး’

ယုရှက်လန့်တကြားငြင်းရင်း သူ့ကိုနားမလည်သလို

ကြည့်မိ၏။

‘မငြင်းပါနဲ့ယု၊ ကျွန်တော်ယုရဲ့ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်ဖန်တီးလိုက်တဲ့ အနုပညာလက်ရာတစ်ခုကို နောက်ထပ်ပွားယူတာ . . . ကျွန်တော့်အပြစ်လား’

‘ကိုမိုးစွေဆိုလိုတာက အခု ကိုမိုးစွေဆီမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ပုံတူပန်းချီကားဟာ ကျွန်မရဲ့ပုံဆိုတာထက် ကိုမိုးစွေရဲ့အနုပညာတစ်ခုပါလို့ ပြောချင်တာလား။’

‘သိပ်သေချာတာပေါ့ ကျွန်တော့်လက်ရာအနုပညာ တစ်ခုကို မြတ်နိုးစိတ်နဲ့ ထပ်မံဖန်တီးတာဗျာ’

ယုမှာ သူ့ကိုအရှုံးပေးရတော့မလိုဖြစ်နေတာမို့ မေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ အဲဒီပန်းချီကား ကျွန်မပြန်ယူချင်တယ် ဆိုရင်ကော’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်ဘယ်နည်းနဲ့ မပေးနိုင်ပါဘူး’

သိန်းမင်းစာပေ

ကြည့်စမ်း . . . ။ ယုရဲ့ပုံကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ယု
ကို တောင်ပြန်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ထိုစကားကြောင့် ယုရင်ထဲ လှိုင်းလေး
တစ်ခုဖြတ်ပြေးသွားရသည်။

'ဒီလိုရှိပါတယ်ကိုမိုးစွေ . . . ။ ကာယကံရှင်က
ကျွန်မဖြစ်နေလေတော့'

'ဒီအတွက် ကျွန်တော်တစ်ခါတည်း ခွင့်တောင်းပါရ
စေ . . . ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲထားတဲ့ ယုရဲ့ပုံတူ ပန်းချီကားကို
ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ သိမ်းထားပါရစေလို့'

'အို'

ယု မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် သူ့တောင်းဆို
တာကြောင့် ပါးလေးများ ထူပူသွားရ၏။

မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားပါရစေတဲ့

ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွယ်။ သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်း
ထားချင်တာက သူ့ရဲ့အနုပညာကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် ယုရဲ့ ရုပ်လွှာကို
လား . . . ။ ဒါကို ယုမဝေခွဲတတ်။ ထိုစဉ်မှာပင် ယုခေါင်းထဲသို့
အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာ၏။

'ကိုမိုးစွေအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ပုံတူ ပန်းချီကားကို တစ်
သက်လုံးသိမ်းထားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ် ရှင်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ယု'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ပုံကို ကိုမိုးစွေရဲ့
သက်ဆိုင်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်တွေ့သွားရင် . . . ရှင်အတွက်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ'

'ဪ . . . ဒီအတွက်လား'

သူ့မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်လျက် နှုတ်ခမ်းပါးများကို
တွန့်ကာပြုံး၏။

'ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ယု၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ယု စိုးရိမ်တာတွေက ကျွန်တော့်အတွက် ဖြစ်ပြီးသွားလို့ပဲ'

'ရှင် . . . ဒါ ဒါဆို ကိုမိုးစွေနဲ့ ချယ်ရီတို့ လမ်းခွဲရ

တာ ကျွန်မကြောင့်'

'မဆိုင်ပါဘူး ယုရယ်၊ ချယ်ရီရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့

နိတ်ဓာတ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ'

'မဟုတ်သေးဘူး ကိုမိုးစွေ၊ ချယ်ရီဟာ မိန်းမသား

တစ်ယောက်ပဲ . . . မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ချစ်သူကို
ဝန်တိုပိုင်ခွင့်ရှိတယ်'

'ဘာလဲ ယု၊ ဒါဆို ကျွန်တော်က ချစ်သူတစ်

ယောက်အတွက် ကျွန်တော်မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းချီပညာကိုစွန့်လွှတ်လိုက်
ရမလား'

'အို . . . ။ မဟုတ်ဘူး ကျွန်မဆိုလိုတာက'

'တော်ပါ ယုရယ် . . . ၊ တကယ်တော့ ချယ်ရီ သူ့သစ္စာဖောက်ချင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်အနုပညာကို ခုတုံးလုပ်သွားတာ ပါ။ သူ ခုသင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတယ်လေ'

ထိုသတင်းကို နီလာ့တံမှလည်း ယူကြားခဲ့ပြီမို့ ခုလို အနေအထားမှာ သူပြောတာမှန်နေသလိုပင်။

'ဟင်း ကျွန်မတော့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါ ဘူးရှင် . . . ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လမ်းခွဲကြတာ ကျွန်မကြောင့် မဟုတ် ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် မပြည့်ခဲ့ဘူး . . . ၊ ကျွန်မတော့ မိန်း မသားချင်းဖြစ်တဲ့ ချယ်ရီကိုသနားတယ်'

ထိုအခါ သူသည် ယုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။

'တကယ်သနားစရာကောင်းတာယုပဲ၊ ဒီမှာ . . ချယ်ရီသာ ယုလို မိန်းမကလေးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ကို ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမယ်ဆိုတာ ယုသိထားစမ်းပါဗျာ'

'အို ရှင်'

သို့သော် သူက သူ့ကိုကျောခိုင်းကာ ထွက်သွား လေပြီ။ ယုသာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့၏။

* * *

ဆိန်းမင်းစာပေ

'ယုရေ သိလား။ ချယ်ရီလေ ချယ်ရီ ဟိုသင်္ဘော သားနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ်တဲ့ကွ။ မနေ့က ဝိုင်းချုပ်ဈေးမှာတွေ့တော့ တို့ကိုပြောလိုက်တယ်'

'ဟင် ဟုတ်လား'

နီလာ့စကားကြောင့် ယု အံ့ဩသွားရသည်။ ချယ်ရီ က ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ . . . ကိုမိုးစွေနဲ့ လမ်းခွဲတာမှ မကြာသေး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်တော့မယ်တဲ့'

ယုကတော့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြ တာ ကိုယ့်ကြောင့် များဖြစ်နေမလားဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်နေချိန် မဟုတ်လား။ ယုမျက်ဝန်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ကိုမိုးစွေကိုမြင်ယောင်ကာ ပင့် သက်တစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

'ချယ်ရီ စိတ်ဓာတ်က အံ့ဩစရာပဲ၊ ကိုမိုးစွေနဲ့ ကွ တာမှ မကြာသေးဘူး'

'အေးလေ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ကိုမိုးစွေ ခုထိအသစ် မရှာသေးဘူး ချယ်ရီက စရှာတယ်ဆိုတော့ . . . မကောင်းဘူးပေါ့'

အစက ချယ်ရီဘက်မှ နီလာနာခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ သူငယ်ချင်း၏ မူမမှန်သောလုပ်ရပ်ကြောင့် ကြားထဲမှ ကိုမိုးစွေကို အားနာမိရသည်။

'ဒါကြောင့် ကိုမိုးစွေပြောတာ ချယ်ရီက သူ့ကို

ဆိန်းမင်းစာပေ

တကယ်ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးတဲ့ နီလာ'

'ခုတော့ ကိုမိုးစွေပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့၊ ယုရယ် အခု သူ့စေ့စပ်မယ့်လူက တော်တော်လေးချမ်းသာပြီး အရာရှိ တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုမိုးစွေလို ဘာဂုဏ်ခန့်မှမရှိတဲ့ သာမန်ပန်းချီဆရာ လေးတစ်ယောက်ကို ချယ်ရီစွန့်ပစ်တာပဲ'

'ရှင်ပြောတော့ ကိုမိုးစွေက ချယ်ရီကို ဂရုမစိုက်လို့ ဆို'

'ဒါလဲ ချယ်ရီပြောတာပဲ ဒါပေမယ့် ခုထက်ထိ ကိုမိုးစွေမှ အသစ်မရှာတာ ကိုမိုးစွေ ဘယ်လိုလုပ် အပြစ်မရှိမလဲ . . . တကယ်တမ်းအပြစ်ရှိတာ ချယ်ရီပဲ . . . ကိုမိုးစွေက သူ့အလုပ်သူ လုပ်တာကွ'

'ဟုတ်တယ်နော် . . . ကိုမိုးစွေက ပန်းချီဆရာမို့ ပန်းချီဆွဲတာ ချယ်ရီနားလည်ပေးရမှာပေါ့'

ယု ကိုယ်တိုင် ကိုမိုးစွေအပေါ် အပြစ်မတင်မိ တော့ပေ။ ချယ်ရီကိုသာ သစ္စာဖောက်သူဟု မြင်မိလေ၏။

'ဒါပေါ့ကွ ချယ်ရီက အသစ်မြင်တော့ အဟောင်း ကိုအပြစ်ရှာတာပေါ့ယု'

'အင်းလေ ချယ်ရီမကောင်းတာနဲ့ ကျွန်မတို့ မျက် နှာပူစရာဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုမိုးစွေကို ချယ်ရီနဲ့အဆင်

ပြောအောင် ကျွန်မတိုက်တွန်းခဲ့တာမဟုတ်လား'

'အေးဟ ဒီတစ်ခါ ကိုမိုးစွေကိုတွေ့ရင် မှားပါတယ် လို့သာ တောင်းပန်လိုက်'

နီလာ ရယ်နိုင်ပေမယ့် ယုလိုက်မရယ်နိုင်ပါ။ ချယ် ရီကိစ္စအတွက်ကြားထဲမှ မျက်နှာပူလို့သာ နေမိ၏။

'ယုတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား'

သည်နေတော့ လီလီနှင့် အတူ ယု သူ့ထံရောက်ခဲ့ ၏။ သူနှင့် လီလီ ပန်းချီအကြောင်းများ ပြောနေစဉ် ယု စာဖတ်နေ လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ သူထွက်လာကာ ယုကို ပြုံး၍မေးလေ၏။ ယု ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို အသာပိတ်ကာ သူ့ကိုပြုံးပြလိုက် သည်။

'မပျင်းပါဘူး ကိုမိုးစွေ၊ တစ်ယောက်တည်းစကား ပြောမယ့်လူမရှိတော့ စာအုပ်ဖတ်နေတာလေ'

'စကားပြောမယ့်သူမရှိတာမဟုတ်ပါဘူး ရှိပါတယ် လီလီကို ပန်းချီပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောနေရပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ် စ ယုဆီရောက်နေတာပါ'

'အို ကိုမိုးစွေကလဲ'

'ဟုတ်တယ်ယု၊ တော်ကြာ ယုတစ်ယောက်တည်း ပျင်းပြီး နောက်ကို လီလီနဲ့ မလိုက်လာရင် အခက်မဟုတ်လား'

တကယ်ပဲ သူ့မျက်လုံးတွေက စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ပြနေသည်။ သူ့ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်နေရတာလဲ ယု မစဉ်းစားချင်ပါ။

'ဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင်၊ လီလိုကို ကျွန်မကတိ မေးပြီးသားပါ'

'တော်သေးတာပေါ့ဗျာ'

သူ့ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသွားတာကြောင့် ယု ပင့်သက်ကျိတ်နှိုက်လိုက်မိ၏။ သူ... ချယ်ရီစေ့စပ်မှာကို သိရဲ့လား။

'ယု သိပြီထင်တယ်'

'ဘာကိုလဲ ကိုမိုးစွေ'

သူ ခပ်အက်အက်တစ်ချက် ရယ်ကာ ယုကိုကြည့်၏။

'ယုက ကျွန်တော်နဲ့ ချယ်ရီကို မြန်ပြီး အဆင်ပြေစေချင်နေတယ်။ ခုတော့ ဘယ်လောက်ရယ်စရာကောင်းလဲ . . ချယ်ရီက စေ့စပ်တော့မယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ယုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးတယ်'

'ဟို . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုမိုးစွေ'

'ဆိုင်တာပေါ့၊ ယုရယ် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် လွတ်လပ်ပျော်ပါးနေပြီ . . .

ဒါကို ယုတို့က ကျွန်တော်တို့အတွက် ပူပန်နေတာ ကျွန်တော်သနား

ဆိန်းမင်းစာပေ

ကရုဏာဖြစ်ရတာလဲဗျာ'

'ဒါဆို ကိုမိုးစွေ . . . ချယ်ရီကို စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်'

ယု သိချင်စွာဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

'ဟင်အင်း စိတ်မဆိုးဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘဲ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်သူ့ရွေးပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရမှာလဲဗျာ'

'ကျွန်မတော့ အံ့ဩမိတယ်၊ ချယ်ရီအနေနဲ့ ကိုမိုးစွေတို့လမ်းခွဲပြီး အသစ်မြင်လို့ အဟောင်းကိုပစ်တဲ့သဘောမျိုး ရှင်နည်းနည်းလေးမှ မထင်မိဘူးလားဟင်'

'ဆောရီးပဲ ယု၊ ကျွန်တော်လုံးဝ အဲဒီလိုမထင်ခဲ့ဘူး . . .။ သူဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်တော့်ကို တကယ်မချစ်လို့ပဲဆိုတာ စောစောသိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတောင်တင်မိပါသေးတယ်ဗျာ'

ယုမှာတော့ သူတို့ချစ်သူ နှစ်ဦးကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် လောကမှာ ဒီလိုချစ်သူမျိုးတွေ ဘယ်လောက်များရှိနေသလဲဟု တိတ်တဆိတ် တွေးလိုက်မိ၏။

'ယုရယ် တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်ပါတယ် အချစ်သစ်တွေ သွားတဲ့ချယ်ရီကို ကျွန်တော်စိတ်မဆိုး အပြစ်

ဆိန်းမင်းစာပေ

မတင်တာဟာ ဝန်တိုစိတ်ကင်းလွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်
 တိုင် ချယ်ရီကို တကယ်မချစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ယု စဉ်းစားကြည့်လေ
 ... ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူဆိုရင် ဒီလိုသတင်းမျိုးကြားတာနဲ့ ဘယ်
 ခံလိမ့်မလဲ ...။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းသားယုရဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်
 တိုင် ချယ်ရီကို ဘေးမှာထားပြီး အချစ်စစ်ကို တကယ်တွေ့ခဲ့တာ ...။
 ကဲ ... ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ'

'ဟင် ... ဒါဆို ကိုမိုး ငွေမှာလဲ နောက်ထပ်အ
 သစ် တွေနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲယု၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်
 တော်ချစ်နေတာကို အဲဒီမိန်းကလေး မသိသေးတာတော့ သေချာ
 တယ်'

သူ့အပြောကြောင့် ယုရင်ထဲ လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်
 သွားလျက် သူ့စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်ထိုမျိုးလဲ ဆို
 တာ သိချင်မိရ၏။

'ပြောပါဦး ယု ကျွန်တော်အဲဒီမိန်းကလေးကို ဖွင့်
 ပြောလိုက်ရမလား'

'အို ... ကျွန်မဘယ်သိမလဲ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
 မေးချင်တာက တကယ်လို့ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဖွင့်ပြောလို့ လက်ခံရင်

တော့ ကိုမိုးငွေက ချယ်ရီလိုပဲ သူနဲ့ဇနီးခွဲဦးမှာပဲလား'
 သူ ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းခါယမ်း၍ ယုကို တစူး
 တစိုက်ကြည့်၏။

'လုံးဝ အဲဒီလိုမဖြစ်စေရဘူး ယု၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
 ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီတစ်ကြိမ် ချစ်မိသူဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ နဲ့ရင်းပြီး
 မြတ်နိုးမိရသူမို့ပါ'

'အို'

'ယု ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံရဲ့လားဟင်'

'အို .. ကျွန်မေ မသိဘူး .. ဟိုမှာ လီလီလာနေ

ပြီ'

ယုပြောရင်း နေရာမှထကာ လီလီထံ ခပ်သွက်
 သွက် လေးလျှောက်သွားလိုက်၏။ ကြည့်စမ်းယုရင်တွေ ဘာကြောင့်
 ခုန်နေရတာလဲ။

ခေါင်းလေးကို နည်းနည်းလေးငဲ့လိုက်ဦး ယု၊ ဟာ
 မဟုတ်သေးဘူး အဲဒီလိုကြီး စောင်းသွားရမှာမဟုတ်ဘူး .. နေ .. နေ
 ကျွန်တော်လာမယ်'

သူပြောပြောဆိုဆို ယုထံလျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် ယုခေါင်းလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထိန်းကာ အသာငဲ့ပေးသည်။ လူချင်းနီးလွန်းတာမို့ သူ့ထံမှ ကိုယ်သင်းနဲ့ဖျော့ဖျော့ကို ယုရင်ခုန်စွာရှု ရှိုက်မိရ၏။

ယုကို တစ်ယောက်တည်းမပျင်းရန်ဟု ရည်ရွယ်ကာ စံပြမယ်အဖြစ် ထိုင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ယု ငြင်းပေမယ့် သူက ဇွတ်တိုက်တွန်း တောင်းဆိုတာနှင့် လီလီပါဝင်ပြောတာကြောင့် နောက်ဆုံး သဘောတူလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

'ဟုတ်ပြီ ဒီအတိုင်းပဲနေနော် နှုတ်ခမ်းလေးက နည်းနည်းပြုံးလိုက်ဦး'

သူ့အမိန့်အတိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးပြုံးလိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ သူ့ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ပန်းချီဆွဲရာပြန်လျှောက်သွားသည်။

ဟင်း ယုမှာအလိုလိုနေရင်း သူ့တပည့်ဖြစ်နေတာကို သတိပြုမိပေမယ့် ဒီအဖြစ်အပျက်အတွက် မငြီးငွေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ပန်းချီဆွဲရာမှ ရပ်ပစ်သည်။

'ကဲ ဒီနေ့အတွက် တော်လောက်ပါပြီ ယု၊ လီလီက

တော့ ကျွန်တို့ပန်းချီကားတွေ ဆက်လေ့လာပေါ့ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

ယု ထိုင်ရာမှ ထကာ အညောင်းဆန်လိုက်၏။

သူပြုံးကာကြည့်ရင်း

'ဘယ်နှယ်လဲ ယု အတော်ညောင်းသွားပြီလား'

'အင်း နည်းနည်းတော့ ညောင်းတယ်၊ ကျွန်မ ဒီလိုတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူးလေ'

'သိတယ် ဒါကြောင့် တစ်နေ့ကို နည်းနည်းပဲ ဆွဲတာ . . . ယု ပြုံးပုံက သိပ်အသက်ပါတာပဲ . . . မိုနာလီ၊ တောင်ရှုံးလောက်တယ်'

'အံ့မယ် ကိုမိုးစွေ မြှောက်လဲ ယု ဘာမှဝယ်မလာဘူးနော် ကိုမိုးစွေပဲ ကျွေးရမှာရှင့်'

ယု ရှက်သလိုပြုံးရင်း မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောတော့သူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်၏။

'ကျွန်တော် မြှောက်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဗျာ။ အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ . . . မုန့်ကတော့ ယု မစားလဲ ဇွတ်ကျွေးရမယ့် တာဝန် ကျွန်တော့်မှာရှိတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယု ခုလို ကျွန်တော့်ဆီလာနေတာကိုပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်နေလို့ပါ'

'အို ကျွန်မ ကိုမိုးစွေဆီလာတာ မဟုတ်ပါဘူး လီလီ

အဖော်ရအောင်လိုက်လာတာပဲ

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ယုလာတာကို ကျေနပ်တယ်'

သူ့အပြောကြောင့် ယု ရင်ခုန်သွားရ၏။ သူက ယု လာတာကျေနပ်တယ်တဲ့ . . . ယုကရော ကိုမိုးစွေဆီလာနေရတာ ကို . . . ကျိတ်ကာ ဖျော်နေမိတယ် မဟုတ်လား . . .။ အိုး . . မတွေးချင်ပါဘူးကွယ်။

'ကိုယ့်အထင်တော့ ဆရာက မင်းကို သံယောဇဉ် တွယ်နေတဲ့ ပုံပဲ ယု'

'အို . . . မဟုတ်တာ လီလီ ဘယ်လိုလုပ်သိလို့ ယု အလန့်တကြားငြင်းရင်း လီလီဖြောနေတာ တကယ်များဖြစ်နေမလားဟု ရင်ခုန်စွာ တွေးမိလိုက်ရ၏။

'ဒါမျိုးဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေထက် ဘေးကလူ က ပိုသိတယ်ယုရဲ့၊ ယုကို ဆရာကြည့်တဲ့အကြည့်တွေဟာလဲ . . . မြတ်မြတ်နိုးနိုးပုံစံနဲ့ . . . ဆရာအပြုံးအတွေ့ကလဲ ယုနဲ့တွေ့ရင် အမြဲ တောက်ပနေတာပဲကွ'

'သေချာတယ် ယုကိုဆရာချစ်နေမိပြီဆိုတာ' ယုမှာရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်းခုန်ရင်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့အကြည့် . . . သူ့အပြုံးတွေလိုတာထက် ချိုမြိန်နေပုံကို သတိရကာ မျက်နှာ

လေးမသိမသာရဲသွားရ၏။

'သေချာလှချည်လား လီလီရယ် . . . ကျွန်မကို ဆက်ဆံသလိုမျိုး ရှင်ကိုလဲ ကိုမိုးစွေက ဆက်ဆံတာပဲ မှဟုတ်လား၊ ကျွန်မကျေမှ ဘာလို့ထူးခြားချက်တွေ ဖြစ်နေရတာလဲဟင်'

'လုံးဝမဟုတ်ဘူး ယု၊ ကိုယ့်ကို ဆရာခင်တယ်ဆို ဘာ လုံးဝရိုးသားတယ်၊ ဆရာအကြည့် ဆရာအပြုံးတွေက ကိုယ့် အတွက် သာမန်ထက်စာမှ မပိုပါဘူး ဆရာတစ်ယောက်က တပည့် တစ်ယောက်ကို ရိုးသားစွာနဲ့ ခင်တွယ်မှုမျိုးပါ . . .။ ယုနဲ့ကြတော့ ဆရာမျက်လုံး အပြုံးတွေက ကမ္ဘာရဲ့ ချိုမြိန်မှုအားလုံး ပါဝင်နေတယ် ကွ'

ကဲ ကိုယ်မေးမယ် . . . ယုရော ဆရာအပေါ်မှာ နည်းနည်းလေးမှ သံယောဇဉ်မငြိတွယ်ဘူးလားယု "

'ဟာ ဘာတွေမေးနေတာလဲ လီလီ မကောင်းဘူး ကွာ တကယ်ဆိုးတယ်'

ယုမှာ မနေတတ်သလိုဖြစ်ကာ ပါးပြင်ဖြူနုနု လေးမှာ ရုတ်တရက်အနီရောင်လွှမ်းသွားသည်။ လီလီက ယုကိုကြည့် ပြီး သဘောကျစွာပြုံးသည်။

'ဒါရှက်စရာမဟုတ်ဘူး ယု၊ လူသားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခံစားချက်ဆိုတာ ရှိမှာပဲ ပြီး တော့ ဆရာက ရုပ်ဘယ်

လောက်ချောလဲ . . . ဒီလိုအမျိုး သားတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတိုင်း စိတ်ဝင်စားမှာသေချာတယ်'

ပွင့်လင်းခေတ်မီသော လီလီက အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြ၏။ လီလီပြောတာ မှန်သလိုပေမယ့် သူနဲ့ ချယ်ရီချစ်ခဲ့ ကြတာကို ယု မေ့လို့မရ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ယုအတွက်နေရာရှိတယ်ဆို တာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

'ကျွန်မအတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်လီလီ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ သူ့ချစ်သူ မကြာခင်ကပဲကွဲသွားလို့ပဲ'

'ဒါဘာဆိုလဲ ယု . . . ဒါနဲ့ ဆရာက နောက် ထပ်မချစ်ရတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဒီမှာယု ချစ်သူနှစ်ယောက်လမ်းခွဲတယ် ဆိုကတည်းက . . . တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အယူအဆ မတူ လို့ပဲ . . . ပြီးတော့ တကယ်မချစ်ကြလို့သာ လမ်းခွဲကြတာ။ ဆရာ့လို လူမျိုးဟာ သူတကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ လမ်းခွဲမှာမဟုတ်ဘူး'

'ဟင့်အင်း ကျွန်မမယုံချင်ဘူး လီလီ ချစ်သူတစ် ယောက်ကို လွယ်လွယ်စွန့်ပစ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဟာ နောက် ထပ်ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်မစွန့်ပစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မ လား'

'ဪ ယု ဘာကိုစိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သ ဘောပေါက်ပြီ၊ ယုက ဆရာ့အချစ်ကို မယုံရဲဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီလိုသံသ ယနဲ့ တွေးနေတယ်ဆို ကတည်းက မင်းသူ့ကို ချစ်နေလို့ပဲယု'

'အို မဖြစ်နိုင်တာ . . . ကျွန်မသူ့ကို လုံးဝမချစ်ဘူး လီလီ'

ယုအမြန်ငြင်းရင်း ဒါဟာ တကယ်ပါဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကို ကျိတ်ထောက်ခံလိုက်၏။ သို့သော် လီလီက မယုံဟန်ဖြင့် ယုကိုအကဲခတ်၏။

'မညာချင်စမ်းပါနဲ့ယုရယ် . . . ၊ ယုနှုတ်ခမ်းက ကိုမိုးစွေကို မချစ်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း ယုမျက်လုံးတွေကတော့ ဝန်ခံနေပါတယ်'

'လီလီ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မ အရှက်ကို ဘာကြောင့်ခွဲချင်ရတာလဲ . . . ၊ တကယ်ဆို ရှင်စိတ် ဝင်စားသင့်တာက ဆရာရော ကျွန်မအပေါ်တကယ်ချစ်ရဲ့လားဆို တာပဲ'

'ဆောနိုး . . . ဆောနိုး ယု၊ ဆရာကိုမိုးစွေဟာ ယုကိုတကယ်ချစ်လား . . . မချစ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်စမ်းသပ်ရမယ်. . . ဒီတော့ ကိုယ်အကြံရပြီ နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ဆရာဆီ မင်းမလိုက်ခဲ့

နဲ့ . . . ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ် . . . အဲဒီမှာ ဆရာ
အချစ်ကို အဖြေပေါ်မှာပဲ

ယု ဘာမှမပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်ခြင်းဟာ
တိတ်တဆိတ်သဘောတူတယ်ဆိုတာ လီလီသိမှာပါ။ နောက်တစ်ပတ်
သူနဲ့မတွေ့ရတော့ဘူး ဆိုတာကြောင့် ယုရင်ထဲကျိတ်ကာ လွမ်းသွား
မိတာကို လီလီသိရင် ဘာပြောမလဲကွယ်။

'အင်း လီလီကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ကျွန်မကတော့
လီလီစမ်းသပ်ချက်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး'

အမှန်ကိုဖုံးကွယ်၍ ပြောလိုက်ရတဲ့ စကားမို့ ယု
အသံက သိပ်မူမမှန်ချင်ပေ။ လီလီပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ လီလီ
ကြည့်ရတာအဖြေတစ်ခုခုကို သိရတော့မည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်နေသည့်
ပုံ။

* * * *

'သေချာတယ်ယုရေ ဆရာတော့ မင်းကိုအသည်း
အသန် ဖြစ်နေပြီ'

'ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ'
သည်နေတော့ လီလီလာတာမို့ ယုကျိတ်ဝမ်းသာ

သိန်းမင်းစာပေ

သွား၏။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ယုနေထိုင်မရဖြစ်နေတယ်။ ယုစိတ်တွေ
က သူ့ဆီ လုံးဝရောက်နေခဲ့တာတော့ လီလီသိ၍မဖြစ်။

သူကရော လီလီနဲ့ အတူ ယုမပါလာ၍ ဘယ်လို
ခံစားရမလဲဆိုတာ သိချင်နေ ချိန် လီလီရောက်သာတာမို့ ယုမမေးခင်
ဘဲ လီလီပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လီလီကတော့ လိုချင်သောအခြေကို ရလာတာ မို့
ပြုံးရွှင်နေသည်။ လီလီအပြောကြောင့် ယုစိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးဖြစ်၏။

'ဘာဖြစ်ရမှာလဲယုရယ် ဆရာလေ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်းလာတာမြင်တော့ မင်းကိုအင်းမရမေးတော့တာပဲ . .
ကိုယ်က မင်းမအားလို့ မလိုက်လာနိုင်ကြောင်းပြောတော့ ဆရာ
ဘယ်လိုမှဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်တော့တယ် . .
နေ့ကပြီး ဆရာက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ . . တစ်ပတ်မှာ ကျွန်
တော့်နဲ့သူတွေ့ရတာ ဒီရက်ကလေးရှိတာ . . ဒီရက်လေးကို သူက
အားဘူးလားတဲ့။ ကိုယ်ကလဲ ဆရာပိုပြီး နေလို့မရအောင် ပြောလိုက်
တယ် ယု'

'ဆရာရယ် တကယ်တော့ ယုက ကျွန်မပညာကို
ပါရမီဖြည့် ချင်လို့ လိုက်လာရတာပါ။ သူ့မှာလဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေး
တွေရှိ မှာပေါ့လို့ ခုလဲ သူ - သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ အပြင်ထွက်
လည်ကြတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်'

သိန်းမင်းစာပေ

'ဟင် လီလီရယ် ဟုတ်လဲဟုတ်ဘဲနဲ့ လီလီကို စိတ် ဆိုးဖို့ သတိမရဘဲ . . . လီလီစကားကြောင့် သူ ယုကိုအထင်များ လွဲသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်သွားရ၏။ လီလီကတော့ သူပြောခဲ့တာကို သဘောကျစွာရယ်သည်။

'ဒီလိုလဲပြောလိုက်ရော ဆရာမျက်နှာပျက်သွား လိုက်တာ. . . ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်လို့မရအောင်ဘဲ၊ ကိုယ်တောင် ဆရာ့ကိုကြည့် ပြီး သနားသွားတယ် ဒါနဲ့ . . ကိုလဲ နောက်တစ်ပတ် ယုကို ဆက်ဆက်ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ရဘယ်'

'ဒီ . . ဒီတော့ သူ့ဘာပြောလဲ လီလီ' ယုစိတ်စောစွာမေးရင်း . . ယုကို သူ့လာစေချင်မှာ ပဲဟု တွေးကာ မေးလိုက်မိ၏။

'ဆရာကလား ပြောတာပေါ့ ယုရယ်၊ အေးဗျာ. . . အရင်တုန်းက သုံးယောက်ဆိုတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စကားတွေ ပြောရင်း အချိန်ကုန်မှန်း မသိဖြစ်တာတဲ့ . . . ခုလို သူပါမလာတော့ ခြောက်သွေ့သွားတာအမှန်ပဲတဲ့ . . ဒါပေမယ့် ယုမှာ ကျွန်တော်တို့ ထက် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာက အရေးကြီးနေရင်လဲ ခေါ်မလာပါနဲ့ တဲ့၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် သူ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါ မယ်တဲ့'

ဟင် . . ဒါက ဘာစကားလဲ။ ကြည့်စမ်း ယုက

ချိန်းမင်းစာပေ

တော့ သူ့လာစေချင်မယ်ပဲထင်လိုက်ရတာ ခုတော့ သူက ယုအပေါ် စိမ်းနိုင်တယ်ပေါ့။ ယု တွေးရင်း ဝမ်းနည်းကာ အံလေးမသိမသာ ကြိတ်မိသွားရ၏။

ယုကဖြင့် ဒီနေ့သူထံသွားရမယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေလိုက်တာ . . .။ အလကား သူဟာ ယုတွယ်တာသလောက် မတွယ်တာပါလား။ သူ့အပေါ် လိုအပ်တာထက်ပိုခင်မင် တွယ်တာမိရ တဲ့အဖြစ်ကို ယုကျိတ်ရှက်သွားရသည်။

တော်ပြီ . . . တော်ပြီ သူ့စိမ်းသလို ယုလည်း စိမ်း စိမ်းနေနိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

ယုသည် ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်း သူ့ကိုမတွေ့မီ အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။ ရိုးသားစွာဝန်ခံရ လျှင် တော့ သူ့နဲ့မတွေ့ရသောအချိန်များမှာ ယုစိတ်တွေ မလန်းဆန်းတာ သေချာသည်။

ကျောင်းကိုအချိန်မှန်တက်နေရသည့်တိုင် ယုမျက် နှာညှိုးဖျော့ဖျော့မို့ နီလာပင်သတိပြုမိစွာမေးလာ၏။

'ယု ဒီရက်ပိုင်းမှာ ရှင့်မျက်နှာမကောင်းပါလား။ ဘာလဲဟင် နေမကောင်းဘူးလား'

ယု သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'နေကောင်းပါတယ် စာမေးပွဲနီးလာတော့ စာ

ချိန်းမင်းစာပေ

ကြည့်တာ နည်းနည်းများသွားလို့ပါ

အမှန်တစ်ဝက်၊ မုသားတစ်ဝက်ပြောမိရင်း သူ့ကို စိတ်နာသလိုလိုဖြစ်ရ၏။ ကြည့်လေ ယုက သူ့ကိုတမင် မတွေ့မိအောင် ရှောင်နေသလို သူကလည်း ယုကိုလာတွေ့ဖော်မရ ဒါနဲ့များ ယုအပေါ် လာဖို့ သံယောဇဉ်အရိပ်အယောင် သူပြခဲ့တာလဲ။

ထိုစဉ်မှာပဲ နီလာက သူ့အကြောင်း ပြောလာတာ မို့ စိတ်ထဲနာကျသွားရသည်။

‘ဒါနဲ့ ခုတလော ကိုမိုးစွေလဲ ရောက်မလာတာ ကြာပြီနော် ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး တို့ကိုပါရှောင်သွားတာလားမသိဘူး’

အဖြစ်မှန်ကို မသိမသာ နီလာက ထင်မြင်ချက်ပေး နေတာမို့ ယူသက်ပြင်းနှိုက်လိုက်၏။

‘မဟုတ်နိုင်ပါဘူး . . . သူနဲ့ချယ်ရီက ဇာတ်လမ်း ပြတ်ပြဲပဲ . . . ၊ ဘာမှ ကျွန်မတို့ကို ရှောင်စရာမလိုပါဘူး သူ့ဘာသာ မလာချင်လို့နေမှာ’

ပြောရင်း ယုစကားသံမှာ သူ့အပေါ် စိတ်နာဟန် တွေပါသွားတာမို့ နီလာများသံသယဖြစ်မိသံလားဟု စိုးရိမ်စွာအကဲခတ် မိရ၏။ အနည်းဆုံးတော့ သူဟာယုရဲ့ ကျောင်းကိုလာတွေ့ခွင့်ရပါ လျက် . . . ခုလို တမင်ရှောင်နေတာယု၏ မာနစိတ်ကို ထိခိုက်စေလေ

သိန်းမင်းစာပေ

သည်။

‘အေးလေ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ချယ်ရီလဲ ဟိုလူနဲ့လက်ထပ်တော့မှာတဲ့’

‘ဪ’

ချယ်ရီဟုအသံကြားတိုင် သူ့ကိုနာကျင်သည့်ကြား က အမှတ်ရနေတတ်ပြန်၏။ သူ့ဒီလိုမိန်းကလေးတွေရဲ့ အလိုက်ကို မသိလို့ ချယ်ရီကပစ်သွားတာဟု နာနာကျင်ကျင်တွေးမိပြန် သည်။

‘ဟုတ်တယ် ယုရဲ့ ချယ်ရီက ခုမှ တကယ်ချစ်တဲ့ လူကိုတွေ့သွားပုံရတယ်၊ ကိုမိုးစွေရော အသစ်တစ်ယောက်ထပ်ရပြီ လား မသိဘူးနော်ယု’

‘အို သူ ဘာရရ မရရ ရှင်ဘာလုပ်ဖို့ သိချင်ရတာလဲ’ ယု စိတ်တိုသလို အပြောကြောင့် နီလာဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ နီလာ့စကားက ယုရဲ့ မလုံတဲ့စိတ်ကို ထိခိုက်စေတာအမှန်။

‘နေပါဦး ရှင်ကရော ခုတလောဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . တို့က ချယ်ရီလုပ်ပုံမဟုတ်လို့ ကိုမိုးစွေဘက်က မခံချင်ဖြစ်ပြီး ပြောနေတာ . . . တို့သာ ကိုမိုးစွေနေရာမှာဆိုရင် ချယ်ရီထက်အရင် ချစ်သူအသစ်ကိုရှာပစ်ပြီ’

‘အသစ်ဟုတ်လား၊ သူ အသစ်ရှာပြီးနေပါပြီ’

သိန်းမင်းစာပေ

'ဟင် ရှင်ကသိလို့လားယု'

နီလာ့အမေးကြောင့် ယုစကားမှားသွားတာကို သတိပြုမိ၏။ သူ ယုထံမလာတာကို စိတ်ကောက်ပြီး နီလာ့ကို တမင် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ယုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ဟင့်အင်း ကျွန်မမသိပါဘူး စိတ်ထဲထင်တာကို ပြောတာပါ'

'တို့အထင်တော့ ကိုမိုးစွေကိုယ်တိုင်လဲ ချယ်ရီကို တကယ်ချစ်ခဲ့ပုံမရပါဘူး ဒါကြောင့်လဲ ချယ်ရီနဲ့ လမ်းခွဲတော့ သူ ဘာမှ မခံစားရတာပေါ့ယု'

နီလာ့တွေးခေါ်ချက်က ဒီတစ်ကြိမ်မှန်နေပါလားဟု ယု ကျိတ်မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ဒါဆို သူတကယ်ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေး ဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ . . . ယုစိတ်ထဲ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားရင်း ချယ်ရီကို ကျွန်တော်သဘောကျခဲ့တာ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဆိုသော စကားကို ဖျတ်ခနဲပြန်ကြားယောင်မိလိုက်၏။

နီလာ့စကားကို ယုခေါင်းမညိတ် . . . ခေါင်းမခါ ပါ။

'ဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး နီလာ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်သူမှ 'ဝင်ကြည့်လို့ ရတာမဟုတ်ဘဲ'

'ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ယု၊ စကားအကောင်း

ကို မပြောဘူး။ ရှင်ကြည့်ရတာ ကိုမိုးစွေအပေါ် အမြင်မကြည်သလို ပဲ'

'အို . . . ကျွန်မက သူ့အပေါ်အမြင်မကြည်ရ အောင် . . . ကျွန်မနဲ့သူက ဘာဆိုင်လို့လဲနီလာ'

'ဟော ပြောရင်း စကားထဲက ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ တို့ကရော ရှင်နဲ့ ကိုမိုးစွေကို ဆိုင်တယ်လို့ မပြောပါလား ယုရယ်'

ခုမှခက်ပြီ စကားတွေက ပြောရင်းသူ့အပေါ်မကျေ နပ်တာတွေကို ရင်ထဲမှ တစ်စွန်းတစ်စထုတ်ပြသလိုဖြစ်နေပါရော လား။ ယုသက်ပြင်းကိုသာ ခပ်ဖွဖွချစ်တော့၏။

'တော်ပါတော့ နီလာရယ် တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့ ရှင်က သူတို့နဲ့ ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဒီအကြောင်း တွေ ဆက်မပြောကြစို့နဲ့နော်'

'အင်း ကောင်းပြီလေ . . . ရှင်မပြောစေချင်ရင် မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့စိတ်ထဲ ကိုမိုးစွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးထူး ခြားနေတဲ့ ရှင်ကိုအံ့သြမိတာမှန်ပဲ'

'ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူးလေ ကျွန်မစိတ်မဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်နေလို့ပါ'

ထိုစကားကို ပြောပြီး ယုစိတ်မလုံခြုံစွာဖြင့် နီလာ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ သူ့အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ယု

အတွက်သေချာလို့လား။ ယု တစ်စုံတစ်ရာကို နီလာမသိအောင်
ဖုံးကွယ်လိုက်ပြီဆိုတာ သတိပြုမိလိုက်၏။ ထိုဖုံးကွယ်တဲ့အရာက
တော့...။

* * *

'ယုကို ကိုယ်အကူအညီတစ်ခုတောင်းစရာရှိလို့ပါ'
'ဘာများလဲလီလီ'
ယုမေးရင်း လီလီဘာများအကူအညီ တောင်းမလို့

ပါလဲဟု တွေးမိရ၏။

'ဒီလိုပါယု ကိုယ်ဒီရက်စိုင်းမှ ထိုင်ဝမ်ကိုသွားရ
တော့မယ်... အဲဒါ ကိုယ့်မှာစိစဉ်စရာတွေရှိတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်
ဒီတော့ ယုက ကိုယ့်ကိုယ်စား ဆရာဆီသွားပြီး ဒီအကြောင်းတွေပြော
ပေးပါ။ ဟိုရောက်ရင် ဆရာနဲ့ ယုဆီ ကိုယ် စာသတ်သတ်ရေးလိုက်
ပါမယ်'

'ဟင် ရှင်ဟာ ဘာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလီလီရယ်၊
ချက်ချင်းကြီးပါလား။ ဒါဆိုရင် ရှင် ပညာဆက်မသင်တော့ဘူးပေါ့
... ဟုတ်လား '

' ဒီအတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းနေတယ် ...။

သိန်းမင်းစာပေ

ယု အနေနဲ့ ဆရာ့ကို သေချာရှင်းပေးဖို့ ကိုယ်တောင်းပန်းပါရစေ'
လီလီ တဖွဲ့မှားကာ အကူအညီတောင်းတာကြောင့်
နောက်ဆုံး သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ယု သဘောတူလိုက်၏။
တကယ်တမ်း သူနဲ့တွေ့မည်ဆိုသောအခါ ယုစိတ်တွေ နွေးထွေးလှုပ်
ရှားလာရသည်။

လီလီထွက်သွားပြီး မကြာမီ ယု သူ့ထံရောက်ခဲ့၏။
ယုရောက်သွားချိန်တွင် သူ့အိမ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာ
ကို တွေ့ရသည်။ ယုကားကို ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်ရင်း ညင်သာသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့အိမ်လေးထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ရသည့်ရက်ပိုင်းအတွင်း ယုစိတ်ထဲ
နာကျင်သလိုရှိခဲ့ပေမယ့် ... ထိုကဲ့သို့ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပေါ်ရတယ်
ဆိုတာ ယုသေချာမစဉ်းစားချင်ပါ။ သူနဲ့ မပတ်သက်အောင်သာ ယုနေ
ခဲ့၏။ ခုတော့ ယု ... သူ့ကို တွေ့ရတော့မည်။

အလို ... ယု ရင်တွေဘာကြောင့်ခုန်ရတာလဲ၊
လက်ဖျားခြေဖျားတွေလည်း အေးစက်လို့ပါလား... ဒါဟာ သာမန်ဦး
သားမှုတော့မဖြစ်နိုင်။

ယုမျက်လုံးလေးဝေကာ သူ့ကိုရှာမိ၏။ နှုတ်ဖျား
မှလည်း သူ့အမည်ကို တိုးဖွဲ့ဖော်လိုက်မိ၏။ သို့သော် သူပြန်ထူးသံ
ကိုမကြားရပေ။ ထိုအခါ ယု၏ခြေလှမ်းများက အခန်းတစ်ခုဆီသို့

သိန်းမင်းစာပေ

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲလိုက်သည်။

ယုရဲ့ ထင်မြင်ချက်သာ မလွဲချော်ဘူးဆိုပါက သူသည် ထိုအခန်းထဲမှာ ရှိကိုရှိနေရမည်။ ယု စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ထိုအခန်းဆီသို့ လျှောက်လာရင်း အသင့်ပွင့်နေနေသော တံခါးမှဝင် လိုက်ခဲ့က်

‘အို’

သူ . . . သူရယ်လေ’

ယုပုံတူပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ မမှိတ်မသုန်ရပ်ကြည့်လို့ပါလား။ ယုမှာ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲက တလှိုက်လှိုက်ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ဘာကိုမှန်းမသိ၊ ဝမ်းနည်းလစ်ဟာလာရ၏။

သူဟာ ယုထံတော့မလာဘဲ ဘာကြောင့် ယု ပန်းချီကားရှေ့မှာ ရှိနေရတာလဲ . . . ယုရဲ့ ပန်းချီကားဟာ သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသေးလား. . . ယု နှုတ်ခမ်းလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် သူ့ကိုခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကိုမိုးစွေ’

ယု ခေါ်သံကြောင့် သူ့ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ယုကိုတွေ့တော့ မယုံနိုင်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းများဖြင့် ရိဝေစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့်

‘ယု မင်း . . . မင်း ကိုယ့်ဆီလာသေးတယ်နော်’

သိန်းမင်းစာပေ

‘အို ကိုမိုးစွေရယ်’

ယုဘယ်လိုမှဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ လက်ကမ်းကာရင်ဖွင့်ကြိုနေသော သူ့ထံသို့ ပြေးသွားမိတော့၏။ ထို့နောက် တော့ယုကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တင်းကျပ်စွာ ရောက်ရှိသွားလျက် . . တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မရှုတ်တမ်းဖက်ထားမိလေ၏။

ယုသတိထားမိချိန်မှာတော့ ယုသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေပါရောလား။ သူက ယုကျောပြင်ကို ဖွဖွ သပ်လျက် မျက်ရည်များကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးသည်။

‘မငိုပါနဲ့ ယုရယ် . . . ယုကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်ရပါတယ် မိန်းကလေးရယ်’

‘အို’

ယုမျက်နှာလေး မော့သွားခိုက် စောစောက မျက်ရည်များကြောင့် စိုစွတ်အေးစက်နေမှုများကို နွေးထွေးသောအငွေ့အသက်များက တစ်မျက်နှာလုံးဖြန့်ကျက်လျက် . . သူ့ရင်ခွင်တွင် ယုမိန့်မူးသွားရလေသည်။ အတန်ကြာမှ ယုသတိဝင်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ယု မောင့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားလို့လား’

ခင်’

သူက မောင်ဟုပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောနေသောကြောင့်

သိန်းမင်းစာပေ

ယုမျက်နှာလေးနီရဲလျက်သူ့ကိုမျက်စောင်းဖွဖွထိုးမိရ၏။

'ဘာမောင်လဲ လူ့ကို ဘယ်တုန်းက သူ့ချစ်သူတော် လိုက်တာလဲ'

'ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ယု ရယ်၊ ယုနဲ့မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေအတွင်းမှာ မောင့်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်မှတ်သလဲ . . . မောင့်ရုပ်ကို သေချာကြည့်ပါဦးကွယ်'

သည်တော့ ယု သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်မိ၏။

'အို . . . ဟုတ်တာပဲ ယခင်က အမြဲပြည့်တင်းနေသော သူ့မျက်နှာသည် အနည်းငယ်ချောင်ကျသွားလျက် မရိတ်မသင်ဘဲ ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်ပါးဖြိုင်းမွေ့များက ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ဒါပေမယ့် ယုကို မလာနဲ့ ဟုပြောထားသော စကားကို စိတ်ဆိုးဆဲမို့ ဒါတွေအားလုံး မသိချင်' ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။

'ကျွန်မကို မလာဖို့ လီလီနဲ့မှာလိုက်တယ်မဟုတ်လား'

'ဪ ယုက ဒီစကားကြောင့် မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ယုမှာ မောင့် ထက်အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဦးစားပေးနေရတာမဟုတ်လား'

'အို ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကျွန်မမှာ ဦးစားပေးရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်သူမှ မရှိဘူးရှင် သိရဲ့လား'

ယု မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်မိပြီးမှ နောင်တရချင်သလိုဖြစ်ရ၏။ တကယ်ဆို သူ့ကို ဆက်ညှဉ်းဆဲထားရမှာ . . . ယုကိုအလကားနေအထင်လွဲတဲ့ လူမို့ ဒဏ်ပေးထားချင်သည်။ သို့သော် ခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ။ ယုစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။ သူက ယုကိုယ်လေးကို လှမ်းဆွဲပွေ့ယူသည်။

'တကယ်ပြောတာလား ယုရယ် . . . မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာ . . . ဒါဆို လီလီဘာဖြစ်လို့ ယုကို အထင်လွဲအောင် ပြောရတာလဲ . . . လီလီမကောင်းဘူး'။

'ဟင်း . . . အဲဒါ ရှင်စိတ်ကိုစမ်းတာ၊ လီလီ စိတ်စမ်းတဲ့အတိုင်း တကယ်ပဲ ရှင် . . . ကျွန်မဆီရောက်မလာဘူး မဟုတ်ဘဲ'

'ဟာ . . . မဟုတ်ဘူး မောင်ယုဆီသိပ်လာချင်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် မောင်လာရင် ယုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးမိလို့ လာချင်စိတ်ကို မနည်းကြိတ်မှိတ်မျှသိပ်ထိန်းချုပ်ထားရတာပါဗျာ . . . ဒီလိုမှန်းသာအစကသိရင် ယုဆီကို မောင်အစောကြီးအတည်းက ပြေးလာတာသိလား'

သူပြောရင်း ယုမျက်နှာလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် မှူးဖို့ပြင်တာမို့ ယုခေါင်းငဲ့ကာ ရှောင်လိုက်၏။

'ဖယ်ပါ'

'ဘာလဲဟင် ယုမောင့်ကို စိတ်ဆိုးတုန်းပဲလားကွာ

... ယုကျေနပ်အောင် မောင်ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲပြော'

သူက ယုတကယ်စိတ်ဆိုးနေသည်ထင်တာမို့ အစွမ်း
ကုန်ချောဖို့ပြန်နေ၏။ ယုကတော့ သူ့ကြောင့် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ
အတွက် ချက်ချင်းစိတ်ကောက်မပြေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

'အစက ရှင်ကို အထင်ကြီးခဲ့သမျှ ခုတော့ အလ
ကားပါပဲလား ကိုမိုးစွေ'

'ဗျာ ... ဘာ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ'

သူနားမလည်သလိုမေးရင်း ယုကို အကဲခတ်သလို
ကြည့်၏။ ယု မျက်နှာလေးတင်းကာ ဖြေလိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ရှင့်ဆီလာတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ခုလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခွင့်မတောင်းဘဲ နမ်းတာ ကောင်း
သလား'

'ဗျာ'

သူ့မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်လျက်ယုကို အံ့ဩ
သလိုကြည့်၏။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းနီရလာကာ မျက်
နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်ရင်း

'ယု ... ယုရယ် ကျွန်တော် သိပ်မှားသွားပြီ ..

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သိပ်ချစ်ရတဲ့သူကို မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ တွေ့

လိုက်ရတာမို့ ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားတာပါ'

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။

သူစိတ်ထိခိုက်စွာပြောရင်း မျက်နှာကို အုတ်နံရံ
ပြင်ဖိကပ်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသော သူ့ကျော
ပြင်ကိုကြည့်ပြီး ယုပါ စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

ယု/. . ယု သူ့ကိုအစလွန်သွားပြီ။

ယုပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ သူ့ကို ဒီ
လောက်ထိခိုက်စေမှန်းမသိလို့ပါ။ ယု ... သူ့အနားဖြည်းဖြည်း တိုး
တပ်သွားရင်း ... သူ့ပခုံးကို လက်လေးတစ်ဖက်ဖြင့် အသာဆုပ်
ကိုင်လိုက်၏။

'မောင် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားလားဟင်'

'ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်
တာလဲ'

သူ ... ယုဘက်ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ အံ့ဩမယ့်
ငြိမ်သလိုမေး၏။ ယုမျက်လွှာချကာ အသာပြုံးလိုက်ရင်း

'မောင့်ကို ... မောင်လို့ခေါ်တာလေ'

'ဟာ ... ယု .. ယုရယ် ဒါ တကယ်ပါနော်
မောင့်ကို နောက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးနော်'

'နောက်နေတယ်ထင်ရင် ကျွန်မပြန်မယ်လေ'

ယုပြန်ဖို့ပြင်တော့ သူ .. ယုကို လှမ်းဆွဲထား
သည်။

'ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ ယု မောင်မယုနိုင်လို့ မေးမိတာ
ပါ'

'ယုဆီက ဒီစကားကြားရတာ မောင့်အတွက် အိမ်
မက်လိုဖြစ်နေလို့ပါကွာ'

'ဟင်း ... ပိုတယ်'

ယု မျက်စောင်းထိုးမိရင်း မောင့်ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်မိ
လေ၏။ တကယ်တော့ ယုသည်လည်း မောင့်ကို ထင်တာထက်ပိုချစ်
နေမိပြီမဟုတ်လား။

* * * *

မောင်နှင့် ချစ်သူအဖြစ်သို့ရောက်သွားပြီးနောက်
ယုဘဝတစ်ခုလုံးသည်လည်း မောင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယုစိတ်ကို မောင်သည်
အမြဲစိုးမိုးနေကာ အချိန်တိုင်း မောင့်ကိုသာ သတိရတမ်းတနေမိတော့
၏။

မောင်သည် ယု၏ဘဝ.. ယု၏ကမ္ဘာဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ ထိုမျှအထိ မောင့်အပေါ် ယု စူးနင့်စွာချစ်မိခဲ့ရသည်။ ကောင်း

ကင်ကြီးသာယာကြည်လင်နေခြင်း၊ ငှက်ကလေးတွေ တေးဆိုနေသံ
.. . ၊ ပန်းပွင့်လေးတွေ ပွင့်လန်းကြတာ အားလုံး မောင့်ကြောင့်ဟု
ယုထင်ခဲ့မိ၏။

လီလီမရှိတော့ပေမယ့် မောင့်ထံသို့ ယု ကျောင်း
ပိတ်ရက်တိုင်း ရောက်တတ်၏။ မောင်ကလည်း ယုကျောင်းသို့ မကြာ
ခဏလာတာကြောင့် နီလာရိပ်မိသိရှိသွားတော့သည်။

'တို့အစကတည်းကထင်သားပဲ ... ယု ကိုမိုးစွေ
နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရှင့်မျက်နှာပျက်သွားတတ်တာ... ၊ နောက်ပြီး
... ကိုမိုးစွေမျက်လုံးတွေကလဲ ရှင့်အပေါ် မစိုးသားဘူးဆိုတာကို'

နီလာ၏ အကဲခတ်မှုမှန်ကန်မှုကြောင့် ယုဝန်ခံရ
တော့သည်။

'ဟုတ်တယ်နီလာရယ် .. မောင်နဲ့ပတ်သက်လာ
ရင် တို့ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူးနော်'

'အဝါ ... အချစ်ကြောင့်ပေါ့ ယုရဲ့ အခုမှအချစ်
စစ်ကိုတကယ်တွေ့လာတာသိလား'

တစ်ခါမှ ချစ်သူမမထားဖူးသော ယုအတွက် နီလာ
ပြောတာအမှန်ပဲဟု ယုဆ၏။ မောင့်ကိုလည်း ခင်မိင်မှုဖြင့် နီလာသတိ
ပေးသည်။

'ဒါပဲနော်ကိုမိုးစွေ .. ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို တစ်

သက်လုံးသစ္စာရှိရှိချစ်ရမယ်'

'ဟာ စိတ်ချပါ နီလာရယ် ယုကို ချစ်တာ ကျွန်
တော့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက်ပါ'

'ဘာလဲ ချယ်ရီတုန်းကလဲ ဒီလိုပြောခဲ့တာပဲလား

ကိုမိုးစွေ'

'ဟာဗျာ'

နီလာ့စကားကြောင့် မောင့်မျက်နှာပျက်သွားတာ
မြင်တော့ ယုစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

'နီလာရယ် မောင်စိတ်မကောင်းအောင် မပြောပါ

နဲ့'

'အံ့မယ်လေးဟယ် အဖြစ်သည်း နေလိုက်တာ
ယုရယ် တို့က ကိုမိုးဆွေကို စတာပါ။ ကိုမိုးစွေမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး
မရှိဘူးဆိုတာ တို့သိပြီးသားပါ . . . ဆောရီး ကိုမိုးစွေ ကျွန်မနောက်
တာပါ'

နီလာတောင်းပန်ပေမယ့် မောင်မချီသလိုပြုံးသည်။

'ရပါတယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလဲ မနီလာ
တို့ပြောချင်စရာဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ဒါပေမယ့် ချယ်ရီကိုလဲ ကျွန်တော်ကစ
ပြီးသစ္စာဖောက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြိမ်ပြောရပါတယ်'

'ယုံပါတယ် ရှင် ချယ်ရီ ဂုဏ်မက်တာ ကျွန်မတို့

အသိပဲ . . . ခုလဲ သူလက်ထပ်တော့မှာပဲ . . . ဘယ်နဲ့လဲ . . . ကိုမိုး
စွေတို့အတွဲကော ဘယ်တော့မှန်စားရမလဲ'

နီလာ့အမေးကြောင့် မောင်က ယုကိုပြုံး၍လှမ်း

ကြည့်၏။

'ကဲ . . . ယု မောင်ဘယ်လိုဖြေလိုက်ရမလဲ'

'အို . . . နီလာ မေးတာမောင့်ကိုပဲ . . . မောင်

ကြိုက်သလိုဖြေပေါ့'

မောင့်အကြည့် လက်လက်များကိုရှောင်ရှားရင်း ယု
ရင်ခုန်စွာငြင်းဆန်လိုက်၏။ ယုအပြောကြောင့် မောင်ခပ်တိုးတိုးရယ်
သည်။ ယုရှက်နေတာ မောင်သိမှာပါ။ မောင်ကနီလာကိုကြည့်သည်။

'ကျွန်တော့်သဘောပြောရရင်တော့ မနီလာရယ်

. . . ဒီနေ့ မနက်ဖြန်ကိုပဲ မုန့်ကျွေးချင်တာပါ'

'အို . . . မောင်နော်'

မောင့်အဖြေကြောင့် ယုမျက်နှာလေးနီရဲသွားရ
သည်။ နီလာကတော့ မောင့်အပြောကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်
လေ၏။

'ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ကျွန်မက မုန့်အမြန်
ဆုံးစားချင်တာကိုမိုးစွေရဲ့'

'ကြည့်စမ်း နီလာစုတ်နော် ရှင်ဒီလောက်မုန့်စား

ချင်ရင်ခဲပဲ ကျွန်မလိုက်ကျွေးမယ် . . . လာ'

'ဟင့်အင်းဟေ့ . . . တို့က အဲဒီလိုမုန့်ရိုးရိုးစားချင်တာမဟုတ်ဘူး။ . . . အခါတော်ပေးနက်ရေးငယ်ရွှေဖူးစာပါတဲ့မုန့်မှ'

'ကဲ . . . ကဲ အဲဒါစားချင်ဦး'

အစသန်လွန်းသော နီလာကို ယုမချင်မရဲဖြင့် ခပ်ဖွဖွလိုက်ထုမိ၏။ နီလာက ပြေး ယုကလိုက်တာမို့ ထိုပျော်စရာအဖြစ်ကို မောင်ကြည့်ကာ ရယ်လို့မဆုံး။

မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်မှာတော့ ထိုစကားကို လေးနက်စွာဖြင့် မောင်မေးလာ၏။

'ပြောပါဦးကွယ် ယုက မောင့်ကို တကယ်ပဲ လက်မထပ်ချင်ဘူးလားဟင်'

ယု . . . မောင့်မျက်နှာကို ခပ်ကြာကြာစိုက်ကြည့်မိပြီး . . . ခေါင်းဆက်ခနဲညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် . . . သူများချစ်သူကြီးကို ကျွန်မလက်မထပ်ချင်ပါဘူး'

'ဟာကွာ . . . ဟာကွာ ဒီလိုမစနဲ့ ယုရာ'

မောင့်မျက်နှာ ပျက်လျက် ယုရင်ခွင်ထဲမှာ မောင့်ကျောများ သိမ့်သိမ့်တုန်နေ၏။

'ယုရယ် ဒီတစ်ချက်လေးနဲ့ပဲ မောင့်ကို တစ်သက်

ချိန်းမင်းစာပေ

လုံး အနိုင်ယူတော့မှာလားကွယ်'

'ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မက မောင့်ကိုအနိုင်မယူပါဘူး။ ကျွန်မကသာ မောင့်အချစ်ဦးမဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် တစ်သက်လုံး မောင့်ကို အနှုံးပေးနေရမှာပါ'

'ယု . . .'

မောင် ဘယ်လိုမှတင်းမခံနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ယုကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ကာ ယုမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်၏။

'ယုရယ် . . . ယုဟာ မောင့်အချစ်ဦး၊ မောင့်အချစ်ဆုံးဟာ ဟောဒီတစ်ယောက်တည်းပါဗျာ'

မောင် ပြောရင်း ယုမျက်နှာလေးအနံ့ မွတ်သိပ် စွာနမ်းလာတာမို့ ယု . . . မောင့်ကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်မိရ၏။ တကယ်တော့ ယု . . . မောင့်ကို သိပ်ချစ်မိတာ . . . ။ မောင့်ရဲ့ အချစ်ဦးမဖြစ်ခဲ့ရတာကိုပဲ ယုမသိစိတ်က နာကျင်စွာ ခံစားနေရတာ မဟုတ်လား။

'မောင်ပြောတာကို ကျွန်မယုံချင်ပါ တယ် . . . ၊ ဒါပေမယ့် ချယ်ရီဆိုတဲ့အသံကြားတိုင်း ကျွန်မဟာ မောင့်အချစ်ဦးမဖြစ်ခဲ့ရတာကိုပဲ တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်'

'အို . . . ဗျာ . . . ယု ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေးရ

ချိန်းမင်းစာပေ

တာလဲ၊ တော်ပြီ . . . တော်ပြီ နောက်တစ်ခါ မနီလာကို ချယ်ရီနာမည် မပြောဖို့ မှားထားရမယ်။

မောင့်မျက်နှာ ပြိုတော့မည့်ဟန်မို့ ယုတားလိုက်ရ

၏။

‘ ပြောမနေပါနဲ့ မောင်ရယ် . . . ၊ ဒါဟာ အမှန် တရားတစ်ခုပဲ၊ ဖုံးကွယ်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ ’

‘ ဒါပေမယ့် ယု စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မောင်ဘယ် လိုကြည့်ရက်မှာလဲကွယ် . . . ’

မောင်က ယု၏ ဖြူရသော ပါးပြင်မို့ဝယ် သူ့နှုတ် ချွန်ချွန်ဖြင့် နစ်မြုပ်ဝင်အောင် ရှိုက်နမ်းရင်းပြောသည်။ ယု . . . မောင့် မျက်နှာကို အသာတွန်းဖယ်မိ၏။

‘ မောင် ’

‘ ပြောလေ . . . ယု ’

‘ မောင် ကျွန်မကို တွေ့ကယ်ပဲချစ်သလားဟင် ’

‘ ကြည့်စမ်း . . . ယုဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ မောင့် အချစ်ကိုမယုံလို့ ဒီလိုမေးတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား ၊ ဒါဆို ခုပဲ တရား နဲ့ သွားလက်ထပ်ကြမယ် လာ . . . ’

မောင်က ယုလက်ကိုဆွဲကာ နေရာမှထစေ၏။

ယုမထဘဲ မောင့်လက်ကို ပြန်ဆွဲထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

‘ ဒီလောက်တောင် မောင် . . . ကျွန်မကိုချစ်လျက် မောင့်အချစ်ဦးဟာ ဘာကြောင့် ကျွန်မမဖြစ်ခဲ့ရတာလဲဟင် ’

‘ ယု . . . မောင့်ကို ဒီမေးခွန်းနဲ့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့လား ကွယ် . . . ၊ ယုသာ မောင့်ဘဝထဲ ဝင်လာမယ်ဆိုရင် မောင် ဘယ်သူ ကိုမှ မချစ်မိအောင်နေခဲ့ပါတယ် . . . ၊ ဒါဟာ မောင်ဟန်ဆောင်ပြောနေ တာမဟုတ်ဘူး၊ မောင့်ရဲ့သစ္စာအမှန်ကို ပြောတာပါ ’

ယု မောင်မသိအောင် သက်ပြင်းကြီးရှိုက်လျက် ပြုံး လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မောင့်ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအသာအပ်ရင်း

‘ ကျွန်မ ယုံလိုက်ပါမယ် . . . မောင် ’

‘ ယုရယ် . . . ယုယုံဖို့အတွက်ကို မောင်ဘယ်လို နည်းနဲ့ပဲ သက်သေပြရ ပြရပါ ဒီမှာ . . . ယု ’

‘ ဘာလဲ . . . မောင် ’

မောင်က ယုမျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် စူးစိုက် ကြည့်နေပြီးမှ . . . လေးနက်တိုးတိတ်စွာပြောလာ၏။

‘ မောင် . . . ယုနဲ့ အတူနေချင်ပြီ ’

‘ အင် . . . မောင်ကလဲ ’

ယု . . . မောင့်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲစွာ ခေါင်းငုံ့ လိုက်မိ၏။ မောင်က ယုမျက်နှာကို မေးဖျားမှ အသာဆွဲမော့ယူကာ

‘ မောင်တကယ်ပြောတာ ယု၊ မောင့်ဘဝမှာ လက်

သိန်းမင်းစာပေ

ထပ်ဖို့ပြောတာ ယု တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ

‘ ဒါဆို ချယ်ရီတုန်းက မောင်မပြောခဲ့ဘူးပေါ့ ’

‘ ယုရယ် . . . မောင်ပြောရင် ပိုတယ်ထင်ဦးမယ်၊

ချယ်ရီကိုသာ လက်ထပ်ဖို့ မောင်ပြောခဲ့ရင် ခုလိုလမ်းခွဲဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ’

မောင့်စကားကြောင့် ယုစိတ်ထဲကျေနပ်သွားတာ

အမှန်။ ယုအနေဖြင့်မောင့်ရဲ့အချစ်ဦးမဖြစ်ပေမယ့် မောင့်ရဲ့တစ်ဦး တည်းသော လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ ဘယ် လောက်ကြည်နူးစရာကောင်းလဲနော် . . .။

‘ မောင်ရယ် . . . ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် မောင့်

အချစ်ဦးမဖြစ်ရပေမယ့် ယု ကျေနပ်ပါတယ် ’

‘ ကျေနပ်ရုံတင်ပဲလား . . .။ မောင့်ကိုရော လက်

မထပ်ချင်ဘူးလား ’

‘ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာက ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်

ရပါ တယ် မောင်ရယ် . . .။ ကျွန်မ မောင်နဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ ကြာကြာ

နေချင်သေးတယ် ’

မောင့်ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းလေးတိုးဝှေ့ကာ ချွဲနဲ့စွာ

ပြောတော့ . . .။ မောင် သက်ပြင်းဖွဖွချကာ ယုဆံပင်များကို အသာ

သပ်တင်ပေးသည်။

‘ ဒါပေမယ့် . . . မောင်က ယုကိုစိတ်မချဘူးလေ

အချစ်ရဲ့ ’

‘ အံ့မယ် . . . ဒါတော့ မောင်ပိုတာပါ။ တကယ်

တမ်းစိတ်မချမှက မောင့်ကို . . .။ မောင့်ကသိပ်စွဲတယ်မဟုတ်လား ’

‘ ဟာကွာ . . . လာပြန်ပြီ ဒီစကား။ ကဲ . . . ပြော

စမ်းပါဦး။ ယုမှာရော မောင့်အရင်ဦးတဲ့လူတွေရှိတယ် မဟုတ်လား ’

သူ မျက်နှာ ဆတ်ခနဲတည်လျက် မောင့်ကို မကျေ

နပ်သလို ကြည့်မိ၏။

‘ လူကိုများ မောင့်လိုမှတ်နေသလား။ ကျွန်မဘဝမှာ

မောင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာရှင် . . . သိရဲ့လား ’

‘ ဟင့်အင့် မသိဘူး။ ယုကမကြိုက်ပေမယ့် ယုကို

ကြိုက်တဲ့ကောင်တွေတော့ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပေါ့ဗျာ ’

‘ အို . . . သူတို့ကြိုက်တိုင်း ကျွန်မက ပြန်ကြိုက်

ရမှာလား . . .။ ကျွန်မက မောင့်လိုစိတ်မများဘူးရှင် ’

ယုအပြောကြောင့် မောင် ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

ပြီးတော့ ယုကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းသိုင်းဖက်ကာ . . .

‘ ဟုတ်တယ် မောင်က စိတ်များတယ်။ ဒါကြောင့်

ယုကို အမြန်လက်ထပ်ရအောင်လို့ ပြောနေတာ . . .။ တော်ကြာ ယု

အပြင် နောက်ထပ်ကောင်မလေးကို ထပ်ကြိုက်မိသွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ

‘ဟင် ...’

ယု မောင့်မျက်နှာကို ခပ်စိမ်းစိမ်းတစ်ချက်ကြည့်ကာ ... မောင့်ရင်ခွင်ကို တွန်းဖွယ်၍ ထွက်ပြေးခဲ့မိ၏။

‘ဟာ ... ယု’

မောင်လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ယု လှည့်မကြည့်မိတော့ပေ။ တကယ်ဆို စကားလေးနဲ့စတင်တောင် ယုမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ မောင် သိဖို့ကောင်းတာ ...။ ယုရင်ထဲမှာ ထိုစကားတစ်ခွန်းအတွက် ဘယ်လောက်နာကျင်သွားရတယ် မှတ်သလဲ ...။

မောင့်ကိုမုန်းတယ် ... မောင့်ကိုမုန်းတယ်။

* * *

မောင့်ကိုစိတ်ကောက်သဖြင့် ယုအတွေ့မခံတော့ပေ။ မောင့်အကြောင်းစဉ်းစားမိလျှင် ယုစိတ်နာချင်သည်။ ယုကတော့ မောင့်ကိုချစ်လိုက်ရတာ ...။ ယုဘဝမှာ မောင်သာလျှင် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးချစ်သူအဟုတ်ဟု ကျိတ်ကာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သမျှ ခုတော့ အလကား ...။ မောင်က ယုကိုသစ္စာဖောက်ဖို့ကြံစည်နေတာ မဟုတ်လား

...။

မောင်ကတော့ ယုကို ဇွတ်လိုက်ချော့သည်။ ယု သွားလေရာနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ...

‘ယုရယ် ... ယုကို မောင် အလကားစတာ

ကိုကွာ’

‘အို ... မသိဘူး ဖယ် ... ဖယ်၊ ရှင့်ကို မုန်း

တယ်’

ရှေ့မှာ ကာဆီးနေသောမောင့်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ယုထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ မောင့်မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ကျန်နေပြီးမှ ယု နောက် ခပ်သွက်သွက်လိုက်လာပြန်၏။

‘ယု ... ယု မောင်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊

ယု ဒီလိုစိတ်ဆိုးနေရင် မောင်ဘယ်လို စိတ်ချမ်းသာမလဲ’

ယု မကြားချင်ယောင်ဆောင်တော့ မောင် ယုဘေး

နားရောက်လာပြန်၏။

‘ယုရယ် ... မောင်ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ စိတ်

ဆိုးပြေမှလဲ ... ပြော’

လှပသောနှုတ်ခမ်းလေးကို ယု အသာမဲ့လိုက်၏။

‘ကျွန်မကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ... ကို

ဦးစွေ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက တောင်းပန်ရအောင် ဘာဆိုင်လို့လဲ’

'ယု . . . ယု မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ . . .

မပြောနဲ့ကွာ . . . ဒီလိုလုံးဝမပြောနဲ့ '

မောင့်မျက်နှာပျက်ယွင်းလျက် ခါးသီးစွာ ငြင်းဆန်ရင်း ယုကို တောင်းပန်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၏။

မောင်က ဒီစကားလေးအတွက် ခံစားရုံသက်သက်ပါ။ ယုမှာတော့ မောင့်စကားတစ်ခွန်းအောက်မှာ အသည်းနှလုံးတို့ ဘယ်လောက်ထိဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မောင်မသိ။

'ကဲ . . . ရှင်ဖယ်ပါ ကိုမိုးစွေ၊ ကျွန်မလမ်း ကျွန်မသွားပါရစေ '

'ယု မောင့်ကိုစိမ်းကားတဲ့စကားတွေမပြောနဲ့ . . . ယုခွင့်မလွတ်သရွေ့ မောင်ကတော့ လိုက်တောင်းပန်နေမှာပဲ '

ယု ဆတ်ခနဲ မောင့်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။ မောင့်အသွင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်ဟန် . . . ဒါပေမယ့် ယုက လွယ်လွယ်နှင့်အနှုံးပေးချင်သူမဟုတ်ပါ။

'မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ဣန္ဒြေပျက်အောင်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရှင့်သဘောပေါ့ '

'ဟာကွာ . . . ယုက လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ပြောပါဦး မောင်ဟာ ယုအတွက် တကယ်ပဲဆိုးသွမ်းနေပြီလားဟင် '

ယုမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်လျက် မောင်မေးသည့်

တိုင် ယုမျှဖြ . . . ။ မောင်က သက်ပြင်းရွိုက်ချ၏။

'ဟင်း . . . ယု အပြစ်ပေးပုံက သိပ်ကြီးလွန်းတယ် မထင်ဘူးလားဟင်၊ မောင်စမိလိုက်တဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းဟာ မောင်ပြန်ခံစားရတာနဲ့ မတန်ပါဘူးကွာ '

'ဟုတ်လား ကျွန်မကတော့ ရှင့်စကားတစ်ခွန်းအတွက် နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ကွဲအက်သွားသလိုပဲ . . . '

'ယု . . . ယုရယ်၊ ဒီလောက်ခံစားသွားရမယ် မထင်လို့ မောင်စမိတာပါ။ ဒီအတွက် ယု . . . မောင့်ကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးချင်လဲဟင် '

မောင့်ပုံစံက ယုပေးသည့်အပြစ်ဒဏ်ဟူသမျှကို ကျေနပ်စွာခံယူမည့်ဟန်ပို့ ယု လှစ်ခနဲ မဲ့မဲ့ပြုံးမိရင်း မျက်မှောင်လေးတွန့်လျက် မောင့်ကို ကြည့်မိ၏။ အချိန်အတော်ကြာမှ . . .

'ကောင်းပြီလေ ကျွန်မပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ရှင်တကယ်ပဲ ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအပြစ်ပေးမယ်၊ ဒါကတော့ ရှင် . . . ကျွန်မနဲ့ ဝေးဝေးနေဖို့ပဲ '

'ယုရယ် . . . '

မောင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် ယုကို တပ်မက်လွမ်းမောစွာ ကြာကြာစိုက်ကြည့်၏။ ထို့နောက် ခေါင်း ဆတ်ခနဲညိတ်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ . . . ၊ ယုပေးတဲ့အပြစ်ကို မောင်
ကျေနပ်စွာခံယူပါမယ် . . . ၊ ယုပြောတဲ့အတိုင်း မောင် ယုနဲ့ ဝေးဝေး
မှာ နေမယ်၊ ဒါဆို . . . ၊ ယု ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။’

ယု အာမှမပြောဘဲ သူ့အနားမှလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
မောင်ကိုထားရစ်ကာ ထွက်လာရတာမို့ ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိအောင်
နာကျင်မိရ၏။ တကယ်ဆို ယုတစ်သက်မှာ မောင်ကိုထားရစ်ဖို့ ဘယ်
တုန်းကမှ စိတ်ကူးခဲ့တာမဟုတ်ပါ။

တကယ်ပဲ ကတိအတိုင်း မောင် နေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့တာ
မြင်ပြန်တော့ ရင်မှလှိုက်ဟာကာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ငိုချင်မိရ၏။

အို . . . ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူဖန်တီးတာလဲ
. . . ၊ ယုအဖြစ်မဟုတ်ပါ။ ဒီအတွက် ရစ်ဝဲလာသောမျက်ရည်စများ
ကို အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် မျက်တောင်ကော့များဖြင့် ဖယ်ခတ်ထုတ်
ပစ်ရင်း မောင်ကိုလွမ်းမိသမျှ နာသည့်စိတ်နှင့် ဖြေသိမ့်လိုက်၏။

* * *

‘ယု . . . ဟိုမှာ ကိုမိုးစွေ’

စာသင်နေရာမှ ယု ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်မိတော့
ကော်ရစ်တာမှာ လက်ပိုက်ရပ်လျက် ယုကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်နေသော

ချိန်းမင်းစာပေ

မောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ယုကြည့်တာကို မျက်နှာတစ်ချက်မလွှဲတာမို့ ယု
ပဲ ရင်ခုန်စွာ အကြည့်လွှဲခဲ့ရ၏။

မောင်က ကတိအတိုင်း ယုနားသို့မလာဘဲ ခပ်ဝေး
ဝေးမှပဲ လာကြည့်တတ်တာ။ ယုနှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာများမှာ အမြဲ
ရှိနေတတ်တာမို့ နီလာကပင်စလောသည်။

‘ယုရယ် . . . ရှင် ကိုမိုးစွေကို တကယ်လဲ စိတ်
ကောက်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ . . . ပြန်ခေါ်လိုက်ရင် ပြီးနေတာပဲ’

‘ဟိုတစ်ယောက်ကလဲ ယုနားမလာဘဲ အဝေးကပဲ
လာလွမ်းပြနေတာ။ ရှင်တို့အတွဲက ရယ်စရာ’

နီလာအတွက်ကတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေပေမယ့်
ကာယကံရှင် ယုအတွက်မှာတော့ ခံစားရပါ၏။ မောင်အပေါ် ကျေ
နပ်ခြင်းမရှိသေးတာမို့ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မောင်ကြည့်လေတိုင်း
မသိချင်ယောင်ဆောင်မိ၏။

‘ယု . . . သိပ်မူပြမနေနဲ့နော် တော်ကြာ . . . ကို
မိုးစွေ တကယ်ပဲ အသစ်တစ်ယောက်တွေ့သွားလိမ့်မယ်’

‘အို . . . တွေ့စမ်းပါစေ၊ ဒီလို သစ္စာမရှိလို့ကတော့
ဒီတစ်သက် သူနဲ့ကျွန်မအပြတ်ပဲ’

ယုအပြောကြောင့် နီလာပခုံးတွန့်၏။

‘တို့ အလကားစတာပါ ယုရယ်၊ ကိုမိုးစွေလား’

ချိန်းမင်းစာပေ

နောက်တစ်ယောက်ရှာမှာ . . . ရှင့်ကို ဒီလောက်ချစ်နေတာ၊ သူ့ပုံစံက မြင်တဲ့လူတိုင်း သိသာတယ် . . . ၊ အခု ရှင်အပြစ်ပေးတာနဲ့တင် အတော်ကြောက်သွားပုံပဲကွ '

သည်လိုပြောတော့လည်း မောင့်ကို စိတ်ထဲမှာ သနားကာ ခွင့်လွှတ်ချင်မိပြန်၏။ တကယ်ဆို ယုလည်း မောင့်ကို လွှမ်းလှပါပြီ။ မောင့်ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းမှေးတင်ကာ ရင်ထဲခံစားရမှုကို အမောပြေအနားယူချင်မိ၏။

' ဒီတစ်ခါလာချော့ရင်တော့ စိတ်ဆိုးပြေလိုက် နော် . . . ယု၊ ကိုမိုးစွေကြီးသနားပါတယ် '

နီလာက ယုဘက်မှာမနေဘဲ သူ့ဘက်ကလိုက် ပြောတာကြောင့် မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

' ဟင်း . . . မိန်းမ ကိုယ်သူငယ်ချင်းဘက်ကတော့ မပါဘူး '

' အဟင်း ယုရယ် . . . ၊ ရှင့်ဘက်က တို့ဘာပါ စရာလို့လဲ . . . ၊ ရှင်က ကိုမိုးစွေကို ဟန်ဆောင်စိတ်ကောက်နေတာ တို့သိတာကိုး '

' သွား ' ယု ရှက်ရှက်ဖြင့် နီလာ့ကိုထုမိ၏။ နီလာရယ်ကာ . . .

ဆိန်းမင်းစာပေ

' ဟုတ်တာပြောတော့ရှယ်တယ်ပေါ့လေ၊ ကဲ . . . ကိုမိုးစွေရေ . . . ဒီမှာ အမြန်လာချော့ပါတော့ '

' ဘို . . . နီလာကလဲ '

ယု ရှက်လန့်တကြားဖြင့် သူ့များရှိနေမလားဟု နောက်ကိုအလန့်တကြားလှည့်ကြည့်မိ၏။

ဟင်း . . . တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့အနားမှာ ရှိမနေ လို့ နီလာတော်တော်ဆိုးတာပဲ . . . ။

ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒီနေ့ မောင့်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ တွေ့ရသေးတာမို့ ယုရင်ထဲ လှစ်ဟာကာ မောင်ဘာများဖြစ်နေသလဲ ဟု စိတ်ပူစိုးရိမ်သွားရ၏။ ခါတိုင်းဆို မောင်တစ်ယောက် ယုနဲ့ မလှမ်း ကမ်းမှာ အမြဲရှိနေတတ်သားပဲ . . . ။

' နီလာ . . . ဒီနေ့ သူ့ကိုလဲ မမြင်ပါလား ' ယုပြောမှ နီလာလည်း သတိထထားမိဟန်ဖြင့်

တတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၏။

' ဟုတ်တယ် . . . ယု၊ ကိုမိုးစွေကို ဒီတစ်နေ့လုံး မမြင်ပါလား၊ ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန် သူ့ရောက်နေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် . . . '

နီလာစကားကြောင့် ယုရင်မှာ ပိုစိုးရိမ်သွားရ၏။ သူ့ဘာကြောင့် ရောက်မလာတာလဲ . . . ၊ တစ်ခုခုများဖြစ်နေလို့လား။

ဆိန်းမင်းစာပေ

ဒါမှမဟုတ် နီလာပြောသလို နောက်တစ်ယောက်အသစ်များတွေ နေပြီလား . . . အို . . . ဒီလိုသာဆိုရင်ဖြင့် . . . ယု အသည်းကွဲရမှာပါပဲ '

ယု မျက်နှာပျက်နေတာကို ကြည့်ပြီး နီလာမစိုးရိမ်ဖို့ပြောသည်။

' သိပ်လဲစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ယုရယ်၊ သူ ကိစ္စရှိလို့ ရောက်မလာတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ် '

' ကျွန်မအပေါ် သစ္စာဖောက်ရင်တော့ ဒီတစ်သက် သူနဲ့အပြတ်ပဲ နီလာ '

' အို . . . ယုကလဲ ဘာကြောင့်ဒီလိုတွေးရတာလဲ၊ ကိုမိုးစွေနေမကောင်းဖြစ်နေလို့များမှ မသိတာ '

' ဟင် . . . '

ယု ရင်ထိတ်ခနဲပူလျက် သူတကယ်ပဲ နေမကောင်းဖြစ်နေမလားဟု ချက်ချင်းပြေးကာ သွားကြည့်ချင်မိ၏။

သူသာ နေမကောင်းဖြစ်လျှင် အနားမှာ ပြုစုမယ့် သူမရှိနဲ့ . . . အို . . . ဒုက္ခပါပဲ။

' နီလာ သူ . . . သူတကယ်နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် '

' ခါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ယုရယ် . . . ၊ ကလပ်စ်

ပြီးရင် ကိုမိုးစွေအိမ် ယုလိုက်သွားကြည့်ပေါ့ '

' ဟင် . . . နီလာကရော '

' တို့လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အိမ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ကလပ်စ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ခဲ့ပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် '

' ဟင် . . . ဒုက္ခပါပဲ '

' ယုကလဲ . . . ဘာဒုက္ခလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူအိမ်ကိုယ်သွားတာပဲ '

ဒါကြောင့် ဒုက္ခဟုပြောနေတာပေါ့လို့ ယုစိတ်ထဲ ပြန်ပြောမိ၏။ ဘယ်နှယ် ယုနဲ့သူစိတ်ကောက်ထားတာ ပြေသေးတာ မဟုတ်ဘဲ . . . သူထံ ယု ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ။

သူတကောက်ကောက်လိုက်ချော့တုန်းကတော့ စိတ်ဆိုးမပြေဘဲ . . . ခုမှ ယုကလာတယ်ဆိုလျှင် သူဘယ်လိုထင်မလဲ။

ယု ငြိမ်ကာ စဉ်းစားနေတော့ နီလာ့အားမရဟန်ဖြင့် မေး၏။

' ဘယ်လိုလဲ ယုသွားမယ်မဟုတ်လား '

' မသွားချင်ဘူးဟာ '

ယု စိတ်မပါစွာငြင်းတော့ နီလာကလည်း ဆက်တိုက်တွန်းပါ။

'အေးလေ . . . ယုမသွားချင်ရင်လဲ တို့မတိုက်
တွန်းပါဘူး၊ ကိုမိုးစွေလဲ သူ့ဘဝနဲ့သူပဲ ထားလိုက်ပါ '

'နီလာကလဲ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သူက
တစ်ယောက်တည်းသမား၊ သူ့နေမကောင်းရင် ဘယ်သူပြုစုမလဲ '

ယုအပြောကြောင့် နီလာလှစ်ခနဲပြုံးသည်။ နီလာ
အပြုံးကြောင့် ယု မလုံမလဲဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် နီလာ့ကို ရန်လုပ်မိ
သည်။

'ရှင်က ဘာပြုံးတာလဲ နီလာ '

'အဟင်း . . . ပြုံးရတာပေါ့ရှင်၊ သွားပါဆိုတော့
လဲ မသွား၊ မသွားပါနဲ့ဆိုလဲ စိတ်ပူပြန်ဆေးတယ် . . .၊ ယု . . . ယု
သူများကိုသာညာလို့ရမယ် . . .၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ညာလို့မရဘူးရှင် '

ယု နောက်ဆုံး အမှန်တရားကိုဝန်ခံရတော့၏။

'ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ သူ့အတွက်
စိတ်ပူတယ် . . .၊ ဒါကြောင့် ကလပ်ပြီးရင် သွားကြည့်မယ် '

'အဟင်းဟင်း . . . ဒီလို ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံမှ
ပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူဆီ ကိုယ်သွားတာပဲ ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး၊ သွား
သာသွား '

သည်တော့မှ ယုပြုံး၍နေနိုင်တော့၏။ သူ့အတွက်
စိုးရိမ်ပူပန်မိတာမို့ ယုဘက်ကစလျော့မိတာ ချစ်လို့ပါမောင်ရယ် . . . ။

* * *

မောင့်ထံရောက်သွားချိန်မှာတော့ တကယ်ပဲ ယု
ထင်သလို မောင်ဖျားနေတာကိုတွေ့ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ
တော့ မိုးကသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။

"မောင် . . . မောင်"

ပြန်ထူးသံမကြားတာမို့ ယုအိမ်ထဲဝင်ကြည့်တော့
မောင် တစ်ယောက် အခန်းထဲဝယ် တအင်းအင်းဖြင့် ညည်းနေလေ၏။

"ဟင် . . . မောင် . . . မောင်"

ယုစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မောင့်ထံခပ်သွက်သွက်လျှောက်
သွားရင်းခေါ်မိ၏။ မောင့်နဖူးပေါ် လက်တင်စမ်းတော့ ကိုယ်အပူက
နွေး နေ့ဆဲ။

"အို . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ မောင် . . . မောင်"

နဖူးပေါ်ကျနေသော ဆံပင်များကို ယုလက်ဖြင့်
အသာ သပ်တင်ပေးရင် ကြင်နာစွာ ခေါ်မိ၏။

ယုခေါ်သံကြောင့် မောင့်မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လာသည်။ ယုကိုတွေ့တော့ အံ့ဩမယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဟင်... ယု... ယုနော်”

“အို... မောင်ကလဲ ကျွန်မယုပါ ကြည့်စမ်း မောင့်ကို မတွေ့ရလို့ ကျွန်မစိတ်ပူပြီး လိုက်လာတာ၊ ဒီရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း မောင်ဖျားနေတာ၊ မောင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဦးညိုကော”

“ဦးညိုရွာခဏပြန်သွားတယ်၊ မောင်မလာရင် ယု အထင်မှားမှာစိုးလို့ ဒီနေ့တောင်ရအောင်လာမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တာနဲ့”

“အို... မောင်ရယ်၊ နေမကောင်းဘဲ ဘာကြောင့် လာရမှာလဲ မောင့်ကိုဒီလိုမြင်ရတာ ယုဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

မောင့်မျက်နှာမှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အသာသုတ်ပေးရင်း ယုစိုးရိမ်သလိုပြောပြနေမိ၏။ မောင်က ယုကို စိုက်ကြည့်ကာ ယုလက်များကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ယု... မောင့်ကို စိတ်ဆိုးပြေပြီလားဟင်”

“ဟင်”

သည်တော့မှ ယု... မောင်နဲ့စိတ်ဆိုးထားတဲ့ အဖြစ် ကို သတိရလျက် ဘာပြေရမှန်း မသိဖြစ်သွား၏။ မောင်က

မျှော်လင့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေတာမို့ ယုမသိမသာ သက်ပြင်းချ တာမြင်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မောင့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး”

ယုစကားကြောင့် မောင့်မျက်နှာဝင်းခနဲ လက်လျက် ပြုံး သည်။

“ယုရယ်၊ ဒီစကားကြားရတာ မောင်ဝမ်းသာလိုက် တာ ယုစိတ်ဆိုးနေတဲ့ရက်အတွင်းမှာ မောင်ဘယ်လောက်ခံစားရတယ် မှတ်သလဲ”

“ကျွန်မရောပဲ”

ယုရှက်ပြီးနှင့် ပြောတော့ မောင်က ယုလက်ဖျားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာ၏။

“ဒါနဲ့များ ယုက မောင်တောင်းပန်တာကို ဘာလို့ လက်မခံတာလဲ”

“မောင့်ကို မုန်းလို့”

“ဟာကွာ၊ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကား မပြောပါနဲ့၊ ယု မုန်းမှာ ထက်စာရင် မောင်သေတာပဲကောင်းဦးမယ်”

“အို... မဦး၊ ခဗျတ်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ တာလဲ၊ လူဖြင့် နေမကောင်းသေးဘဲနဲ့”

ယုထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ပြောတော့ မောင်ရယ်

သည်။

“ယုလာလို့ မောင်နေကောင်းသွားပြီကွ”

“ပိုတယ် မောင်ရယ်”

ဒါပေမယ့် စောစောကပြောဖျော့နေသော မောင်

မျက်နှာ သိသာစွာ သွေးရောင်လွမ်းလာတာ သတိပြုမိတာမို့ ယု ကျိတ်ကာ ဝမ်းသာသွားရသည်။ အချစ်သည် အရာရာကို စွမ်းဆောင် နိုင်ပါသလား။

“မပိုဘူးယု မောင်တကယ်ပြောတာ၊ ယုသာ စိတ်ဆိုး

မပြေရင် မောင်သေသွားနိုင်တယ်၊ ခုတောင် ယုစိတ်နဲ့ မောင်အိပ်ရာ ထဲလဲတာ ”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား”

ယုအံ့ဩသလိုမေးရင်း မောင်ကိုစိတ်မကောင်းစွာ

ကြည့်မိ၏။ မောင်တကယ်ပဲ ယုအတွက် ဒီလောက်ခံစားရသလား။

“ဟုတ်တယ်ယု ယုအကြောင်းစဉ်းစားရင်း မောင်အိပ်

ရေးပျက် အစားပျက်ခဲ့တဲ့ရက်တွေမှ မနည်းဘဲ၊ အဲဒီဒဏ်တွေခံရတာ ပေါ့”

“မောင်ရယ်”

ယု စိတ်မကောင်းလွန်းတာမို့ မောင့်မျက်နှာကိုသာ

ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်မိ၏။ သည်လိုသာ မောင်ပြင်းထန်စွာ ခံစားရမယ်

မှန်းသိရင် ယု စောစောကပဲ စိတ်ကောက်ပြေပါရဲ့၊ ယုဟာ မောင့်အပေါ် ဒီလောက်ထိတောင် ချစ်ရတဲ့သူပါကွယ်။

“မောင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလျော်ကြေးမျိုးပေးရ မလဲဟင်”

တကယ်ပဲ မောင်ခံစားခဲ့ရတာတွေအတွက် ယု အလျော် ပေးချင်ပါသည်။ ယု ကြောင့် မောင်ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲ စေချင်။ ယုအမေးကို မောင်မျက်ဝန်းများပွင့်လာကာ ယုကို ကြည့်လျက် ပြုံး သည်။

“အနမ်းတစ်ထောင်”

“သွား... မောင်မကောင်းဘူးကွာ”

သူ့မျက်စောင်းထိုးတော့ မောင်ရယ်၏။ ယုပါလိုက် ရယ်ရင်း ချစ်သူတို့ရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့ ဘဝကို ကြည်နူးစွာ ခံစားမိရသည်။ ခုတော့လည်း လောကကြီးဟာ ပျော်စရာအတိပါပဲလား။

‘ယုရယ်၊ တကယ်တော့ လျော်ကြေးဆိုတာ နှလုံး သားရေးရာမှာ မသုံးသင့်တဲ့စကားပါ။ အချစ်မှာ လျော်ကြေးဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ အချစ်ကို အချစ်နဲ့ တုံ့ပြန်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ နောက် တစ်ခါမောင့်ကို ယု ဒီလိုအကြာကြီး စိတ်မကောက်ရဘူးနော်”

မောင်ကလက်ညှိုးတောက်လျက် သတိပေးသလို ပြောတော့ ယု ပြုံးမိ၏။ ယု စိတ်ကောက်မှာကို မောင်ကြောက်နေ

ပြီလား၊ မောင့်ကို စချင်တာမို့ ယု ခပ်တိုတိုးပြောလိုက်၏။

“ကောက်မှာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ယုရယ်၊ ယုဒီလောက်စိတ်ကြီးမှန်း မောင်မသိခဲ့ဘူး၊ ယုစိတ်ကောက်ရင် မောင်ဘယ်လိုချော့ရမှန်း မသိဘူးနော်”

မောင်စိတ်ညစ်ညူးဟန်နှင့်ပြောတော့ ယုသနားသွားရ၏။

“ဒါဆို မောင်လဲ နောက်တစ်ခါ ယုမကြိုက်တာ မပြောနဲ့၊ ယုက မောင့်ကို သိပ်ချစ်တော့ ယုခံစားရတာပေါ့”

မောင်က ယုကို ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ၏။

“ယု ဒီလောက်ချစ်မယ်မှန်း မောင်မသိလိုက်လို့ပါကွယ်၊ နောက်ဆို ယုစိတ်ဆင်းရဲအောင် မောင်ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူး”

“တကယ်”

“တစ်သက်လုံးအတွက် တကယ်ပါယု”

“မောင်ရယ်”

မောင့်ကတိတစ်လုံးက ယုစိတ်ကို ဘယ်လောက်ထိ အောင်ကြည့်နူးချမ်းမြေ့သာယာစေတယ်ဆိုတာ ယု ကိုယ်တိုင်ထက်

ဘယ်သူမှ ဝိုမသိနိုင်။

ဒီအတွက် မောင့်ကို တစ်သက်လုံးချစ်ဖို့ ယု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

* * *

“အမယ် . . . မိန်းမ၊ ရည်းစားနဲ့ အဆင်ပြေသွားတော့ ရုပ်ကိုကပြုံးနေတာပဲ”

နီလာအပြောကြောင့် ယုရယ်လိုက်မိ၏။ မောင်နဲ့ စိတ်ဆိုးတဲ့ရက်တွေတုန်းက ယုမျက်နှာအမြဲတမ်း တင်းမှုန်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“မနီလာ သူငယ်ချင်းကတော့ တကယ်စိတ်ကြီးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတည်းနဲ့ လန့်သွားတာပဲ”

“အဲဒါပေါ့ကိုမိုးစွေရဲ့၊ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကြီးတယ်ဆိုတာ”

“အဲဒီလို စိတ်ကြီးမျိုးဆို တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တစ်ခါတည်းနဲ့ ချော့မရမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်မိသွားတယ်၊ ဘယ်လောက်များလဲဆိုရင် ဖျားယူရတဲ့အထိပဲ”

မောင့်ပြောပုံလေးကြောင့် ယုရင်ထဲ ကရုဏာမဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်။ မောင့်ကို ဒဏ်ပေးသလိုဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ယုရင်မှာ နောင်တကျိတ်ရမိ၏။

“ဒါတောင် မရွေ့ယုက အိုက်တင်ခဲနေသေးလို့ ကျွန်မ မနည်းတိုက်တွန်းရတော့ အလကား၊ ပြီးတော့ သူပဲ ကိုမိုးစွေအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လိုက်ရတာ”

နီလာမျက်စောင်းထိုးပြောတော့ ယုဆတ်ခနဲပခုံးတွန့်ကာ မောင့်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကိုယ်ချစ်သူကိုးတဲ့၊ ပူရတာပေါ့၊ ရှင်အလှည့်ကျမှ သိမယ် နီလာ”

“အမယ်လေး၊ တော်စမ်းပါယုရယ်၊ ရှင်တို့အတွက် ကြည့်ပြီး ခုပဲချစ်သူထားလိုက်ရမလို့၊ ခုပဲ တစ်ယောက်တည်းနေတာ ကောင်းသလိုလိုနဲ့ အလားရင်ပူစရာတွေပါ”

နီလာနှာခေါင်းရှုံ့ပြောတော့ မောင်နဲ့ယု ပြိုင်တူရယ်မိကြသေး၏။ မောင်က နီလာ့ကိုစသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ မနီလာရယ်၊ ဒီလိုရင်ပူရတာ သဝန်တိုရတာဟာ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားတစ်မျိုးပျ၊ တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ အချစ်ရှိမှ သာယာတာပျ”

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုရှင်တို့ပဲချစ်ကြ၊ ကျွန်မတော့ ကလပ်စ်

တက် ဦးမယ်၊ ယုလိုက်မှာလား”

ယု... မောင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ဖို့၏။ မောင်က အသာခေါင်းခါယမ်းပြသည်။ ချစ်သူချင်း ပြေလည်ခါစမှာ မောင့်နဲ့အတူနေချင်သေးတာမို့ ကလပ်စ်မတက်ဖို့ ယုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မောင်နဲ့ဘုရားသွားမလို့၊ ရှင်ကော့ လိုက်ဦးမလား နီလာ”

“ဟန်ဆောင်ခေါ်မနေစမ်းပါနဲ့ယုရယ်၊ ခုမှပြေလည်တဲ့ ချစ်သူကြားမှာ တို့က ကန့်လန့်မပါပါရစေနဲ့၊ ဒါဆို တို့သွားတော့မယ်”

ယုဖြိုး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ မောင်က နီလာ၏ အလိုက်သိမှုကို ကျေးဇူးပဲဟုပြောသည်။

“အရင်ကဆို ကျွန်မကလပ်စ်အမြဲမှန်တယ်သိလား၊ ခု မောင့်ကြောင့်ပျက်ရတာ”

“ဒါဆို မောင်လျော်ကြေးပေးရမှာပေါ့၊ ယုပျက်သွားတဲ့ သင်ခန်းစာတွေအတွက် မောင်အလှဆုံး လက်ရေးလေးတွေနဲ့ ပြန်ကူးပေးမယ်လေ”

မောင့်အပြောကြောင့် ယုကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်၏။ မောင့်လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကတော့ စာကျက်ရာမှ သူ့ကို ဖိအားတွန်းပေးသလိုပါပဲ။

“မောင်ရေးပေးရမယ့် သင်ခန်းစာတွေကအများကြီးနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ . . . မောင် မအိပ်မနေကူးပေးမှာပေါ့၊ အချစ်အတွက်ပဲ ”

“ ဟွန်း . . . မောင်တော်တော်အပြောကောင်းတယ်နော် ”

“ဒါတောင် ချစ်သူတစ်ယောက်စိတ်ကောက်တာကို အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ပြန်ပြီး ပြေလည်အောင် မချော့တက်သေးဘူး မောင်ညံ့သေးတယ်နော်”

သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေသော မောင့်ကို ယုက ပြုံးကာကြည့်မိ၏။

တကယ်ဆို မောင်က အပြောကောင်း၊ အချော့ကောင်းသူတစ်ဦးပါ။

“မောင်ညံ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက စိတ်အကောက်သန်တာ”

“အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကြည့်ရတာ ယု မေမေက စိတ်ကောက်တတ်ပုံပဲ”

“အမယ် . . . မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဟာမိက သဘောကောင်းပြီး အေးဆေးလိုက်တာမှ အလွန်ပဲ၊ ကျွန်မ စိတ်ကြီးတာ၊ စိတ်

ကောက်တာ ဒက်ဒီက အမွေပေးထားတာ၊ ဒက်ဒီက သိပ်စိတ်ကြီးတာ၊ ဒါဆိုဒါပဲ၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ရအောင်လုပ်တတ်တယ်”

ဒက်ဒီအကြောင်းပြောရင်း တကယ်လို့ မောင်နဲ့ယု ချစ်နေကြတာသိရင် ဘယ်လိုမှ သဘောတူမည် မဟုတ်ဆိုတာ တွေးလိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ ယုဒက်ဒီက သိပ်ကိုစိတ်ကြီးတယ်ဆိုတော့ မောင်နဲ့ ယုချစ်နေကြတာကို သိရင် သဘောတူပါ့မလား”

ယု စဉ်းစားမိတဲ့အချက်ကို မောင်ချက်ချင်းပဲ စဉ်းစားမိသွား၏။ ယု သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ရှိုက်ရ၏။

“ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး မောင်”
မောင်က ယုကို အကဲခတ်သလိုကြည့်၏။

“မောင်တော့ ဒီကိစ္စကို ယုဒက်ဒီသိရင်သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဒီတော့ မောင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲဟင်”

“မောင့်သဘောပြောရရင် ယုနဲ့လက်ထပ်ထားချင်တယ်”

“အို”
ယု ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ မောင့်ကို မျက်နှာလွှဲနေမိ

၏။ ဒက်ဒီမသိအောင် လက်ထပ်ထားဖို့ ကိစ္စဆိုတာ ယု အတွက် ဘယ် တုန်းကမှ စဉ်းစားခဲ့တာမဟုတ်ပါ။ ယု တိတ်ဆိတ်နေစွာကို ကြည့်ပြီး မောင်အားရဟန်မတူပါ။

“မောင်ပြောတာ ဘယ်လို သဘောရလဲယု”

ယု... မောင့်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အခြေအနေကိုကြည့်ပါဦး မောင်၊ ကျွန်မတို့ ကိစ္စကို ဒက်ဒီသိထားသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ တကယ်လို့ သိသွားခဲ့ရင် တောင်မှ ဒက်ဒီ သဘောတူအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

မောင်သက်ပြင်း နှိုက်လျက် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မောင်တော့ မထင်ဘူး၊ ယုက တစ်ဦးတည်း သော သမီး၊ ယုဒက်ဒီက သိပ်ချမ်းသာတာဆိုတော့ မောင့်လိုလူတစ်ယောက် နဲ့လွယ်လွယ် သဘောတူမယ်မထင်ဘူး”

“မောင်က အရှင်အားလျှော့တာပဲကိုး၊ မောင့်မှာလဲ မောင့်အရည်အချင်းနဲ့မောင်ပဲ၊ ဒက်ဒီသဘော တူနိုင်မှာပါ”

မောင်တစ်မျိုးပြီးလိုက်လျက် ယုကိုကြည့်သည်။ နဖူး ပေါ်တင်နေသော သူ၏ ဆံနွယ်နုများကို လေဖြင့် ဖွဖွမှုတ်ပေးရင်း

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟုပြော၏။ ယု ကတော့ မောင့်ကို ဒက်ဒီသဘောတူဖို့ ကျိတ်ဆုတောင်းမိသည်။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

‘သမီး လာပါဦး၊ ဒါက ဒက်ဒီရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာ အများဆုံးဝင်ထားတဲ့ မောင်အောင်လတ်ပဲ”

ကျောင်းမှပြန်လာသော ယုမှာ ဧည့်ခန်းရှေ့မှအဖြတ် ဒက်ဒီခေါ်တာကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်တော့မည့် ခြေလှမ်းများ ပြန်လှည့်လာရ၏။

ယု... ဒက်ဒီဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဒက်ဒီမိတ်ဆက် ပေးသော လူကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူ၊ လူဟန်တည်တည်ဖြင့် လူကြီး လူကောင်းအသွင်ရှိသော ထိုလူက ယု ကိုသိမ်မွေ့စွာကြည့်နေ၏။ ယုက အလိုက်သင့်ပြီးပြလိုက်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်ကလဲ ယုနဲ့ အခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ သိရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ အန်ကယ်လ်နဲ့ လုပ်ငန်းတွဲလုပ်တာကြာပေမယ့် ယု ကိုခုမှ သိဖူး မြင်ဖူးခွင့်ရတာမဟုတ်လား”

ကိုအောင်လတ်သည် အပြောကောင်းသူတစ်ဦး ပင်။ ယုအနေဖြင့် ကိုအောင်လတ်ကို ဒက်ဒီ၏လုပ်ငန်းတူ မိတ်ဆွေ အဖြစ် လေးစားစွာပင် ဆက်ဆံမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကလဲ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့

ဒက်ဒီလုပ်ငန်းထဲကို မရောက်ဖြစ်ဖူးလေ”

“အန်ကယ်လ်ကလဲ ပြောပါတယ်၊ သူက ဒီလုပ်ငန်း

သိန်းမင်းစာပေ

တွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ယု အသာပြုံး၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ဒက်ဒီ၏ လုပ်ငန်းများကို ယု စိတ်မဝင်စား။ ယုသိထားတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှလှပပနေဖို့နှင့် ကျော်အောင်နေဖို့ပဲ။ ဒက်ဒီကတော့ သူ့အမွေဆက်ခံဖို့ ယုကို သူ့လိုပဲ လုပ်ငန်းအကြောင်း တွေ စိတ်ဝင်စားစေချင်တယ်။

“သမီး ငယ်ပါသေးတယ် ဒက်ဒီရာ၊ ကျောင်းပဲပျော်အောင်တတ်ပါရစေဦး” ဟု ပြောထားသောကြောင့် လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒက်ဒီဘာမှထပ်မံပြောခြင်းပါ။

“ဒက်ဒီ... သမီး အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်ဦးမယ် ကိုအောင်လတ် ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ”
ထိုနေရာက ထွက်လာမှ ယု စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားသည်ဟုထင်မိ၏။ ကိုအောင်လတ်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့်တွေမှာ တစ်စုံတစ်ရာပါဝင်နေသလိုပဲဟု ခံစားရ၏။ သို့သော် ထိုအရာကို ဘာမှန်း ယု သေချာမသိပါ။

အဝတ်အစားလဲပြီး ယု ခုတင်ပေါ်မှာလှဲကာ အနားယူရင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ ဒက်ဒီသည် ယုကို ဒီလိုမျိုး လုပ်ငန်းထဲမှမိတ်ဆွေများနှင့် တစ်ခါမှ မိတ်ဆက်ပေးဖူးပါ။ ကိုအောင်လတ်ကျမှ ယု

ကိုခေါ်ကာ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

ယုအတွက် ထိုအဖြေကို မကြာခင်ပဲ ရလိုက်သည်။

“မမလေး၊ ဘာဘက စကားပြောစရာရှိလို့ စာကြည့်ခန်းထဲလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဪ... အေး... အေး”

ဒက်ဒီအခေါ်လွှတ်တာကြောင့် ယုလှဲနေရာမှထကာ ကိုယ်ကိုသေသပ်အောင်ပြုပြင်ပြီး စာကြည့်ခန်းသို့လာခဲ့၏။ ကြည့်ရတာကိုအောင်လတ်ပြန်သွားပြီထင်ရဲ့။

စာကြည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ဒက်ဒီကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

“လာ... သမီး”

ယု... ဒက်ဒီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဒက်ဒီကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်၏။ ဒက်ဒီမျက်နှာက ခါတိုင်းနှင့် မတူအောင် တည်ငြိမ်နေသည်။

“ဒက်ဒီ... သမီးကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“အင်း... ရှိတယ်သမီး၊ ခု ဒက်ဒီပြောမယ့် ကိစ္စက သမီးဘဝအတွက် အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါကတော့ သမီးကို မောင်အောင်လတ်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ပဲ”

“ရှင်”

ယု မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားလျက် ဒက်ဒီကို အံ့ဩသလိုကြည့်မိ၏။ ယုကို ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဒက်ဒီက တစ်ခါမှ စကား မစဖူးခဲ့ပါ။ ယခုကျမှ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရတာပါလိမ့်။ ဒက်ဒီက သူပြောစရာ ရှိတာကို ဆက်ပြောနေ၏။

“ဟုတ်တယ်သမီး ခုဆို သမီးလဲ ကျောင်းပြီးတော့မှာပဲ ဒီတော့ သမီးဘဝအတွက် ကောင်းမွန်တဲ့အဖော်ကို ဒက်ဒီရှာပေးတာပဲ”

မောင်အောင်လတ်က လူရိုးလူကောင်းတစ်ဦးပဲ၊ အစွမ်းအစလဲရှိတယ်။ သူ့မိဘများလဲ ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ခင်ကြတယ်။ ဒီတော့ မောင်အောင်လတ်လိုလူမျိုးကို သမီးငြင်းစရာမရှိဘူးလို့ ဒက်ဒီထင်တယ်”

ပြောရင်း ဒက်ဒီက ယု ကိုအကဲခတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လာသည်။

ယု... ဒက်ဒီကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။

“သမီးကို စကားပြောခွင့် ပေးပါဒက်ဒီ”

“ပြောပါ သမီး၊ ဒက်ဒီနဲ့ သမီးဟာ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိကြတာပဲ၊ ဒီတော့ သမီးစိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောပါ”

ဒက်ဒီသည် ယုကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ပွင့်လင်းစွာ

ပြောဆိုတတ်အောင် သင်ပေးလာတာမို့ ဒီနေရာမှာ ယု ဘာမှမကွယ် ဝှက်လိုပေ။

“ဒက်ဒီအနေနဲ့ သမီးဘဝအတွက် စီစဉ်ပေးတာကိုတော့ သမီး ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ဒက်ဒီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက သမီးဘဝတစ်သက်တာကိစ္စမို့ သမီးရဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်ကို သမီးဘာသာ ရှာချင်ပါတယ်”

ဒက်ဒီက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သမီး ဘာသာရှာတဲ့လူဟာ ဒက်ဒီသဘောမကျတဲ့လူ ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

ဒက်ဒီစကားက ယုနဲ့ မောင်တို့ ချစ်နေကြတာကို သိနေ လို့များပြောလိုက်တာလား၊ ဒက်ဒီသည် ပါးနပ်သူတစ်ဦးမို့ သူတို့ကိစ္စကို ရိပ်မိသိရှိနေနိုင်၏။

“ဒက်ဒီဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ဒက်ဒီစီးကရက်မီးညှစ်ရင်း မဲ့ခနဲပြုံး၏။ သေချာပါပြီ။ ယု တို့ကိစ္စကို ဒက်ဒီသိနေတာ။ ဒက်ဒီစီးကရက်ကို တစ်နှိုက်ဖွာလိုက်ပြီးမှ ယု ကိုကြည့်သည်။

“ဒက်ဒီအတွက် ဂရုစိုက်စရာလူဟာ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ဆိုတာ သမီးသိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်”

“အေး၊ ဒါဆို အခု သမီး ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ချစ်နေတယ် ဆိုတာလဲ ဒက်ဒီသိတာ မဆန်းပါဘူးကွယ်”

“ရှင်... ဒါ... ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး သိပ်မိုက်တယ်၊ ပန်းချီဆရာလို လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ်တောင် သမီးမစဉ်းစားသင့်ဘူး”

“အို”

ယုသည် ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဒက်ဒီကို မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွား၏။ ဒက်ဒီမျက်နှာတင်းမာလျက် လက်နောက်ပစ်ကာ လမ်းလျှောက်လာလေသည်။ မောင်နဲ့ယုတို့ကိစ္စကို ဒက်ဒီ ဘယ်လိုသိသွားတာလိမ့်။

“သမီးကို ဒက်ဒီဘာပြောခဲ့သလဲ၊ ဒီပန်းချီဆရာကောင်ကို နာမည်သိရုံကလွဲပြီး တခြားဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းသမီး၊ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်မိသွားတာလဲ”

ယု ဒက်ဒီကို မဝံ့မရဲဖြင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်၏။

“သမီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတစ်ဆင့် သိတာပါ”

“သမီး... ဒက်ဒီစကားကို နားမထောင်တာဘဲ၊ ဒီအတွက် သမီးမှာအပြစ်ရှိလား၊ မရှိဘူးလား”

ယု အံလေးတင်းခနဲ ကျိတ်ကာ ဒက်ဒီမေးခွန်းကို သတ္တိရှိစွာ ဖြေလိုက်သည်။

“သမီးမှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ကောင်းတယ်၊ သမီးဒီလိုဝန်ခံတာ ဒက်ဒီကြိုက်တယ်၊ ဒီတော့ အပြစ်ရှိမှန်းသိရင် အဲဒီအပြစ်ကို ဆက်မကျူးလွန်ဖို့လဲ ငါ့သမီး စဉ်းစားပြီးနေမှာပေါ့”

ယု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သမီးမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာက ဒက်ဒီစကားကို နားမထောင်ဘဲ သူ့ကို ဆက်သွယ်မိတာကို ပြောတာပေါ့၊ အချစ်အတွက်ကတော့ သူ့ကိုချစ်မိတဲ့ သမီးရဲ့ နှလုံးသားက အပြစ်မရှိပါဘူး ဒက်ဒီ”

“ဘာပြောတယ်”

ဖြူဝင်းနေသော ဒက်ဒီမျက်နှာကြီး နီရဲသွားတာမို့ သူ လန့်သွားပေမယ့် ကိုယ်ဖန်တီးသော အရာအတွက် ကိုယ်ခံယူဖို့ အံသင့် မြင်ထားလိုက်၏။ ဒက်ဒီက ယုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။

“သမီး ဆိုလိုတာက”

“သမီး သူ့ကို အဆက်မဖြတ်နိုင်ပါဘူး ဒက်ဒီ”

“ဘာ သူ့ကိုအဆက်မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊

ဒါဆို အခုဒက်ဒီစိစဉ်တဲ့ကိစ္စကို သမီးဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒက်ဒီ၊ သမီး ကိုအောင်လတ်ကို မယူနိုင်ပါဘူး”

“ဟင်”

ဒက်ဒီသည် ယုကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို့ အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်ရာမှ ခေါင်းခါယမ်းလေ၏။

“ဒက်ဒီမှားသွားပြီ၊ သမီးကို အသိဉာဏ်ရှိမယ့် မိန်းကလေးလို့ ဒက်ဒီထင်ခဲ့တာ အမှားကြီးမှားသွားပြီပဲ၊ ဒီမှာသမီး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကိုယူရင် သမီးထမင်းဝမယ်လို့ ထင်နေသလားဟင်”

ဒက်ဒီလေသံသည် စောစောကလို မတင်းမာဘဲ ပျော့ ပျောင်းလာ၏။ ဒက်ဒီသည် သူလိုချင်တာကို ညင်သာ နူးညံ့စွာ ဆွဲ ဆောင်ယူတတ်တာကိုလည်း ယုမမေ့ဖို့ လိုအပ်၏။

“ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လဲ သူ့အရည်အသွေးနဲ့ သူ့ရှိ တာပါပဲ ဒက်ဒီ၊ ပန်းချီဆရာမို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ယူ ယူ အနည်းဆုံး ထမင်းနှစ်နပ်တော့ စားရမှာပါပဲ”

“အေး... ထမင်းနှစ်နပ်စားရတာမှန်ပေမယ့် စားရတဲ့ ပုံစံချင်းကတော့ မတူဘူးသမီး၊ ထမင်းနှစ်နပ်အတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေပြီး စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲစားရမှာနဲ့ ထမင်းနှစ်နပ် တင်မကဘူး၊ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် သက်တောင့် သက်သာနေရမယ့်

အဖြစ်ကိုသမီး အယ်ဟာပိုမက်လဲ”

မောင်နှင့်ယုလျှင် ယုဆင်းရဲရလိမ့်မည်မထင်ပါ။ မောင်ကမိန်းမတစ်ယောက်ကို ဝအောင်ကျွေး၊ လှအောင်ဆင်နိုင်မည့် သူဟု ယုံကြည်သည်။ အဓိကအရေးကြီးဆုံးအချက်က ယု... မောင်ကိုချစ်၏။ ထိုအချစ်ကပင် ယုကို ခွန်အားများဖြစ်စေသည်။ ထို့ကြောင့်မို့ ဒက်ဒီကို ခပ်ရဲရဲ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒက်ဒီမေးခွန်းထဲမှာ အချစ်ဆိုတာကျွန်နေပါသေးတယ်၊ အချစ်သာရှိနေရင် ဘဝဆိုတာလဲ အလိုလိုပြည့်စုံ နေမှာပါ”

“ဪ... ဒက်ဒီသမီးက စကားတွေတော်တော် တတ်နေပါလား၊ အစက သမီးဒီလောက်အထိ စိတ်ကူးယဉ်လိမ့်မယ်လို့ ဒက်ဒီမထင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ကြီးပြင်းလာပြီ၊ သမီးဘာလို့ ဒီလောက်တုံးနေရတာလဲ၊ ကဲပြောစမ်းပါဦး၊ သမီးပြောတဲ့အချစ်က သမီးကို ဗိုက်ဆာတဲ့အခါ ချက်စားလို့ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သမီးလိုချင်တာတွေ ဝယ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအချစ်နဲ့ ပေးဝယ်လို့ရသလားဟင်”

ဒက်ဒီသည် စီးပွားရေးသမား ပီသစွာ အချစ်ကို ငွေနှံတိုင်းတာလေပြီ။ ယုကတော့ အချစ်ကို အချစ်နဲ့ပဲ တိုင်းတာချင်သည်။

“ဒက်ဒီပြောတာမှန်ပါတယ်၊ အချစ်ဟာ ချက်ပြုတ်စား လို့မရပါဘူး၊ လိုချင်တာကိုလဲ အချစ်ပေးဝယ်လို့ မရပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အချစ်ကြောင့် ကျေနပ်ကြည်နူးရတာကိုတော့ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူး - ဒက်ဒီ”

“တော်စမ်းသမီး၊ ဒက်ဒီအလိုလိုက်ထားတဲ့ အပေါ်မှာ အခွင့်အရေးသိပ်ယူလွန်းတယ်၊ ဒက်ဒီရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ သမီးကို အဲဒီကောင်နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး”

ဒက်ဒီက သူ့သဘောထားကို ပြတ်သားစွာ ပြောလေပြီ။

ဒက်ဒီသည် ယုစိတ်ချမ်းသာမှုကို နည်းနည်းမှ ထည့် မတွတ်ပေ။ ယု... အင့်ခနဲငို ရွက်ကာ နေရာမှထွက်ပြေးခဲ့၏။

မောင်နဲ့ဝေးဖို့ဆိုတာ ယုအတွက် စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ရပါ။ မောင်ကို ယုထိုမျှ လောက် အထိချစ်ပါ၏။

ခုတော့ ဒက်ဒီက မောင်နဲ့ ယုကိုအဝေးဆုံးပို့ဖို့ ဖန်တီးလိုက်ပြီလား။

* * *

“ဒီလိုငိုနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးယု၊ ဒီအချိန်မှာ ယုသတ္တိရှိဖို့ လိုတယ်လို့ မောင်ထင်တယ်”

ဒက်ဒီနှင့် စကားပြောခဲ့ကြတာတွေကို နောက်နေ့

တွင် မောင့်ကိုပြောပြမိ၏။ ယုစိတ်ညစ်တာ ကျောင်းမသွားဘဲ မောင်အိမ်သို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ကငို ရွက်နေသော ယုကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ နှစ်သိမ့်ရင်း ပြောသည်။ ယု... မောင်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲမောင်”

“ယုက သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ယုဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ယုသိမှာပါ”

“ဟင့်အင်း မသိတော့ဘူး”

တစ်ဖက်ကတစ်သက်လုံး လေးစားအားကိုးတွယ်တာ ခဲ့ရသော ဒက်ဒီနှင့် တစ်ဖက်ကဘဝမှာ တစ်ခါသာဖြစ်ပေါ်တဲ့ မေတ္တာ

နဲ့ချစ်ရသူ နှလုံးသားထဲကမောင်။ ထိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ယုဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမလဲ။

သည်ကိုထွက်မလာခင် ဒက်ဒီက ယုကို ယုံတဲ့ အကြောင်းပြော၏။

“သမီးကို သူများမိဘတွေလို ဒက်ဒီ ချုပ်နှောင် မထားချင်ဘူး၊ ဒက်ဒီသဘောထားဘယ်လိုဆိုတာ သမီးသိပြီးတဲ့နောက် သမီး ဟာ ဒက်ဒီကို စိတ်ဆင်းရဲ အောင် မလုပ်ဘူးဆိုတာ ဒက်ဒီ ယုံတယ်... ”

“ဒီတော့ သမီးရဲ့သွားလာခွင့်ကိုလဲ ဒက်ဒီယုံကြည်စွာ

နဲ့ပဲ လွတ်ထားမယ်။ ဒါကို သမီးရဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ရယ်လို့ မယူဆ
စေချင်ဘူး။ သမီးကဘာမဆို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ဒက်ဒီ
ယုံကြည်ပါတယ်။”

ဒက်ဒီစကားတွေက ယုအတွက်တစ်ခါတည်း ချဉ်
နှောင်ထားပြီးသားပင်။ ထိုစကားတွေကြောင့်ပင် သူ့ဘာလုပ်ရမယ်ဆို
တာကို မသိတော့ခြင်းဖြစ်၏။ ယု၏ အသိတရားတွေကို ဒက်ဒီက
စကားလုံးများနှင့် ပိတ်ဆို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ယုကသတ္တိရှိတယ်တဲ့။ ထိုစကားကို မောင်က
လည်းပြောသည်။ ဒက်ဒီကလည်း ပြောသည်။ တကယ်တော့ ယုသတ္တိမရှိ
ပါ။ အကြောင်းကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယုသတ္တိရှိစွာ မချရဲ
သောကြောင့်ဖြစ်၏။”

“ယု... ယုရယ်၊ မျက်ရည်မကျပါနဲ့။ သူ့မျက်ရည်
တွေကိုမြင်ရတာ မောင့်ရင်ကိုပူလောင် လွန်းလှပါတယ်ကွယ်။ ယု ဘာဖြစ်
ချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲပြော”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ယုမပြောတတ်တော့ဘူး”

မျက်ရည်များနှင့် ယုခေါင်းခါငြင်းဆန်မိ၏။ မောင်က
သက်ပြင်း ရှိုက်လျက် ယုကိုကြည့်သည်။

“ယုမပြောတတ်ရင် မောင်ပြောမယ်။ ယု မပြန်နဲ့တော့
မောင်နဲ့ပဲ နေတော့နော်၊ မောင်တို့ တရားရုံးမှာသွားပြီး လက်ထပ်ကြ မယ်”

မောင့်မျက်နှာကို ယုငေးစိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းမညိတ်၊
ခေါင်းမခါမိ။ မောင်က ယုမျက်ရည်များကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးသည်။

“ပြောလေယု၊ မောင်ပြောတာ သဘောတူတယ်
မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင်”

မောင့်မျက်နှာ ပျက်လျက် ယုကိုကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်မောင်၊ ဒက်ဒီမသိဘဲနဲ့ မောင့်ကို
လက်ထပ်ရမှာမို့ ကျွန်မ မလိုလားဘူး”

“ဒါပေမယ့် ယုဒက်ဒီက မောင်နဲ့မှ သဘောမတူဘဲ”

ယု စိတ်ထိခိုက်စွာ ဖြုံးမိ၏။ ဒက်ဒီသဘောမတူတာကို

ယုအပြစ်မပြောလိုပေမယ့် မောင့်ကိုစွန့်ခွာဖို့ကိုလည်း ယု မကြိုးစားပေ။

“ဒက်ဒီသဘောတူအောင် ယုပြောမယ်မောင်”

“မောင်တော့ ယုဘယ်လိုပြောပြော ယုဒက်ဒီက မောင်
နဲ့ လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဆို မောင်က ပန်းချီဆရာ
တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ အပြစ်လားယု”

မောင်သည် ဒက်ဒီသဘောမတူခြင်း ခံရသည့်အတွက်
အတော်ခံစားနေရပုံပင်။ ဒက်ဒီကိုလည်း နာကျင်နေဟန်တူ၏။

“ပန်းချီ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာအပြစ်မဟုတ်

ပါ ဘူး မောင် ဒါပေမယ့် မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ဒါဟာအပြစ်ဖြစ်
ချင်နေပါလိမ့်မယ်”

“တကယ်တော့ ယုဒကိစ္စကို မောင်ကို အထင်သေး
တာပဲ၊ မောင်ဟာ ဒီလောက်ထိ လူညွန့်လူညွန့် တဲ့နေတဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်
ပါဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လှုပ်အလယ်မှာ တင့်တောင့်တင့်တယ်
ထားနိုင်ပါသေးတယ်”

“မောင်ကို ကျွန်မယုံပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လို
အခြေ အနေမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်ဘက်က ရပ်တည်ဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်
တာပေါ့”

“ဟင် ဒါဆို ယုမောင်ကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့ . . .
ဟုတ်လား”

မောင်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးရင်း ယုလက်လေးကို ဖြူ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ယုပြုံးကာ ခေါင်း ညိတ်သည်။

“ကျွန်မ . . . မောင်ကိုလက်ထပ်မှာပါ”

“ဟာ . . . တကယ် မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာယုရယ်”
မောင် ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့်ပြောရင်း ယုကိုယ်လေးကို
တင်းတင်းဖက်ကာ ပါးပြင်မို့မို့ကို ကြည့်နူးစွာ ရှိတ်နမ်းလေ၏။ ယု
. . . မောင်ရင်ခွင်မှ အသာရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို လွှတ်ဦး မောင်၊ မောင်ကို ကျွန်မပြောစရာ

ရှိသေးတယ် . . .”

အင်း ပြောလေယု”

“ကျွန်မအိမ်ပြန်ပြီး မောင်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် အကြောင်း
ဒက်ဒီကို ဖွင့်ပြောမယ်”

မောင်သက်ပြင်းနှိုက်ကာ ယုကိုကြည့်သည်။

“မောင်တော့ ယုကို အိမ်ပြန်စေချင်ဘူး၊ ယုကို တစ်ခါ
တည်းပဲ မောင်လက်ထပ်ချင်တယ်”

“မောင် ကျွန်မကို ဘာကြောင့်လက်ထပ်ချင်တာလဲ

ဟင်”

ယုအမေးကြောင့် မောင်နားမလည်သလို မျက်မှောင်

တွန့်သွားသည်။

“ယု ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ မောင်ယုကိုလက်ထပ်

ချင်တာ ချစ်လို့ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို မောင်အချစ်တစ်ခုတည်းကို ယုံ

လို့ ဒက်ဒီနဲ့ ပြန်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်မယ်၊ စိတ်ချပါမောင်၊ ယုမောင်ဆီ
ပြန်လာမှာပါ”

မောင်မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် နောက်ဆုံး ယုဆန္ဒကို

လိုက်လျောလေ၏။ ယု... မောင့်ဆီက ပြန်လာပေမယ့်ယုစိတ်တွေ က
မောင့်ထံပါး ကျန်ခဲ့သလိုပါပဲကွယ်။

* * *

“ဘာပြောတယ်သမီး၊ သမီးက ပန်းချီဆရာကောင်ကို
လက်ထပ်တော့မယ် ဟုတ်လား”

ဒက်ဒီက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် တုန်လှုပ်စွာ မေးပေမယ့်
ယု ကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ သူ့ကိုလက်ထပ်တော့မယ်လို့
သမီးပြောတာပါ”

“ဘာ... ဒါ သမီး၊ ဒက်ဒီကိုခွင့်တောင်းတာလား
အသိပေးတာလား ပြောစမ်း”

“သမီး... ဒက်ဒီကိုအသိပေးခွင့်တောင်းပါ”

“ဘာ အသိပေးခွင့်တောင်းတာဟုတ်လား၊ ဒီမှာသမီး
အသိပေးတယ်ဆိုတာက မဖြစ်မနေကိစ္စတစ်ခုကို သမီးဘာသာဆုံး

ဖြတ်ပြီးလို့ ဒက်ဒီကိုသိရုံပြောတာ၊ ခွင့်တောင်းတယ်ဆိုတာက သမီး
ဘာတစ်ခုမှ မဆုံးဖြတ်ခင် ဒက်ဒီရဲ့ သဘောတူညီမှုကို ရအောင်အစဉ်

ခံယူတာ၊ ကံ ပြောစမ်း၊ ဒီစကား နှစ်ခွန်းထဲက ဘယ်စကားဟာ သမီး
ပြောတာဖြစ်နိုင်သလဲ”

တိကျပြတ်သားသော ဒက်ဒီကစကားတစ်ခွန်းကိုပင်
အမှားမခံဘဲ ခွဲဝေနေလေပြီ။ ဒက်ဒီ၏အကြည့်ကို ယုပင့်သက် ရှိုက် လျက်
ရှောင်လွှဲလိုက်သည်။

ဒက်ဒီပြောသလို မောင်နဲ့ယုတို့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စက
သေချာ၏။ သည်နေရာမှာ ယုတို့နှစ်ယောက်ကို ဒက်ဒီသဘောတူ
သည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ ယုတို့ကတော့ နောက်ဆုတ်လိမ့်မည်
မဟုတ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ဒက်ဒီကို အသိပေးခြင်း သက်သက်
တစ်ခုပါ။

“သမီး... သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါဒက်ဒီ၊ သမီးတို့နှစ်
ယောက်လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဘာပြောတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဒက်ဒီ၊ သူ့ကို ဒက်ဒီမသိ
အောင် လက်မထပ်ချင်လို့ သမီး ဒက်ဒီကိုအသိပေးတာပါ”

“တော်စမ်း၊ ငါလုံးဝသဘောမတူတဲ့ ကောင်ကို
လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ထက်ယုဆောင်၊ ဒက်ဒီ
ဟာ ဘယ်လို လူမျိုးလဲဆိုတာ သမီးအသိနော်၊ ဒက်ဒီခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့

ကိစ္စကို သမီးဘာသာလုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီတစ်သက် ဒက်ဒီကို ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရဘူး”

ဒက်ဒီစကားကြောင့် ယုရင်နာသွားရ၏။ သို့သော် သူသည်လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ကိစ္စကို ပြန်ပြင်တတ်သူမျိုး မဟုတ်ပါ။

“ကောင်းပါပြီ ဒက်ဒီ၊ သမီးကလဲ သားသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးအိမ်ထောင်ပြုတော့မယ့်အကြောင်း ဒက်ဒီကို အသိပေးတာပါ။ ဒက်ဒီသဘောမတူပေမယ့် သမီး သူတို့လက်ထပ်မှာ ပါ”

“ဘာ... ပြန်ပြောစမ်း ထက်ယုဆောင်။ ဒက်ဒီ သဘောမတူလဲ သမီးက သူ့ကို လက်ထပ်မှာပဲဟုတ်လား။ ဒါနင့်ကို တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်လိုက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ဒက်ဒီမျက်နှာစိတ်ဆိုးတာကြောင့် နီရဲနေ၏။ ဒက်ဒီနှင့် ယုတို့ တိုက်ပွဲက တစ်စထက်တစ်စပြင်းထန်လာတာကို ယု သတိပြုမိလိုက်သည်။

“သမီးဟာ ဒက်ဒီကျေးဇူးတွေကို မသိတတ်တဲ့သမီး ငိုက် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီအတွက် သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီခြေရင်းတွင်လက်အုပ်ချိ၍ထိုင်ကာ ယုတောင်းပန်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်း၏။

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး သမီး၊ ဒက်ဒီဟာ ဘယ်တော့မှဆိုး

ဒက်ဒီဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ရအောင်လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးအသိပါ။ ဒီမှာ သမီး... မိုးရွေ့လိုကောင်မှာ သမီးအတွက် ဘာမှ မက်မောစရာများ ရှိလို့လဲကွယ်။ မောင်အောင်လတ်ထက် ဘာများသာနိုင်မှာမို့လဲ၊ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကိုယူရင် သမီးတစ်သက်လုံး ဆင်းရဲမှာပေါ့။ သမီးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ သေချာစဉ်းစားပါကွယ်”

ဒက်ဒီချော့မော့ပြောလာပေမယ့် ယုဆုံးဖြတ်ချက်က ပြောင်းလဲမသွား။ ဒက်ဒီဟာ ယုကိုတစ်သက်လုံး ရွှေ့သလိုထားခဲ့သူမို့ ယုဆင်းရဲမှာကို အထူးပူနေတယ်ဆိုတာသိပါ၏။ ခက်တကယု။ မောင့်ကိုမခွဲနိုင်အောင် ချစ်မိနေခြင်းပင်။

“ဒက်ဒီ... သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လိုစေတနာ ထားတယ်ဆိုတာ သမီးနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီး သူ့ကိုပဲချစ်တယ် ဒက်ဒီ”

“တော်စမ်းသမီး၊ ဒီဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့စကားကိုထည့်မပြောစမ်းနဲ့။ တစ်ဘဝလုံးနဲ့ နှိုင်းစာရင် ဒီချစ်တယ်ဆိုတာဟာ ခပ်မှုန်မှုန်လေးပဲရှိမယ်၊ ပြောစမ်း၊ သမီးတစ်သက်လုံးဆင်းရဲမှာကို ခံနိုင်သလား”

ဒက်ဒီမေးခွန်းတွေက လက်တွေ့ကျပါ၏။ ဒါပေမယ့် မောင့်အပေါ်ထားတဲ့ ယုအချစ်တွေက ထုထည်ခိုင်မြဲလေပြီမို့ ဒက်ဒီ

စကားတွေက မထိုးဖောက်ထွက်နိုင်တော့ပါ။

“သမီး ကိုယ်ဆင်းရဲ တာကိုခံနိုင်ပါတယ်ဒက်ဒီ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဆင်းရဲတာကိုတော့ မခံပါရစေနဲ့”

“ဪ... ငါ့သမီးက ဒီလောက်ထိ သတ္တိတွေရှိနေ မှကိုး”

ဒက်ဒီသည် ဆောက်တည်ရာ မရသာလိုစိတ်လှုပ်ရှား ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်း လျှောက်နေ၏။ ယုကိုယ် တိုင်လည်း ဒက်ဒီ စိတ်ဆင်းရဲတာကို မမြင်ရက်တာမို့ ခေါင်းငုံ့ကာ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

“သမီးသိပ်မိုက်တယ် အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကိုရန် ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးမယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်တွေပဲ ဒါ ကို သမီးနားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ တကယ်လက်တွေ့ဘဝ မှာ အချစ်ထက်ခက်ခဲတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအရာ တွေကို သမီးတို့အချစ်နဲ့ ဖြတ်ကျော်ကြမယ်”

ဒက်ဒီသည် ယုကိုဒေါသမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လာ ၏။

“ဒါဆို နင်ဟိုကောင့်ကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား ထက်ယုဆောင်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဒက်ဒီ သမီးဟာ သူ့နဲ့ဘဝ တစ်ခုကို ဆိုးအတူ ကောင်းအတူ တည်ဆောက်ပါရစေတော့”

ဒက်ဒီမေးကြောကြီးများ ထောင်လာအောင် အံကို တင်းခနဲကြိတ်ကာ

“ကောင်းပြီလေ၊ မြင့်စေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်တာကို လက်မခံတော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ နင်ကပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ် သလို ငါလဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်မယ်၊ ငါသဘောမတူတာကို လုပ်တဲ့အတွက် နင့်မျက်နှာကို ငါဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ဘူး ထက်ယု ဆောင်း”

“ဒက်ဒီရယ်”

ဒက်ဒီ၏ စိမ်းကားရင့်သီးသော စကားများကြောင့် ယု မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာရ၏။ ဒက်ဒီက ယုကို ကျောခိုင်းဖို့ပြင်သည်။

“ခဏနေပါဦးဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီကို သမီး ကန်တော့ ပါရစေ”

“မလိုဘူး ထက်ယုဆောင်း၊ နင်... ငါ့စကားကို နား မထောင်မှတော့ နင့်မိဘနေရာမှာလဲ ငါခံယူစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဒက်... ဒီ”

ယု လှမ်းအော်ပေမယ့် ဒက်ဒီက နောက်သို့ လှည့်မ ကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားလေပြီ။ တစ်သက်လုံးကြင်နာ နွေးထွေးစွာ

ဆက်ဆံလာသည့် ဒက်ဒီက ခုလို ခါးသီးစွာ ဆက်ဆံတာမြင်ရတော့
ယုနေရာမှာပဲ ဝမ်းနည်းထိခိုက်စွာ ငိုရှိုက်မိရ၏။

ဒါပေမယ့် ယု ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ ပြန်လည်ပြင်ဆင်
ဖို့စိတ်မကူးပါ။ ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီကို ရည်မှန်းကာကန့်တော့လိုက်သည်။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒက်ဒီရယ်”

* * *

“ယု စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလားဟင်”

ယုဆံပင်များကို ဖွဖွသပ်တင်ပေးရင်း မောင်ကကြင်နာ
စွာ မေးလာ၏။ ယု ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ကာ မောင်ကို အားကိုးယုံ
ကြည်စွာကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲမောင်
တစ်သက်လုံး ကျွန်မအပေါ် မအေလိုတစ်မျိုး၊ ဖအေလိုတစ်မျိုး ချစ်ခင်
ယုယလာခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီက ခုလို ကျွန်မကို ပြတ်ပြတ်သားသား စွန့်လွှတ်
တာ ဝမ်းနည်းမိတာ အမှန်ပဲ”

“မောင်စိတ်မကောင်းပါဘူး ယုရယ်၊ မောင်ကြောင့် ယု
တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဒီလို စိတ်ဝမ်းကွဲရတာ၊ ယု ဘာမှအားမငယ်
နဲ့နော်။ ယုဘေးမှာ မောင်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ ယုစိတ်ချမ်းသာဖို့

မောင်အမြဲ ကြီးစားပါ့မယ်”

မောင်အပြောကြောင့် ယု ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။
မောင်နဲ့ယုလက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ ဒက်ဒီ၏အမွေပြတ် စွန့်
လွှတ်ခြင်းကြောင့် ငြာပါလာတာမို့ စိတ်ထိခိုက်ပေမယ့် မောင်စကား
တစ်ခွန်းနဲ့တင် ပြေပျောက်သွားသလိုပါပဲ။

“မောင်ကို ကျွန်မယုံပါတယ်”

မောင်ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးယု ပြော
လိုက်၏။ မောင်က ယုကိုတင်းကျပ်စွာ ဖတ်သည်။

“ယု ရဲ့ယုံကြည်မှုဟာ မောင်အတွက် ခွန်အားပဲ မောင်
မိန်းမအတွက် မောင်အများကြီးကြီးစားရမယ် သိလား”

“ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ကျွန်မ... မောင်ကို
လက်ထပ် မိတာကိုပဲ အမြဲမှန်ကန်တယ်လို့ ယုံကြည်သွားမှာပါ။ ကျွန်မ
မောင်ဆီက အလိုချင်ဆုံးအရာဟာ မောင်... ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး
သစ္စာရှိရှိ ကြင်နာသွားဖို့”

“စိတ်ချပါယုံရယ်၊ နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိရင်တောင်
မောင်က မောင်အချစ်တွေကို ယုယုံအောင် သက်သေပြလိုက်မယ့်
ကောင်မို့ပါ”

“မောင်ရယ်”

ထိုအခိုက်မှာတော့ ယုစိတ်ထဲ ဒက်ဒီဆိုတာလည်း

မေ့ သွား၏။ မောင့်စကားတွေကို သစ္စာဟုနားလည်ကာ ယုစိတ်ထဲကျိတ် ကြည်နူးရသည်။ တကယ်ဆို မောင့်ကိုချစ်တာ ယု အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးနော်။

မောင်နဲ့အတူနေထိုင်ရသော ဘဝလေးတွေအတွက် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကြင်နာစရက်များမို့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အပျောက်မခံ။

မောင်ပန်းချီဆွဲလျှင် သူက မောင့်အတွက် စံပြမယ် တစ်ဦးဖြစ်နေတတ်ပြီး ယုကျောင်းသွားလျှင် မောင်ကယုအတွက် ဒရိုင်ဘာဖြစ်နေတတ်၏။

“မောင် မပြီးသေးဘူးလားကွာ၊ ကျွန်မထိုင်ရတာ ညောင်းလှပြီ”

နာရီဝက်နီးပါး မောင်ထိုင်ခိုင်းသည့်အတိုင်းယု ခပ်တောင့်တောင့်လေး ထိုင်နေရတာမို့ ကြာတော့ညောင်းလာကာ နှုတ်ခမ်းစုချင်လာမိရသည်။ မောင်ကတော့ ပန်းချီရေးဆွဲလျှင် အားလုံးကို မေ့နေသလား မသိ။

“ပြီးတော့ ယု ခဏလေး ခဏလေး ဟောဒိပုံလေး လက်စသတ်လိုက်ရုံပဲ”

“ဟင့်အင်း၊ တော်ပြီ၊ မောင့်ခဏလေးက ကျွန်မ အတွက် နာရီအကြာကြီးပဲ”

“ ဒါဆို မောင် ယုအတွက် လုပ်အားခပေးမယ်လေ’ မောင် ပြန်ပြောသည်။

“ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ ”

သူမမျက်စောင်းဖြင့် မေးတော့ မောင်က စဉ်းစားဟန် ဖြင့် တစ်ချက်မျက်မှောင်တွန့်ပြီးမှ ပြီးလာလျက် ...

“ ထောင့်ငါးရာလေ ”

“ ဟွန်း ... သွား၊ ဒီက အကောင်းမှတ်လို့ ”

“ ဟောဗျာ ... အကောင်းပြောတာပဲ ဘာလဲ ယုက

မောင်ပေးတာကို မလိုချင်ဘူးလား ”

“ တော်ပါပြီနော် ”

သူမမျက်စောင်းလေးထိုးကာ မောင့်ကို ရင်ဘတ်ဖွဖွ ထုမိ၏။

“ အား ... ”

“ ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ”

ရုတ်တရက် မောင်ကလဲပြိုကျသွားတာမို့ သူမဖိုးရိမ် စွာမေးတော့ ...

“ ယုထုလို့ မောင်လဲကျသွားတာလေ ”

“ ကြည့် မောင်ဟာလေ ”

“ မရဘူးဗျာ ... ယုထုမှ မောင်ထမယ် ”

“အမယ် သိပ်တတ်၊ မောင့်ကို ဒီလိုထုမယ်၊ ကဲ . . .

ကဲ”

ယုလက်သီးဆုပ်များဖြင့် မောင့်ရင်ဘတ်ကို ဖွဖွ အဆက်မပြတ်ထုမိ၏။ မောင်က ယုလက်လေးများကို ဇွတ်လိုက်ဖမ်းသည်။

“တော့ဘယ့်နှယ့်ရင်ဘတ်လာထုနေရတာလဲ၊ တော်ကြာ အသည်းကွာကျသွားမှ ယုကို ချစ်စရာမရှိဘဲ ဖြစ်သွားမယ်ဗျ”

“ဖြစ်ပါစေ၊ မောင်ဘာလို့ လူလည်လုပ်တာလဲ”

“ဒါလူလည်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ယုပျော်အောင် မောင်စတာပါကွ၊ ဒါနဲ့ ယု မောင့်နဲ့နေရတာ ယု ပျော်ခဲ့လားဟင်”

ယုမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လျက် မောင်မေးတာ ရှုကြာင့် ယုပြုံးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် မောင့်ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာ အပ်ကာ

“ပျော်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ကျွန်မဘဝက မောင်ရှိနေရင် အမြဲပျော်နေမှာပါ”

“ယုရယ်”

ထိုအချိန်တွေတုန်းကတော့ ယုဘဝမှာ သောကဆိုတာ မရှိ။ အချိန်တိုင်းသည် ယုအတွက် ရင်ခွန်စရာ၊ ပျော်ရွှင် စရာတွေသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

* * *

“ဒါက ကျောင်းကိုသွားမှာလား၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်သွားမှာလား”

ခါးပေါ်လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ မျက်မှောက်ကြုတ်ကြုတ်ဖြင့် မောင့်အမေးကြောင့် ယု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျောင်းသွားမလို့လေ မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ ကြည့်ပါဦး၊ ကျောင်းသွားမှာကလဲ ရုပ်ရှင်သွားရိုက်မယ့် အတိုင်းပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ၊ တစ်ကျောင်းလုံးကကောင်တွေ ခင်ဗျားနောက် ပြုလိုက်လာအောင်လို့လား”

“ဟင်”

မောင့်အပြောကြောင့် ယုဘာများအသူးပြင်ထားပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိ၏။ ဟင်အင်း ယုအတွက်တော့ ဘာမှမထူးခြားပါ။ ခါတိုင်းလိုပဲ ပြင်ဆင်ထားတာပဲ။ အနက်ပွင့် နှပ်နှပ်များပါသော ပိုးသားပျော့ပျော့ နီညိုရောင်လတ်ပြတ် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ရှည်များကို ဖြန့်ချထားကာ ခုံထူအနက်ရောက် ဖိနပ်ဖြင့် ယု ဘာများထူးခြားလို့လဲ။ မျက်နှာကိုလည်း မိတ်ကပ်ပါးပါးသာ လူးထားတာပါ။

“အရင်ကလဲ ကျွန်မဒီလိုပဲ ကျောင်းတက်နေကျ မောင် . . မောင်ဘာသဘောမကျ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် ပြောမှသိမယ့် မိန်းမ ပြောကိုပြောမှ . . အရင်

တုန်းက မင်းဒီလိုပြင်ဆင်ပြီး ကျောင်းတက်တာ အပျိုလေးမို့ မဆန်းဘူး၊ အခုမင်းမှာ ယောက်ျားနဲ့ကွ. . အပျိုလို နှိုးထုတ်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

ယု မျက်စောင်းထိုးမေးတော့ သူ့မျက်မှောင်တွန့်များ ပြောသွားသည်။

“အင်း အမှန်တိုင်း ပြောရရင် မောင့်မိန်းမက သိပ်လှ တော့ ဦးရိမ်မိတာအမှန်ပဲ၊ အဲဒီအလှတွေမပေါ်အောင် သနပ်ခါးထူထူ လိမ်း ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်. . ”

“ဟင် ကျွန်မက အဲဒီလိုဝတ်ရမှာလား”

ယု မျက်လုံးဝိုင်းလေးများဖြင့် မေးတော့ မောင်ဖြူ သည်။

“မဝတ်ခိုင်းရက်ပါဘူးကွာ. . တကယ်တမ်းစဉ်းစား ကြည့်တော့ မောင့်မိန်းမလှရင် မောင်တောင်ပို ဂုဏ်ရှိသေးတာပဲ ကဲ. . ကဲ လာသွားစို့”

ခုတော့လည်း တစ်မျိုးပါလား ဟု မောင်ကို မျက် စောင်း ထိုးမိကာ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“အယ်. . အယ်. . ယုကိုသတိပေးရဦးမယ်ဗျ. . .”

အဲဒီ လိုမျက်စောင်းမျိုး မောင့်ကိုပဲထိုးနေ. . တခြားကောင်တွေကိုများ ယောင်လို့ သွားမထိုးလိုက်နဲ့. . ခင်ဗျားနောက် တစ်ခါတည်း ပါလာ လိန့် မယ်”

“မောင်နော်. . သွားခါနီး လာခါနီး ရန်စကားမပြော နဲ့.”

“ရန်စကား ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ မောင့်ကိုကြည့်ပါလား ယု မျက်စောင်းကြောင့် မောင်ကျွမ်းထိုး မှောက် ခုံဖြစ်သွားတာ”

“ကဲ. . ကဲ အဲဒါဖြစ်ဦး”

ယု စိတ်မရွည်တော့တာကြောင့် မောင့်လက်မောင်း ကို ဆွဲဆိတ်မိသည်။

“အား. . ဘယ်နှယ်နှိပ်စက်နေရတာတုန်းကွ၊ ကိုယ့် ယောက်ျားအသစ်စက်စက်လေးကို မသနားဘူးလား”

မောင့်မေးခွန်းကြောင့် ပြုံးလိုက်မိရင်း

မသနားဘူးဟု မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောလိုက်၏။

“ကဲပါ မောင်ရယ် ကုလပ်စ်ချိန်နီးနေပြီ ကားမောင်းပါ တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီခင်ဗျား”

ဒက်ဒီအိမ်မှာတုန်းက ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း ကျောင်း တက်ခဲ့တာ လွတ်လပ်ခြင်းတစ်မျိုးပေမယ့် ခုလို မောင်ကိုယ်တိုင် မောင်းပို့သောကားကို စီးရတာလောက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းမရှိပါ။

“ဆောင်း”

စာအုပ်

“ရှင်”

ကားမောင်ရင်း မောင်ခေါ်တာကြောင့် ယုခေါင်းလေး
ငဲ့ကာ ထူးတော့ မောင်သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြီးသည်။

“ကျောင်းရောက်ရင် ယု ဘယ်သွားသွား.. မနီလာကို
ခေါ်သွားနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်.. မနီလာကျောင်းမတက်တဲ့ နေ့
ကျရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေမှာ”

မောင်ဘာကြောင့်မှာနေမှန်းမသိတာမို့ ယု ဆင်ခြေ
တတ်လိုက်၏။ မောင့်မျက်နှာအလိုမကျဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကဲ မနီလာ မလာတော့လဲ တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်
ခေါ်သွားပေါ့ကွ၊ ယုတစ်ယောက်တည်းကို မောင်စိတ်မချဘူး”

“ဟောတော်ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ် ကျောင်းမှာလူတွေ
အများကြီးပဲမောင်ရယ် ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ”

ယု ရယ်ဟဟပြောတော့ မောင်ဆတ်ခနဲ ကြည့်၏။

“ယုနော်.. မောင်ဘာကိုစိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ သိရက်
နဲ့.. မောင်စိတ်မချတာ ယုတစ်ယောက်တည်းသွားရင် နောက်က တခြား
ကောင်တွေ လိုက်မှာမို့လို့ကွ”

ဒေါသသံဖြင့် ပြောနေသော မောင်ကို ယု စိတ်မဆိုး
နိုင်ပါ။ မောင်ဒီလိုသဝန်တိုနေတာ ယုကိုချစ်၍ မဟုတ်လား။

ဆန်းမင်းစာပေ

“မောင်က ဝန်တိုစရာမရှိ ကြိဖန် ဝန်တိုနေတာကို..
ကျွန်မကို မောင့်ဇနီးမှန်း အားလုံးသိကြပါတယ်ရှင်”

“အားလုံးသိတယ်ဆိုတာ တစ်ကျောင်းလုံးကို ပြော
တာလား။ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး မောင်နဲ့ယု လက်ထပ်တုန်းက တစ်ကျောင်း
လုံးကို ယုကဖိတ်ခဲ့လို့လား”

“ဒါ မောင်တမင်ကပ်ပြောတာပဲ.. မောင်ခုလို ကျွန်မ
လိုက်ပို့မှတော့ ကျောင်းကလူတွေအားလုံး မြင်ပြီးသား။ စိတ်ချ မောင့်
မိန်းမကို ဘယ်သူမှ မဆွဲဘူး”

ယု နှုတ်ခမ်း စုစူပြောတော့ မောင့်မျက်နှာ ပြုံးသွား
သည်။ ဒါတောင် မောင်က အလျှော့မပေးပါ။

“ဆွဲရဲ ဆွဲကြည့်ပါလား.. ဒီကောင် အကြောင်းသိ
သွားမှာပေါ့ဗျ”

“ဟင်း တော်တော်ကြိမ်းနေပါလား။ ဒီလောက်စိတ်မချ
ရင်လဲ ကျွန်မကို ကျောင်းပေးမတက်နဲ့တော့”

ယု ရွဲ့တာပြောတော့ မောင်မခံချင်ဖြစ်သွားပုံရ
သည်။ နှုတ်ခမ်းများ တင်းခနဲစေ့လျက် ယုကိုကြည့်သည်။

“အေး မောင့်ဆန္ဒအတိုင်းဆို ယုကို ဘယ်သူကြည့်
တာမှ မကြိုက်လို့ စိတ်ထဲမှာ အရှုပ်လေးလို့ပဲ.. အလှပြထားချင်တာ။ ဒါပေ
မယ့် ယောက္ခမကြီးက သူ့သမီးကို မောင့်နဲ့ရမှ ကျောင်းမတက်ခိုင်းရင်

ဆန်းမင်းစာပေ

မောင့်ကို ကျောင်းတောင်ပေးထားနိုင်တဲ့ ကောင်မျိုးလို့ မြင်သွားမှာ ဇိုးလို့ကွ”

ဒက်ဒီ၏ သဘောတူခြင်းမခံရသော မောင်သည် ခုထက်တိုင်း ဒက်ဒီကို ကျိတ်ကာ စိတ်နာနေပုံပင်။

“မောင်ဟာလေ အလာကားနေ ဒက်ဒီကို မကျေမနပ် ပြစ်နေတာ.. ဒီမှာ မောင် ဒက်ဒီက သူ့ဘဝထဲက ကျွန်မတို့ကို ပယ် ထုတ်ထားပြီးသား.. ဒီတော့ မောင်ဘာမှ ဒက်ဒီကို ထိခိုက်မနေနဲ့.”

ဒက်ဒီကို ထိခိုက်တာမျိုးတော့ ယုမခံချင်ပါ။ ဒက်ဒီ ဘယ်လောက်စွန့်ပစ်ထားပါစေ ယုကတော့ ဒက်ဒီအပေါ် သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်ပေ။ ဒက်ဒီသည် ယုအပေါ် ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ် ခဲ့၏။

“ထိခိုက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး ယု ဖြစ်လာမယ့်အခြေ အနေကို ပြောတာ.. ယုကတော့ သမီးကောင်းပီသပါတယ်... ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်တာတောင်မှ မင်းဒက်ဒီဘက်က နာနေတုန်းပဲ”

“အို.. ဒါကတော့ ဒက်ဒီမကြိုက်တာ ကျွန်မလုပ်မိ တာကိုး၊ မိဘပဲ ပြတ်နိုင်မလား.. မောင်ရော ခုချိန်မှာ မောင့်မိဘတွေရှိ ရင် ပြတ်နိုင်မလား”

“တော်ကွာ.. တော်.. တော် ဦးတည်တာကတခြား ပြောတာတွေက တခြားဖြစ်နေပြီ”

မျက်နှာနီနီဖြင့် မောင်တော်တော့ဟုပြော၍ နှုတ်ခမ်း

သိန်းမင်းစာပေ

လေး စေ့သွားရ၏။ မောင်သိပ်လည်တာပဲ.. မောင့်မိဘတွေအကြောင်းလဲ ပါ လာရော တစ်ခါတည်း အပြောမခံတော့.. ယုမကျေနပ်စိတ်ဖြင့် မောင့်ကို စကားမပြောမိတော့။

မောင်ကလည်း သူနဲ့ အပြိုင်စိတ်ကောက်နေသလား မသိ၊ ကျောင်းထဲကို ရောက်တဲ့အထိ ယုကို စကားမပြောပါ.. ယုကား ပေါ်ကဆင်းတော့ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ဖြင့်။

“ညနေ.. ကြိုနေကျ နေရာတစောင့်နေမယ်”

ယု မျက်စောင်းထိုးကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က မောင့်ကိုစိတ်ကောက်နေတာကြောင့် တစ်ချိန်လုံး စာထဲစိတ်မဝင်စား တော့ပေ။

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းမ.. မျက်နှာကိုက မှန်တင်းနေတာ ပဲ.. ဘာလဲ ကိုမိုးစွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာလား”

နီလာက မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသော ယုကို အကဲခတ် သလိုကြည့်ကာ မေးသည်။ ယုသက်ပြင်း ရှိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ် အလကား သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ.. ကိုမိုးစွေကိုလား”

သိလျက်နဲ့ မေးနေသော နီလာကို မျက်စောင်းထိုး မိ၏။

သိန်းမင်းစာပေ

“သူ့အပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ.. တကယ်.. အလကားနေ သဝန်တို့စရာမရှိ လိုက်သဝန်တို့နေတာ”

“ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ယု ပြောပြစမ်းပါဦး”

သည်တော့ ယုဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံး နီလာကို ရင်ဖွင့်လိုက်၏။ ယုစကားဆုံးတော့ နီလာပြုံးစိစိဖြင့်..

“ဪ.. လက်စသတ်တော့ ကိုမိုးရွှေကြီးက အချစ်လွန်ရောဂါဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါများစိတ်ညစ်စရာလား ယုရယ် ကိုယ့် အပေါ်ဒီလောက်ချစ်တာ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလဲ”

“အို.. သူ့ချစ်တာ.. ချစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ထိ အစစအရာရာ ဖိုးရိမ်နေတော့ ကျွန်မ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတာပေါ့ နီလာရဲ့”

“ဟင်း တစ်ယောက်က ချစ်လွန်းတော့ ချုပ်ချယ်... တစ်ယောက်ကလဲ ချုပ်ချယ်ခံရတော့ စိတ်ညစ်နဲ့.. ဟင်း.. ဟင်း မုန့်လုံးစက္ကူကပ်တော့ ဖြစ်နေပြီ”

“ရယ်မနေနဲ့ နီလာ.. ကျွန်မ တကယ်စိတ်ရှုပ်နေတာ”

“သိပ်လဲ စိတ်ရှုပ်မနေစမ်း ပါနဲ့ယုရယ်.. ရန်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ပျော်စရာပဲကွ ရန်ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်ချစ်ပေါ့”

“တော်ပါ”

မောင့်ကို မကျေနပ်သူ့မျှ နီလာကိုပါ ရော၍ ရန်လုပ်နေ

သိန်းမင်းစာပေ

မိ၏။ ကလပ်ပြီးလို့ စောင့်နေကျနေရာမှာ မောင့်ကို မတွေ့တော့ ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း သေချာစောင့်မယ်လို့ ပြောထားပြီးခုထိ ရောက်မလာတာ ဘာသဘောလဲ။ စက္ကန့်.. မိနစ်တွေသာကုန်သွား၏။ မောင်ရောက်မလာ.. ယု တစ်ယောက်တည်း စောင့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်မိရ၏။

သည်လိုမျိုး တစ်ခါမှ မစောင့်ရဖူးတာမို့ ယုမနေတတ်အောင်ဖြစ်လာ၏။ မောင့်ကိုလည်း အရမ်းစိတ်ဆိုးပြီမို့ ကားငှား၍ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်မှာလည်း မောင့်ကိုမတွေ့။ ယုဆီမလာဘဲ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလဲ...။ ဒါ ယုကို တမင်အရွဲ့တိုက်တာပဲဟု ယု ဆကာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ခဏကြာတော့ မောင်ရောက်လာတာမို့ ယုအခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ တံခါးကို ချက်ချထားလိုက်သည်။ မောင်အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ကာ

“ယု.. ယု ဘာလို့ မောင့်ကိုစောင့်မနေတာလဲ..

မောင်ခုပဲ ကျောင်းကပြန်လာတာ”

ယုနှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်လိုက်မိသည်။ သည်အချိန်မှ ကျောင်းရောက်တော့ သူ့ဘယ်သွားနေလို့လဲ။

သိန်းမင်းစာပေ

“ယု. . . ယု တံခါးဖွင့်စမ်းပါ ဒါကျောင်းကပြန်ချိန်လား
ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ကြားတယ် . . . ကြားတယ် ဒါ ကျောင်းကပြန်ချိန်
လား . . . ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ဪ . . . ယုက မောင့်ကို စိတ်ကောက်နေတာကိုး
မောင် နောက်ကျတာဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရှင်းပြပါမယ်ကွာ၊ ကဲ ခုတော့
တံခါးဖွင့်ပေးဦး”

“မဖွင့်ဘူး. . . မဖွင့်ဘူး သွားချင်ရာသွားပြီး . . . ခုမှ ဘာမှ
လာရှင်းပြမနေနဲ့”

ယု စိတ်နာနာဖြင့် မျက်စိမှိတ်ကာ အော်လိုက်၏။
လက်ထပ်ပြီးတာမကြာသေး. . . မောင်ဒီလိုမျိုး
ယုအပေါ် ဂရုမစိုက်တာ ဘယ် လောက်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလဲ။

“ဟာကွာ. . . ယုအထင်လွဲနေပြီ မောင်နောက်ကျရတဲ့
အကြောင်းက”

“ဟဲ့. . . တော်ပြီ ဘာမှ လာရှင်းပြမနေနဲ့. . . မောင့်ကို
မုန်းတယ်. . . မုန်းတယ်”

“ယု ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ. . . ယု. . . ယု”
မောင်စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့်ပြောရင်း တံခါးကို ဇွတ်
အတင်းဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

“မောင်နော်. . . ယုဆီ လုံးဝလာဖို့ မကြိုးစားနဲ့. . .
မောင့်ကိုမုန်းတယ်သိလား”

“ယုနော် အဲဒီမုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်ပြောရဲ
ပြောကြည့်. . . မောင်တံခါးကိုဖျက်ပြီး တကယ်ဝင်လာမှာ. . . ယုဆီက
မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးဝမကြားချင်ဘူး”

ဟွန်း သူ့အလှည့်ကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ. . . ဒီက
စောင့်ခဲ့ရတဲ့လူကို တော့ ထည့်မတွက်ဘူး။ ယုတစ်ယောက်တည်း
ဘယ်လောက် အားငယ်ဝမ်းနည်းနေမယ်ဆိုတာ. . . ယု တိတ်ဆိတ်နေ စဉ်
မောင်အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ယုရယ် ယုဆီကို မောင်အချိန်မီလာခဲ့တာပါ ဒါပေ
မယ့် ကားကလင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရပ်သွားလို့ ပြင်နေရတာနဲ့ နောက်ကျ
သွားတာပါ မောင့်ကိုနားလည်ပါကွာ ”

မောင်ရှင်းပြတော့လည်း သူ့ မှာအပြစ်မရှိတာမို့
ယုစိတ်ဆိုးပြေသလို ဖြစ်သွားရ၏။

“ယု တံခါးဖွင့်ပေးနော်. . . မောင့်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆို
တာ ယုသိပြီပဲ”

“မသိဘူး”
ယု၏ ပေကပ်ကပ်အပြောကြောင့် မောင်သက်ပြင်း
ရှိုက် သံကို ကြားရသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

“ယုကကွာ မောင့်ကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ .
ယု စိတ်ကောက်နေရင် မောင်မနေတတ်ဘူးကွာ”

“ကောက်မှာပဲ . ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မောင့်ကို
စောင့်နေရတာ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်တိုရတယ်မှတ်လဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ မောင်ကိုယ်ချင်း စာပါတယ် . . ဒါ
ကြောင့်ယုကို မောင်တောင်းပန်တာပေါ့ . . တံခါးဖွင့်နော် ယု”

‘မဖွင့်ဘူး . . မောင်ဒီညအပြင်မှာအိပ်’

‘ဟာကွာ’

မောင်စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ညည်းတော့ ယုကချိတ်ပြု
လိုက်၏။ မှတ်ထားမောင် . . ယုကို နောက်ထပ် စိတ်ကောက်အောင်
မလုပ်နဲ့။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်လာ၏။ ခုမှယု
ခိုက်ဆာသလိုရှိတာမို့ ယုအိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ မောင့်ကို စိတ်
ကောက်နေတာနဲ့ ယုညနေကတည်းက ဘာမှမစားရသေးပေ။

မောင်ရော . . မောင့်အသံ တိတ်ဆိတ်နေတာမို့
အိပ်နေလောက်ပြီဟုထင်၏။ မောင်လည်း ဘာမှ စားရသေးဟန်
မတူ . . ခုမှ မောင့်အတွက် စိတ်ပူကာ ကရုဏာဖြစ်ရသည်။

ယု တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းပြင်ဘက်သို့သာ ထွက်ခဲ့လိုက်
သည်။ မောင့်ကို နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဟနဲ့တွင် လက်ပိုက်လျက် အိပ်

နေတာကို ရတွေရ၏။

ကြည့်စမ်း . . တစ်ညလုံးသာ ဒီလိုအိပ်နေရင် မောင်
ခြင်ကိုက်ကုန်မှာပေါ့။

မောင့်ကို ငုံ့ဖို့ခိုက်ကြည့်ရင်း . . ယု စိတ်ထဲတင်းတား
သမျှ ဟန်မတောင်နိုင်တော့ပါ။

‘မောင့် . . မောင်’

ယု ခေါ်သံကြောင့် မောင်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာ၏။

‘ဟင် . . ယု’

‘မောင်ဒီလိုပဲ တစ်ညလုံးအိပ်မလို့လားဟင်’

‘ဒါ . . ယု မောင့်ကို အပြစ်ပေးထားတာပဲ . . .

မောင်အိပ်ရမှာပေါ့”

‘တော်ပါ . . မနက်ရောက်လို့ခြင်ချိသွားတာနဲ့ မောင့်ကို
တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးရှင့်’

ယုတပြောကြောင့် မောင်လှစ်ခနဲ ပြုံးသည်။

‘မောင့်မိန်းမက မောင့်ကို သနားသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား
မောင်သိပါတယ်ကွာ ယု မောင့်ကို မမုန်းနိုင်ဘူးဆိုတာ”

‘အံ့မယ် ဟွန်း ဒီကသနားလို့’

ယု မျက်စောင့်ထိုးတော့ မောင့်တိုးတိုးရယ်ကာ ယု
ကို ဖက်၏။

ဆုအာယ်

'ကဲ ဖယ်ပါ.. ကျွန်မ ဝိုက်ဆာလို့ထလာတာ မောင်

ရော ညနေက ဘာစားလဲဟင်'

'ဟင့်အင်း ဘယ်စားရသေးမလဲ.. ယုကို ချောနေရ

တာနဲ့ မောင်ဘာမှ မစားဖြစ်တာကွ ခုမှပဲ ဝိုက်ထဲဆာလာတယ်'

'ဒါဆို ယု ကော်ဖီဖျော်လိုက်မယ် မောင်'

'ကောင်းတယ်.. လာ.. မောင်တို့ ထမင်းစားခန်းထဲ

သွားရအောင်'

မောင်က ယု ပုခုံးလေးဖက်ကာ ထမင်းစားခန်းဘက်

ဝင်ခဲ့သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ စားရသောအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ

မောင်နှင့်ယု ပြုံးမိကြရ၏။

ဪ 'တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒီအဖြစ်မျိုးလေးကလည်း

ပျော်စရာ တစ်မျိုးပဲမဟုတ်လား။

* * *

'မောင်ရေချိုးတော့လေ.. ထမင်းစာကြရအောင်'

မနက်ကတည်းက ပန်းချီဆွဲနေသော မောင်ထံသို့ ယု

လျှောက်သွားရင်း ပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ မောင်ယုကို လှည့်ကြည့်

သည်။

'ဟောဗျာ မောင့်ချစ်က ရေချိုးပြီးလို့ပါလား သနပ်ခါး

ကမွှေးလိုက်တာ မှန်း'

'အို.. မောင်ကလဲ'

ယု ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို လှမ်းနမ်းတာကြောင့် အသာ

ရှောင်လွှဲရင်း မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

'မောင်သိပ်ကဲတာပဲကွာ ကဲ ရေသွားချိုးပါတော့'

မောင့်ကို ရေချိုးခန်းသို့ ဇွတ်တွန်းလွှတ်လိုက်ရ၏။

သည်တော့မှ မောင်မတတ်သာဟန်ဖြင့် လက်လျှော့သွားသည်။

မောင်ရေချိုးနေစဉ် ယုမျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် အသင့်

စောင့်နေမိ၏။ ခဏကြာတော့ ရေချိုးခန်းတံခါးပွင့်လာကာ မောင်

ထွက်လာသည်။

'မောင်ရေချိုးတာကလဲ မြန်လိုက်တာကွာ'

'ဟာ ဘယ်ကမြန်ရမှလဲ ဒီလောက်အကြာကြီး

ချိုးတာ'

ယုကတော့ ရေချိုးလျှင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီ

လောက် ကြာတတ်ပါ၏။ ဒါကို မောင်ကလည်းမကြိုက်။

'ယုကွာ ဒီလောက်အကြာကြီး ရေချိုးနေတာ အအေး

ပတ်ကုန်မှာဖြင့် ခက်မယ်'

'မပူပါနဲ့ မောင်ရဲ့ အရင်ကလဲ ကျွန်မဒီလိုပဲ ချိုးနေကျ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်စိတ်ပူတာတော့ အမှန်ပဲ နောက်
ဆို ဒီလောက်အကြာကြီး ရေခဲခဲနဲ့ကွာ'

'ကဲ.. ကဲ မောင့် သဘောအတိုင်းပါပဲ ဟုတ်လား'

ယု မောင့်ဆန္ဒကို အလွယ်တကူပင် လိုက်လျောခဲ့တာ
မောင့်ကိုချစ်၍ဖြစ်သည်။ မောင်ကျတော့ ယုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရေခဲခဲ
လျှင်ခပ်မြန်မြန်ပြီးတတ်၏။

'မောင် ရေခဲခဲတာ ဒီလောက်မြန်ပုံထောက်ရင် ချေးမှ
ပြောင်ရဲ့လားဟင်'

ယုဒီလိုမေးလျှင် မောင် မျက်နှာကြီးနီရဲခဲနဲ့ ဖြစ်ကာ
မခံချင်ဟန်ဖြင့်

'သိပ်ပြောင်တာပေါ့ မယုံရင် ယု နမ်းစာညှပ်ပါလား'

'အံ့မယ် မနမ်းချင်ပါဘူး၊ တော်ကြာ မောင့်ကိုယ်က
ညစ်ပတ်တာတွေ ကျွန်မကို နံ့စော်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'ကြည့်စမ်း ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဒီလိုပြောရသလား.. .

ဒီလောက်တောင် မောင့်ကိုနမ်းရမှာ ကြောက်တဲ့ ကောင်မလေးသိမယ်'

'ဟေ့.. မောင်.. မလုပ်နဲ့ကွာ'

မောင်တမင် ညစ်ကာ သနပ်ခါးလူးထားသော ယု
မျက်နှာလေးကို ဖိနှိပ်နမ်းလေသည်။ မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ ယု
မျက်နှာမှာ ဘာမှမရှိတော့။

ယု ငိုယိုဖြင့် မောင့်ကို တွန်းထုတ်မိ၏။ မောင်ရယ်ကာ
'ဟောဗျာ စောစောကတော့ ရေခဲခဲပြီးရင် ထမင်းကျွေး

မယ်ဆို'

'တော်ပြီ မကျွေးတော့ဘူး'

ယု စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် မောင့်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

မောင် ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက်သွားတာကို သိပေမယ့် သွားပြီး မဆူ
မိတော့ ခဏကြာတော့ မောင်ရောက်လာသည်။

'ကဲ ယု စိတ်ဆိုးပြေတော့ နော် ထမင်းစားဖို့မောင်အား

လုံးအသင့်ပြင်ပြီးပြီ'

ယု တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေတော့ မောင်ငဲ့

ကြည့်သည်။

'ယု.. ထကွာ'

မောင်က ယုကိုယ်လေးကို ဇွတ်ဆွဲထူဖို့ပြင်သည်။

ယု လက်ပုတ်ချတော့ မောင်အကြံအိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်၏။

'အေးဗျာ.. ယု ကိုယ့်ဘာသာ လမ်းမလျှောက်ရင်

မောင် ဟောဒီလို ခေါ်သွားမယ်'

'အို'

ယု တားခိုနဲ့မရမီ မောင်က ယုကိုယ်လေးကို ပွေ့လျက်
ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ မောင်က ယုကို

ခုံပေါ်တွင် အသာချပေးပြီး.. မောင်ကိုယ်တိုင် ယုဘေးတွင် ဝင်ထိုက်၏။

'ကဲ.. အချစ်စား'

'ဟင့်အင်း.. မစားပါဘူး'

'ဪ မောင်သိပြီ. ယုက မောင်ကိုယ်တိုင်ခွဲကျွေးမှ

စားမယ်ဟုတ်လား'

မောင်ပြောရင်း ယုကို အတင်းထမင်းခွဲကျွေးတာမို့ .

မျက်စောင်းထိုးမိရ၏။ ယု၏ ဟန်ဆောင်စိတ်ဆိုးမှုတွေလည်း ပြေ
ပျောက်ကုန်ရသည်။

'သွားပါ အရှက်ကိုမရှိတူး'

'ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ချောတာပဲ

ကဲ.. စားပါကွာ'

မောင်ရွတ်ခွဲကျွေးနေတာကြောင့် နောက်ဆုံးယု

အလျော့ပေးကာ ပါးစပ်ဟလိုက်ရ၏။

'ကောင်းလားဟင် ယု'

'အင်း'

ယု ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်တော့ မောင်ကျေနပ်သွားပုံပင်။

'ဒါဆို ယုလဲ မောင့်ကို ခွဲကျွေး'

'ဟို'

'ဘာလဲ ယုက မောင့်ကို မချစ်ဘူးလား'

သည်လိုမေးတာမျိုးမခံချင်တာမို့ ယု မောင့်ကိုပြန်ခွဲ
ကျွေးလိုက်၏။ မောင့်ကို မချစ်ဘူးလို့ ယုအထင်မခံနိုင်ပါ။

'ဒီနေ့ ထမင်းစာရတာ ပိုကောင်းတယ်ကွ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ယုက မောင့်ကို ကိုယ်တိုင်ခွဲကျွေးလို့လေ'

'သွား'

ယု၏ မျက်စောင်းနုနုသည် မောင့်အတွက်တော့ ချို
သကာပါ။ ထိုအချိန်က သာယာကြည့်နေမှုအားလုံးသည် အချစ်ကြောင့်
သာမဟုတ်လား။

* * *

ယုသည် မောင့်၏အချစ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ဘဝ
လေးကို သာယာလှပအောင် ဖန်တီးထားလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
ဒက်ဒီ ကိုပြင်းပြစွာ သတိရပေမယ့် ဒက်ဒီမကြိုက်တာကို ယုလုပ်ခဲ့မိတာ
မို့ ထိုစိတ်တွေကို မနည်းထိန်းချုပ်ဖျောက်ဖျက် ပစ်ရသည်။

ကျောင်းတွေလည်း ပိတ်သွားပြီမို့ ယုဘဝတစ်ခုလုံး
ကို မောင့်အတွက် အချိန်ပေးထားမိ၏။ ယုတို့နှစ်ယောက်၏ ကမ္ဘာဖြစ်
သော မောင့်အိမ်လေးကို လှပအောင် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ မောင်ကြိုက်တတ်

မည်ထင်သော ဟင်းလျာများကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် ချက်
ကျွေးခြင်းဖြင့် အိမ်ရှင်မဘဝကို ကျေနပ်စွာ ခံယူမိသည်။

သည်နေ့တော့ တစ်အိမ်လုံးကို ယူလိုက်လဲ ရှင်းလင်း
နေမိ၏။ မောင့်မျက်စိထဲမှာ ယုနှင့်နေရသည့် ဒီအိမ်လေးကို လှပ
ကြည်နူးစေချင်သည်။

ယု သီချင်းတအေးအေးဖြင့် စိတ်ပျော်ရွှင်စွာဖြစ်နေ
မှု မကြာခင်မှာပဲ ပျောက်ပျက်ရလေသည်။ အကြောင်းကတော့ မောင့်
ပန်းချီပစ္စည်းများထားရာ စတိုခန်းလေးထဲမှ ယု တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော
နီညိုရောင်ကတ္တီပါစဖြင့် သေသပ်စွာ ချည်ပိုးထားသည့် ပန်းချီ
ကားတစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဘယ်သူ့များ ဖြစ်မလဲဟု ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့..

'ဟင်'

ယုသည် ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းမချောလေးကို ငေးစိုက်
ကြည့်ရင်း ရင်မှာ အံ့သြစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

'ဒါ.. ဒါ ဘယ်သူ့ပုံလဲ'

မိန်းမချောလေးက ယုကိုပြောနေသည်။ ယုကြည့်ရင်း
စိတ်ထဲရှုပ်ထွေးလာရ၏။

မောင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီပုံကို တမြတ်တနိုး သိမ်းထားရတာ
လဲ.. ဒီမိန်းကလေးဟာ မောင်နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာများ ပတ်သတ်နေသ

လား..

ထိုအတွေးက ယုရင်ကို ပူလောင်စေလျက် သံသယ
များ ဝင်စရာဖို့မိုလာ၏။ ထို့ကြောင့် ချင်ချင်ပင် မောင့်ဆီသွားလိုက် သည်။

'မောင်.. မောင်'

ယုအသံက ကြောက်စရာလန့်စရာ တစ်ခုကို တွေ့လာ
ရ သလိုမူမမှန်ဘဲ တုန်ချင်နေသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ယုအတွက်တော့
ဒီကိစ္စဟာ ချောက်ချားစရာတစ်ခုပါပဲ။

ယုအသံကြောင့် မောင်ပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား

၏။

'ဘာလဲ.. ယု.. ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'မောင်.. ဒါ.. ဒါ ဘယ်သူ့ပုံလဲ'

ယု ပန်းချီကားကိုပြရင်း မောင့်အားစူးစိုက်ကာ အကဲ
ခတ်သလိုကြည့်လိုက်၏။ မောင်သည် ယုပြသောပုံကိုကြည့်ကာ ဟင် ခနဲ
မျက်နှာပျက်သွား၏။

မောင့်ကိုကြည့်ပြီး ယုပို၍ သံသယဖြစ်သွားသည်။

'မောင်ပြောပါဦး မောင်.. ဒါ.. ဘယ်သူ့ပုံလဲလို့'

ယုဦးသံဖြင့် မေးတော့မှ မောင်သတိဝင်လာဟန်ဖြင့်
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။ မောင်က နှုတ်ခမ်းတွင် မပီပြင်သောအပြား
တစ်ခုကို ဖန်တီးကာ

'ဪ ယုရယ် မောင်က ယုအလန်တကြားနဲ့ ဘာဖြစ်
လာသလဲလို့ . ဒါ ချယ်ရီပုံပါ'

'ဘာ . . ဘာပြောတယ် . . ဒါချယ်ရီပုံ ဟုတ်လား'

ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဖြင့် အေးဆေးစွာ ပြောနေသော
မောင် စကားအဆုံးမှာတော့ ယု အကြီးအကျယ် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကာ
မောင်ကို မယုံနိုင်သလို ပြန်မေးမိ၏။

မောင်က သွေးအေးအေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြု၍ အဆုံး
မှာတော့ ယုဒေါသတို့အယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

'ဒါ . . ဘာသဘောလဲ မောင်'

'ဟင် ဘာလဲ ယု မောင်ကို ဘာမေးတာလဲ'

နည်းမလည်ချင်ယောင် ဆောင်နေသော မောင်ပုံစံက
ယု ဒေါသကို ပိုဆွပေးသလိုပါပဲ။

'မောင်ခုမှ ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲဟင်
ချယ်ရီဆိုတာ မောင်အရင်ချစ်သူမဟုတ်လား . . ဒီလို မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ပုံကို ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိ မောင်တရိတသေ သိမ်း
ထားတာက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ'

'ဪ ယုကချယ်ရီပုံတွေ့လို့ ဒေါသဖြစ်နေတာကိုး'

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ကျွန်မက မောင်ရဲ့မိန်းမတစ်
ယောက်ပဲ . . မောင်မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မောင်အရင်က ပတ်

သတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကိုတွေ့ရတာ ဒေါသဖြစ်ဘဲရယ်နေ
ရမလား'

ယုမှာပြောရင်း အသံလေးများပင် တုန်ယင်လာရ၏။
တကယ်ဆို ယု ဒီလိုမျိုးဒေါသ မောင်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။
ယု ဒေါသဖြစ်နေသလောက် သွေးအေးစွာ တည်ငြိမ်လွန်း နေသူကမောင်။

'ယုရယ် ဘာလို့ ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ
မောင် အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြုမှာပေါ့ တကယ်တော့ မောင်က ဒီပုံကို
ချယ်ရီပုံဆိုတာထက် မောင်ရဲ့ အနုပညာတစ်ခုအဖြစ် သိမ်းထားတာပါ'

'အို ဘာအနုပညာလဲ မလိုချင်ဘူး ကျွန်မသိတာက
ချယ်ရီဟာ မောင်ချစ်သူ အဲဒီပုံကို ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိ မောင်
မဖျောက်ဖြစ်တာဟာ ကျွန်မအပေါ်ကို မောင်တိတ်တဆိတ်သစ္စာ ဖောက်
နေသလိုပဲ'

'ဟာကွာ . . ဘာလို့ ဒီလောက်ပြင်းပြင်းထန်ထန်
စွပ်စွဲရတာလဲ ချယ်ရီဆိုတာ ယုနဲ့ လက်ထပ်ခင်ကတည်းက မောင်နဲ့
ပြတ် ပြီးသား ဒါကိုယုလဲအသိပါ'

'ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မသိတာက ရှင်တို့ လူချင်းလမ်း
ခွဲလိုက်တာကိုပဲ . . တကယ်တော့ ရှင်တို့ စိတ်ချင်းလမ်းခွဲကြတာမှ
မဟုတ်ဘဲ'

ယု ခံစားရသည့်အတိုင်းပြောတော့ မောင်မျက်နှာ ရဲခနဲ

ဖြစ်သွား၏။

'တော်စမ်း ယု အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့ . . ယု ကို မောင်ရှင်းပြပြီးပြီ မဟုတ်လား'

'ဪ မောင်ရှင်းပြတိုင်း . . ကျွန်မလက်ခံမယ်ထင်နေ သလား။ ဝေးပါသေးတယ် ဒီမှာမောင် . . ကျွန်မရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် . . ဟောဒီ ပန်းချီကားကို မောင်ကိုယ်တိုင်ဖျက်ဆီးပေးပါ'

'ဘာ မောင်လက်နဲ့ ရောဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ဖျတ် ဆီးပေးရမယ် ဟုတ်လား။ မဖျက်ဆီးနိုင်ဘူးကွ။ မဖျက်ဆီးနိုင်ဘူး'

'ရှင် . . ဒါ . . ဒါ မောင်တကယ်ပြောတာလား'

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သော မောင်၏ အပြုအမူ ကြောင့် ယု အံ့ဩစွာ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မေးမိရသည်။ မောင်က နှုတ်ခမ်း ကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်ယု မောင်ကိုယ်တိုင်ရောဆွဲထားတဲ့ အနု ပညာ တစ်ခုကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖျက်ဆီးနိုင်ဘူး'

'မဟုတ်ဘူး . . မဟုတ်ဘူး ဒါမောင်ညာတာ မောင်နဲ့ အနုပညာဆိုတာထက် ချယ်ရီဟာ မောင်ရဲ့ချစ်ဦးသူမို့ လို့ မောင် မဖျက် ဆီးရက်တာမဟုတ်လား'

ယုရင်မှ သံသယကို မောင့်အား ပေါက်ကွဲစွာမေးမိ၏။

ယု၏ စွပ်စွဲမှုကြောင့် မောင်ဖျက်နှာအကြီးအကျယ်

ဖျက်ကာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းသည်။

'လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ဒါယု သက်သက် မောင့်ကို အထင် လွဲတာ . . ချယ်ရီဆိုတာ မောင့်ဘဝမှာ မရှိတာကြာပြီ'

မောင်အပြောကြောင့် ယုနှုတ်ခမ်းတွန့်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိ သည်။ လက်ရှိမြင်တွေ့နေရတဲ့ အနေအထားနဲ့ မောင်ပြောတာတွေ ဟာ လုံးဝမကိုက်ညီအောင်ပါပဲလား။

'ကျွန်မ မယုံဘူး မောင် မောင့်ဘဝထဲမှာ ချယ်ရီမရှိ တော့ဘူးဆိုရင် ချယ်ရီနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ အကြောင်းအရာဆိုတာလဲ မောင် ဆီမှာ တစ်စွန်းတစ်မှ မရှိစေရဘူး။ ခုတော့ မောင်ကတစ်စွန်းတစ်စ လေးတင်မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ပွားတစ်ခုလုံး ကျန်နေတာ'

ယု စကားကြောင့် မောင်သက်ပြင်းဖွဖွချ၏။ ပြီးတော့ ယုကိုတစ်လှည့် ချယ်ရီ၏ ပန်းချီကားကို တစ်လှည့်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်

'ယု မယုံတာကို မောင်ဝမ်းနည်းတယ် . . တကယ် တော့ ယုအနေနဲ့ ဒီပန်းချီကားကို ချယ်ရီပုံဆိုတာထက် မောင်ရဲ့အနု ပညာတစ်ခုလို့ မြင်ပေးပါလားကွာ'

မောင်တောင်းပန်မှုကြောင့် ယု မချီသလိုပြုံးလိုက်မိ၏။ မောင်အပြောအရ ယုဟာ အလိုလိုနေရင်း သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာပါလား။

သို့သော် ယုက ထိုအရာကို နည်းနည်းလေးမှ ဂရု မစိုက်ပါ။ လက်ရှိ ယု ခံစားနေရတာ အချစ်၏ ဝန်တိုမှု ပူလောင်မှုတွေပင်။ မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယုအပြင် မောင်ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရ။ ဒါ မိန်းမတိုင်း၏ ဆန္ဒအမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

'ဒီမယ် မောင် ကျွန်မက မောင့်ရဲ့ ပန်းချီအနုပညာဆို တာကို လုံးဝနားလည်တဲ့ သူမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတက် နိုင်ဆုံး မောင့်အပေါ် နားလည်မှုထားခဲ့တယ်။ . မောင့်ပါရမီကိုဖြည့်ခဲ့ တယ်...'

ဒါဟာ မောင့်ရဲ့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မောင့်အပေါ် အစွမ်းကုန်နားလည်မှုတစ်ခုပဲ... ဒီကြားထဲက မောင့်ရဲ့ ချစ်ဦးသူပုံကို ကျွန်မရှိတဲ့အိမ်မှာ မောင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆက်သိမ်းထားမယ်ဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လောက်ထိ ခွင့်လွှတ်ရမှာ လဲ... ပြောစမ်းပါ မောင်'

မောင့်မျက်နှာစိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ခါယမ်း၏။

'မောင်နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ယုနားလည်ပေးခဲ့တာကို အများ ကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်သစ္စာဆိုပြီး ပြောရဲ့ပါတယ်... ယုနဲ့ မောင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစလို့ အခုလက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိ မောင့်ဘဝ၊ မောင့် ကမ္ဘာမှာ ယုတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိခဲ့တာပါ... ဒါ ကို ယု ယုံစေချင်တယ်ကွယ်'

'ကောင်ပြီလေ... မောင့်အငှက်ကို ကျွန်မယုံစေချင်ရင် မောင် ဟောဒီပုံကို ခု ဖျက်ဆီးပေးပါ'

'ဟင်'

မောင်၏ မျက်ဝန်းများကို စိုက်ကြည့်လျက် ယု အေး စက်စွာ တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ယု၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် မောင် ဟန် မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာ ဖျက်ယွင်းလျက် ခေါင်းသွက်သွက်ခါ ယမ်း သည်။

'မောင် လုံးဝမဖျက်ဆီးပေးနိုင်ဘူး ယု ကိုယ့်လက်နဲ့ ရေဆွဲထားတဲ့ ပန်ချီကားကို ကိုယ်တိုင်ဖျက်ဆီးတာဟာ ကိုယ့်သား သမီးကို ကိုယ်ပြန်သတ်သလိုပဲ... မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ... ယု'

'ဟုတ်ပြီလေ... မောင့်ကို ကျွန်မခွင့်လွှတ်မယ်... ဒီလို ပဲ... ကျွန်မကိုလဲ မောင်ခွင့်လွှတ်ရမယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟော ဒီပန်းချီကားရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်မဟာ မောင့်ရဲ့ချစ်ဦးသူမဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ စိတ် လုံခြုံဖို့အတွက် ဒီပန်းချီကားကို ဟောဒီလို... ဟောဒီလို'

'ယု'

မောင်လှမ်းတားပေမယ့် မပီတော့ပါ။ ယုသည် ရင်ထဲမှ နာကျင်မှုများဖြင့် ချယ်ရီ၏ ပန်းချီကားကို တစ်စစီ နှိုက်ချိုးဖျတ်ဆီးပစ် လိုက်၏။

ယုက တစ်စစ်ဖြစ်သွားသော ပန်းချီကားကို ကျေနပ်
အားရစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း အေးစက်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်လေသည်။

မောင့်ကိုကြည့်တော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ယု
ကို စိုက်ကြည့်နေတာတွေ့ရ၏။

မောင်က တစ်စစ်ဖြစ်သွားသော ပန်းချီကားကို မယုံ
သလိုလိုက်ကြည့်ရင်း ယုကို တုန်ယင်စွာဖြင့် မေးလာ၏။

'ဒါ... ဒါ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ယု'

'အရှင်လေးပဲ မောင် ကျွန်မတို့ရဲ့ လှပတဲ့အိမ်ထောင်
လေးကို ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးနဲ့ မပျက်စီးစေချင်လို့
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာတဲ့ အရာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြေရှင်းလိုက်
တာပါ'

'ဘာ ဒါပြဿနာကို ပြေရှင်းတာမဟုတ်ဘူး ငါရဲ့ အနု
ပညာကို စော်ကားတာကွ စော်ကားတာ'

မောင်၏ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲမှုကို ယု မမှုသလို
ခပ် အေးအေးကြည့်၏။ ထို့နောက် လှပဆုံးပြီးကာ

'ဆောနီပဲမောင် မောင့်ရဲ့အနုပညာကို စော်ကားသလို
ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ထို့နောက် ယု မောင့်အနားမှ ထွက်ခဲ့၏။ ယုစိတ်ထဲမှ
ဒေါသများကို ခုလို ဖောက်ခွဲလိုက်ရတဲ့အတွက် များစွာ ကျေနပ်မိရ
သည်လေ။

* * *

ဇူဂူသော နေ၏ အလင်းရောက်က အခန်းတွင်းသို့
ဖြာလက်စွာ ကျရောက်လာသည်။ နေခြည်၏အလင်းရောင်ကြောင့် ယု၏
မေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးများ ခပ်ပြည့်ဖြည်းဖြည်းပွင့်လာသည်။

ခါတိုင်းလို နွေးထွေးသော အလင်းတစ်ခုက ယု နဖူး
ထက်သို့ ညင်သာစွာ ရောက်မလာတာကြောင့် ရင်မှာ တစ်ခုခုလစ်ဟာ
နေသလိုပါပဲ။

ယုဘေးသို့ အသာခွဲကြည့်မိသည်။ မောင့်ကိုမတွေ့ရ
ပေ။ မောင်ဒီနေ့ အိပ်ရာထတာ စောလှပါလား။ ချယ်နီပန်းချီကား ကြောင့်
ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက မောင်ယုကို စကားကောင်းကောင်း
မပြောတော့။ မောင့်ကြည့်ရတာ မောင်ကိုယ်တိုင် ရှေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီ
ကားကို အဖျက်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ယုကို စိတ်ဆိုးနေပုံပါပဲ။

သည့်အတွက်ကြောင့် ဒီရက်ပိုင်းမှာ ယုဘက်ကလို့
တာထက်ပို၍ ကြင်နာဂရုစိုက်မိ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် မောင့်ကို ချောခြင်း

လည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ယုဘက်မှ အလျှော့ပေးဆက်ဆံသလောက် မောင်ကတော့ တင်းမာမှု မလျော့ပါ။ မောင်သည်ယုပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါပြုတတ်တာကလွဲပြီး ကျန်သည်အချိန်များမှာ သူ့ ပန်းချီကားများဖြင့် အချိန်ကုန်နေတတ်၏။ ဒါကိုပဲ မောင့်အပေါ် ချစ်စိတ်ဖြင့် ယု ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့၏။

အလျင်က မောင့်အနမ်းနှင့်အတူ အိပ်ရာမှမုန့်ခဲ့သော ယု အတွက် လောကတစ်ခုလုံး သာယာကြည်နူးစရာ ခုတော့ မောင်အနမ်း နှင့်ကင်းဝေးသော နံနက်ခင်းသည် အတော်ကို အရပ်ဆိုးအကျည်း တန်သလိုပါလား။

ယု သက်ပြင်းဖြူ ဝစ်ချက်ချကာ အိပ်ရာမှ အသာထ လိုက်၏။ မောင့်အတွက် မနက်စာကို ပြင်ဆင်ပေးရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းမှုကိုပင် ခပ်မြန်မြန်လေးလုပ်ကာ ထမင်းစားခန်း ထဲဝင်ခဲ့သည်။

သည်နေ့ ယုအိပ်ရာထနောက်ကျတာမို့ မောင်ဆာများ နေမလား.. ထိုအတွေးဖြင့် မောင့်အကြိုက်သကြားနည်းနည်း နို့နည်း နည်းပါသော ကော်ဖီခါးခါး ဆိန်ဆိန်တစ်ခွက်ကို အမြန်ဖျော်လိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်ဖိုးကင်လုပ်ပေးလိုက်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတာနှင့် မောင်အမြုတ်တတ်သော

သိန်းမင်းစာပေ

ပန်းချီခန်းဆီ ယု လျှောက်ခဲ့၏။

'မောင်ရေ . မောင်'

တံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်ရင်း ယုခေါ်လိုက်၏။

'ဟင် မောင်လဲမရှိပါလား'

အခန်းထဲမှာ မောင့်ကို မတွေ့ရတာကြောင့် ယုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ မောင်များ ဘယ်ထွက်သွားလဲဟု ဖြိုရိမ်မိသွားရသည်။

မောင်ဘယ်သွားနေတာလဲ ခြုံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေ သလားဟု အတွေးဖြင့် ယုလိုက်ကြည့်မိပေမယ့် မတွေ့။ ဒါဆို မောင် အပြင်သွားတာများလား..။ မဟုတ်သေးပါဘူး တကယ်ဆို မောင် အပြင်သွားလျှင် ယုကိုပြောသွားနေကျ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက် သာရှိတာမို့ ခုလိုမပြောမဆို မောင်ပျောက်သွားတော့ ယုအားငယ်ကာ ငိုချင်သွားရတာ အမှန်ပင်။

ထို့နေ့ တစ်မနက်လုံး မောင့်အတွက် စိတ်ပူနေတာမို့ ယုဘာမှ မလုပ်ဖြစ်တော့.. မောင်ပြန်လာတော့ မနက်ဆယ်နာရီရှိ နေပြီ တစ်ချိန်လုံး မောင့်ကိုပူပန်ခဲ့သမျှ တကယ်တမ်း မောင့်ကိုတွေ့တော့ ဒေါသဖြစ်ချင်သွားရ၏။

'ဘယ်သွားနေတာလဲ မောင် မနက်အစောကြီးက တည်း က လျှောက်သွားလိုက်တာ ကျွန်မကိုလဲ ဘာမှ ပြောမသွားဘူး မောင့်အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လောက်စိတ်ပူရတယ် မှတ်သလဲ'

သိန်းမင်းစာပေ

ယု ဒေါသဖြစ်နေသလောက် မောင်ကတော့ ခပ်
အေးအေးပင်။

'ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပူနေတာလဲ၊ မောင်ကလေးမှ မဟုတ်
တာပဲ သွားတာအလုပ်ကိစ္စရှိလို့'

မောင်အဖြေကြောင့် ယုဝမ်းနည်းသွားရ၏။ ယု
စေတနာတွေကို မောင်နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ပါလား။

'ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင် ကျွန်မက မောင့်
ဇနီး တစ်ယောက်ပဲ၊ မောင့်အတွက်စိုးရိမ်ပူပန်တာ ကျွန်မအဖြစ်လား။
နောက်ပြီး မောင်အပြင်သွားမယ့်အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြသွားသင့်
တာပေါ့'

'ပြောမလို့ပဲ. . မင်းအိပ်နေလို့'
မောင်အဖြေက တိုပေမယ့် ယုအတွက် စေတနာ
စကားပါနေတာကို သတိပြုမိလိုက်၏။ အိပ်ပျော်နေသောယုကို မောင်
အနှောင့်အယှက်မပေးလို၍ မပြောတတ်ပါ။

'ဒါပေမယ့်မောင်ရယ် စာလေးတစ်ကြောင်းနှစ်
ကြောင်းလောက် ရေးခဲ့ရင်လဲ မောင့်အတွက် ကျွန်မရင်အေးရတာပေါ့'

'ကျွတ်. . အခု မောင်ပြန်ရောက်ပြီပဲကွာ၊ မောင် ဝိုက်
ဆာတယ်. . ဘာရှိလဲ'

မောင်အမေးကြောင့် ယုမှာ မကျေနပ်စိတ်ကို မျှသိပ်

လိုက်ရသည်။

'လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမချက်ရသေးဘူး၊ တစ်
မနက်လုံး မောင့်အတွက် စိတ်ပူနေတာနဲ့ ကျွန်မဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊
ခဏနေမှ မောင့်အတွက်စားစရာ တစ်ခုခု ကျွန်မလုပ်လိုက်ဦးမယ်'

ယုပြောရင်း မီးဖိုဘက်ဝင်ခဲ့သည်။ မောင့်မျက်နှာ
မကြည်တာကြောင့် အပြင်က ဘာများဖြစ်ခဲ့လဲဟု တွေးကာ ဦးရိမ်မိရသည်။

မောင့်အတွက် အသင့်ရှိသော ခေါက်ဆွဲကိတ် ပြုတ်
လိုက်ပြီး ယူလာခဲ့လိုက်သည်။ မောင်ကပန်းချီခန်းထဲမှာ အလုပ် ရှုပ် နေ၏။
မောင်လုပ်ဆောင်နေတာတွေကို အကဲခတ်ပြီး နောက်ထပ် ပန်းချီကားသစ်
ဆွဲတော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်၏။

'မောင် အဆာပြေ ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားလိုက်ဦးနော်. .
ကျွန်မ နွေလယ်စာအတွက် ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်'

'မောင်လိုက်ပို့ရမလား'
အလိုက်တသိ မောင့်အမေးကြောင့် ယု ကျေနပ်စွာပြီး
လိုက်သည်။ မောင်ယုအပေါ် စိတ်ဆိုးပြေပြီထင်ပါရဲ့။ ယုခေါင်းအသာ
ခါယမ်းလိုက်၏။

'နေပါစေ မောင်. . မောင်ပန်းချီဆွဲမလို့ မဟုတ်လား
ကျွန်မဘာသာ သွားလိုက်ပါ့မယ်'

'ဟုတ်တယ်ယု မောင်ပန်းချီကားအသစ်ဆွဲမလို့'

'ကောင်းတာပေါ့ မောင်၊ ဪ... ဒါနဲ့ မောင်
ဘာစားမလဲ ဟင်'

ယုအမေးကြောင့် မောင့်မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်
လျက် ယုကိုကြည့်သည်။ ယု၏ ဝရံစိုက်မှုကို မောင်ကျေနပ်တာအကဲ
ခတ်လို့ရ၏။

'ယု ကြိုက်တာဝယ်ပါ။ နေ့တိုင်း မောင့်အကြိုက်ချည်း
ချက်နေတာ တစ်ခါတလေ ယုအကြိုက် မောင်စားချင်ပါတယ်'

'အဟင်း ကျွန်မက မောင့်အကြိုက်ဟူသမျှ ကြိုက်တာ
ပါပဲ... ဒီတော့ ကျွန်မအကြိုက်ဆိုတာ ဘယ်ရှိမလဲ'

'ယုရယ်'

ယုအပြောကို မောင်ကြည်နူးသွားပုံပင်။ ယုကိုယ်လေး
ကို ဖွဖွဖက်ကာ

'ယု... ယုရယ် ဟု ခပ်တိုးတိုးညည်း၏။ ယု မောင့်ကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။

'မောင် ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးပြေပြီလားဟင်'

'ဪ... ယုရယ် မောင်ယုကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုး
ခဲ့ပါဘူး'

'မယုဘူးနော် ဒါဆို အရင်နေ့တွေတုန်းက မောင်ဘာ
လို့ ကျွန်မကို စကားကောင်းကောင်းပြောတာလဲ'

ယု မျက်စောင်းထိုးတော့ မောင်သဘောကျဟန်ဖြင့်

ပြုံး ၏။

'ဒါ... ယုကို မောင်စိတ်ဆိုးလို့မဟုတ်တာပဲ မောင့်
ဘာသာ စိတ်ထဲက နည်းနည်းရှုပ်ထွေးနေလို့ပါ... မောင် ယုကို ချစ်တယ်'
ခပ်မော့မော့ဖြစ်နေသော ယုမျက်နှာလေးကို ညင်သာ
စွာ ရှိုက်နမ်းရင်း မောင်ပြောသည်။ မောင်စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာကြောင့်
ယုကျေနပ်သွား၏။

'ကျွန်မလဲ မောင့်ကို ချစ်တယ်'

'မောင်လုံပါတယ် ယုရယ်'

ယု မောင့်ရင်ခွင်မှ အသာထွက်လိုက်ရင်း

'ကျွန်မ ဈေးသွားတော့မယ် မောင်'

'ဪ... ဟုတ်သားပဲ... ဆော့နီ'

ယု သတိပေးမှ မောင်အသာဖြေလွှတ်ပေးသည်။

'ဪ... ယု... ယုဆီမှာ ဈေးဖို့ရော လုံလုံလောက်

လောက်ရှိသေးရဲ့လားဟင်'

'ရှိပါတယ် မောင်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ယု ပြုံး၍ဖြေရင်း မောင့်ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်မိ၏။

တကယ်ဆို ယုလက်ထဲဈေးဖို့သိပ်မကျန်တော့ပါ။ ဒါပေမယ့် မောင်
စိတ်ပူမှာစိုး၍ မပြော။

'ရော့ယု ဒါမောင်ဒီနေ့ ပန်းချီကားတစ်ခုကိုလက်ခံခဲ့
တာ အဲဒီအတွက် စရန်ငွေပေးလိုက်တာပဲ'

မောင်က ငွေအထပ်လိုက်ကို ယုလက်သို့ ထိုးအပ်လေ
၏။ မောင့်လုပ်အားခငွေမို့ ယု တန်ဖိုးထားပါသည်။

'ဒီငွေတွေကို ကျွန်မ သိမ်းထားပေးမယ်နော်'

'ယုကလဲ မဟုတ်တာကွယ် ဒီငွေတွေကို ယု သုံးဖို့
မောင် ယေတာပဲ ယုကြိုက်တာဝယ်နော်'

မသုရက်ပါဘူးဟု ယုပြောမယ်ကြံပြီးမှ မောင်စိတ်
မကောင်းဖြစ်မှာမို့မရှိ မပြောတော့ပါ။

'ကျွန်မသွားတော့မယ်နော် မောင်'

မောင်ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ယု ပေါ့ပါးသွတ်
လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မောင့်ထံပါးမှ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့၏။

တော်ပြီ... နောက်တစ်ခါ မောင်စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်
တော့ဘူးဟု ယု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ယု ဆုံးဖြတ်ချက်က ကြာရှည် မခိုင်မြဲလိုက်
ပါ။ အကြောင်းကတော့ မောင်၏ ပန်းချီကားအသစ်ဆွဲမှုမှစသည်။

မောင်သည် ပန်းချီဆွဲပြီဆိုလျှင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။
သည့်အတွက် ယုမှာ အချိန်တိုင်းလို သတိပေးနေရ၏။

'မောင်ရယ် ပန်းချီဆွဲတာလဲ ဆွဲပါ။ ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်ကိုယ် ကိုလဲ ဂရုစိုက်မှပေါ့။ ထမင်းကိုအချိန်နဲ့စား။ ရေဆုံ အချိန်မှန်
ချိုးပေါ့'

ယု ငြုငြုစုစုလေး ပြောလျှင် မောင်ပြီးကာဆင်ခြေ
တက်တတ်၏။

'ဟုတ်တယ်ယုရယ်၊ မောင်ကလဲ ယုပြောစရာဖြစ်နေပြီ
မောင်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရရင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ကို ဖြစ်
သွားတတ်တာ၊ အာနံ့က အဲဒီတစ်ခုတည်းကိုပဲ ဇူစိုက်သွားတာယုရ'

'ဟင် ဒါဆို ကျွန်မကိုပါ မောင်မေ့သွားပါဦးမယ်'

ယု မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ပြောတော့ မောင်နှစ်ခြိုက်စွာ
ရယ်၏။ ယုကိုယ်လေးကို လှမ်းဖက်ကာ

'မောင့်မိန်းမကိုတော့ ဘယ်မေ့လို့ဖြစ်မလဲကွ'

'တော်ပါနော်၊ မောင်မေ့ဘူးသားဆိုတယ်၊ တစ်ခါ
တစ်ရံမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး မောင့်အနားမှာ ထိုင်နေတာတောင်
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး'

ယု မကျေနပ်သလိုပြောရင်း မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးမိ
သည်။

'ဆောရီးယုရယ်၊ မောင့်ကိုနားလည်ပေးပါကွယ်'
မောင်ချောတော့လည်း ယု စိတ်ပြေရပါသည်။

'ဒီထက်သာ မောင့်ကိုနားလည်ပေးရရင် ကျွန်မကိယ်
တိုင် ပန်းချီဆွဲပေးဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်ရှင်'

'ဟား ဟား ယု တကယ်နောက်တယ်'
ယုအပြောကို မောင်သဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်သည်။

မောင်ရယ်ရင်း သူနဖူးနှင့် ယုနဖူးကို မချင့်မရဲဟန်ဖြင့် တိုက်လေ၏။
နောက်တော့ မောင်အရယ်ရပ်ကာ ယုကို စိုက်ကြည့်သည်။

'ယု မောင်နဲ့အတူနေရတာ မပျင်းဘူးလားဟင်'
'ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်'

ထူးထူးဆန်းဆန်းမောင်အမေးကြောင့် ယု နားမလည်
ဖြစ်သွားရသည်။ မောင် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်သည်။

'ဪ ယုက မောင်နဲ့ ပန်းချီခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်ကုန်
နေရတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်မှမသွားရ မလာရနဲ့ယု စိတ်ပျက်မှာ ခိုးမိ
တယ်'

'ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်၊ လည်ချင်ပတ်ချင်မှတော့
လမ်းများတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ယူထားမှာပေါ့၊ ဒီမယ်မောင်
ကျွန်မကလေး မောင့်ဘေးမှာထိုင်ပြီး မောင့်ကို ပါရမီပြည့်နေရတာလောက်
စိတ်ကျေနပ်တာမရှိပါဘူး'

'ယု.. ယုရယ်၊ မောင်ချစ်အောင်ပြောတတ်လိုက်တာ
ကွယ်'

မောင်က ယုကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ကာ မျက်နှာ
အနံ့ ညင်သာစွာနမ်းရှိုက်လေ၏။ ယု မျက်ဝန်းလေးများ မှိတ်ကာ
မောင့်ရင်ခွင်မှာ ကြည်နူးစွာ ခိုဝင်မိသည်။ သည်လိုပျော်စရာကောင်း
တဲ့ဘဝလေး ပျက်စီးသွားတာ ဘာကြောင့်များလဲကွယ်။

မောင်ရေးဆွဲသော ပန်းချီကားသည် ယုတို့၏ သာယာ
လှပသော အိမ်ထောင်ရေးလေးကို ဖျက်ဆီးခြင်း၏ တရားခံသာ ဖြစ်
သည်။ အစက မောင်ဘာကို ရေးဆွဲမှန်းမသိသောယုအတွက် မောင့်
ပန်းချီကားက ပြဿနာဟုမသိခဲ့။

သို့သော် ရက်များမကြာမှမှပင် မောင်ရေးဆွဲသော
ပန်းချီကားကို တွေ့ရခိုက် ယုရင်တစ်ခုလုံး မီးနှယ်ပူလောင်သွားတော့ သည်။

ဘုရား.. ဘုရား။

ဝါ မောင်ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားလား၊ ကြည့်စမ်း၊ မောင်
၏ ပန်းချီကားသည် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ၏
ပုံဖြစ်နေသည်။ ထိုပုံကို မောင်ရေးဆွဲနေတာ အရမ်း ဂရုတစိုက်။

ဘယ်လောက်များ ထိုပုံအပေါ် မောင်စိတ်ဝင်စား
လဲဆိုရင် ညဘက်တွေပင် မောင်ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်၊ -ယု
တစ်နေ့နိုးလို့ကြည့်လျှင် အိပ်ရာထက်တွင် မောင့်ကိုမတွေ့ရ။ ယုသွား

ကြည့်လျှင် မောင်ပန်းချီခန်းထဲ ရောက်နေတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ မောင့်ပုံစံက တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ ဆက်ဆိုက်ဆိုသလိုဖြစ်လာတော့ ယုဒီသည်း ခွဲနိုင်မှု ကို တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာရသည်။

နောက်ပြီး ယုဒအတွက် လွန်စွာပူပြင်းစရာကောင်းသော သံသယအတွေးတစ်ခုလည်း ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

ထိုသံသယကတော့ မောင်တစ်ယောက် ခုလိုဆို မိန်းကလေး၏ပုံကို ရက်ရှည်လများ ဆွဲခြင်းအားဖြင့် မောင်၏ စိတ်သည်လည်း ထိုမိန်းကလေးထံတွင် နစ်မြောတွယ်တာမသွားနိုင်ဘူးတဲ့လား။

ယုဒီ ပုံတူပန်းချီရေးဆွဲတုန်းကလို မောင်သည် ထိုမိန်းကလေးကို သံယောဇဉ် မရှိနိုင်ဘူးလား။ တကယ်လို့ ယုဒတုန်းကလို မောင်ထိုမိန်းကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်သွားလျှင် . .

အို . . ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်ရဘူး။

ယုဒီကို သွက်သွက်ခါယမ်းကာ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ နောက်ဆုံးယု သည်းမခံနိုင်စွာ ထိုပုံနှင့်ပတ်သက် ဖြစ်မောင့်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ယုဒအတွက် နွေးထွေးသော မောင့်ရင်ခွင်နှင့် ကင်းလွတ်ခဲ့ရတဲ့ ညတွေများပြီ။ မောင့်ရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးလုံခြုံစွာ အိပ်မ

ပျော်ခဲ့ရသော ညတွေသည် ခုတော့ ယုဒအတွက် အိပ်မက်တစ်ခု နှယ်ဝေဝေဝါးဝါး။

ယုလန်လန်ဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးသည့်အချိန်မှာတော့ မောင်က ယုမဟုတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်မှာ . .

'ဒီမယ်မောင်၊ မောင် ဒီပန်းချီကားကို ဆက်မဆွဲတော့ဘူးဆို ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ'

ပန်းချီကားထဲတွင် နစ်မြောစွာ အာရုံစိုက်နေသော မောင်က ရုတ်တရက်အမေးကို အံ့ဩသွားပုံပင်။ ယုကို မပီပြင်သော အပြုံးလျော့လျော့ဖြင့်ကြည့်လာသည်။

'ယု မေးခွန်းကတစ်မျိုးပါလား၊ နေပါဦး၊ ဒီမေးခွန်းကို ယု ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မေးတာလဲ'

'အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မောင့်ကို ကျွန်မ ဒီပန်းချီကား ဆက် မဆွဲစေချင်လို့ဘဲ'

ပြတ်သားသော ယုအဖြေကြောင့် မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်လာ၏။

'ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲယု၊ ယု ပြောတာ မောင်နားမလည်ဘူး'

'ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါမောင်၊ ကျွန်မ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ပုံကို မောင်စွဲစွဲလမ်းလမ်း၊ စူးစူးနစ်နစ်ကြီး ရေးဆွဲ

နေတာ၊ ကျွန်မ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ ဒီတော့ မောင်အဲဒီပုံကို ဆက် မဆွဲပါနဲ့
မောင်မျက်လုံးတွေကို တည့်မတ်စွာကြည့်ရင်း ယု ပြတ်
သွားစွာ တောင်းဆိုလိုက်၏။ မောင်သည် တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွား ပြီး
မှ ခေါင်းကို ပြည့်ညင်းစွာ ခါယမ်းလေ၏။

‘မောင်ကို မင်းအမိန့်ပေးနေတာလား ယု’
‘အမိန့်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး မောင်၊ မောင်ရဲ့ဇနီး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ တားဆီးနေတာ’

‘ဒါဆို မင်းမှားနေပြီယု၊ မောင်က ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆို
တာ မင်းမေ့နေသလား။ ပန်းချီသမားတစ်ယောက်ကို ပန်းချီဆက်မဆွဲ နဲ့လို့
ပြောတာ ကိုယ့်ဘဝကိုပြန်သတ်သလိုပဲ။ ဒါကို ယုမသိဘူးလား။’

‘ကျွန်မသိပ်သိတာပေါ့မောင်၊ ကျွန်မပြောနေတာ
မောင် ကို ပန်းချီမဆွဲရဘူးလို့တားမြစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုမောင်နေဆွဲ
နေတဲ့ ပန်းချီကားကို ဆက်မဆွဲဖို့ ပြောနေတာပဲ’

‘တော်စမ်းယု၊ ဒီပန်းချီကားဟာလဲ မောင်ရဲ့အနုပညာ
ပဲ၊ နောက်ပြီး ယုအနေနဲ့ မောင်ကို ဟိုပုံမဆွဲနဲ့၊ ဒီပုံမဆွဲနဲ့လို့ လာပြီး
အမိန့်ပေးလို့မရဘူး’

‘ရှင်’
သည်စကား မောင်ပြောတာမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ယုဟာ
မောင်ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဆိုတာ မောင်မေ့နေသလား။ ဇနီးတစ်

ယောက်အနေနဲ့ မောင့်အပေါ်မှာ တားဆီးပိတ်ပင်မှုဆိုတာ ရောမရှိ
နိုင်ဘူးလား။

ယုသည် မောင်ကိုအံ့ဩနားမလည်သော မျက်လုံး
များ ဖြင့်ကြည့်ရင်း နာကျင်စိတ်များဝင်လာရ၏။

‘မောင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ မောင်စကား
တွေက စိမ်းကားရင့်သီးလှချည်လား။ ကျွန်မဟာ မောင်ရဲ့မိန်းမတစ်ယောက်
ဆိုတာကော မောင်သတိရသေးရဲ့လားဟင်’

‘မောင်သတိရပါတယ်ယု၊ ယုဟာ မောင်ရဲ့ ဇနီးတစ်
ယောက်အနေနဲ့ မောင်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မောင်ရဲ့ အနုပညာကိုတော့ ယု ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့’

‘ဪ... မောင်ရဲ့အနုပညာကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်မ မကြိုး
စားရဘူးဟုတ်လား။ ဒါဆို ပြောစမ်းပါဦး။ မောင်ရဲ့ဇနီးမယားတစ်
ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ’

ယုအမေးကို မောင်မဖြေ။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို တင်တင်
စေ့ကာစူးတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်သာ ယုကို ကြည့်နေ၏။ ယု
နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘မောင် မဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ မောင်မဖြေရင်
ကျွန်မဖြေမယ်၊ ထက်ယုဆောင်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘာမှ မဟုတ်
တဲ့ သာမှန် အညတရပန်းချီဆရာလေးတစ်ယောက်ဆိုရမယ့်ရှင်ကို’

မျက်စိစုံတော်ပြီး ရှုရှုပိုက်ပိုက်ချစ်ခဲ့တယ်။ ရှင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်ကြောင့် ကျွန်မ
ဘယ်လောက်များ မျက်စိစုံလုံးကန်းသလဲဆိုရင် နောက်အိမ် ထောင်မပြတ်
ကျွန်မ အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံးကောင်းလာတဲ့ ဒက်ဒီ ရဲ့အချစ်တွေကို
စွန့်ခွာပြီး ရှင့် ဘဝထဲကိုဝတ်နင်းဝင်ခဲ့တယ်။ နောက် တော့ ရှင့်ရဲ့ ဇနီးမယား
တစ်ယောက် ဖြစ်လာချိန်မှာလဲ ကျွန်မ ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ရှင့်ဘဝထဲကို
နစ်မြုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ရှင့်အတွက် အကောင်းဆုံးဇနီးတစ်ယောက်အဖြစ်
နားလည်ပေးခဲ့တယ် ...

'ကျွန်မဘဝမှာရှိတာတွေ မရှိတာ တွေဆိုတာလဲ မသိခဲ့
ဘူး။ လိုချင်တာတွေ မလိုချင်တာတွေဆိုတာလဲ မသိတော့ဘူး။ ရှင့်ရဲ့
မျက်နှာတစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်မဘဝကို အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် ဖန်
တီးနိုင်ခဲ့တယ်'

'ယု.. မင်း..

သူတစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဖို့ ကြိုးစားစဉ် ယုလက်ဝါး
ကာ ပြလိုက်၏။

'ကျွန်မ ဆက်ပြောပါရစေဦး။ ကျွန်မဘက်က ဒီလို စွန့်
လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းတွေနဲ့ ရှင့်ကို ချစ်ရသလောက် ရှင့်ဆီက ကျွန်မ
ပြန်ရလိုက်တာက ရှင့်ရဲ့ အတ္တပဲ ...

'တကယ်တော့ ရှင့်ဟာ ကျွန်မဘဝကို ရှင့်ဘဝရဲ့
အပြည့်ဆည်းခံသက်သက် အသုံးချခဲ့တာ၊ နင်းချေခဲ့တာ၊ ရှင့်ပါးစပ်က

အနုပညာလို့ ပြောနေတဲ့အရာတွေဟာ တကယ်တမ်းမှာတော့ ရှင့်ရဲ့
စိတ်စွဲလမ်းမှုကို တစ်နည်းအားဖြင့် ပြေသိမ့်တာ။ အခု ဒီပုံပြောစမ်းပါဦး။
ဒီပန်းချီကားကို ဆွဲနေရင်းနဲ့ ဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးကို ရှင့်စိတ်ထဲက
မစွဲလမ်းပါဘူးလို့ ပြောလို့ရမလားဟင် ...'

'ထက်ယူဆောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလဲ ရှင့်
ဒီနည်းနဲ့ရအောင်ယူခဲ့တာမဟုတ်လား။ ခုလဲ ဒီမိန်းကလေးကို...'

'မင်းစကားကို ဒီမှာတင်ရပ်လိုက်စမ်း ယု မင်း.. မင်း
ငါ့ကိုရော၊ ငါ့အနုပညာကိုရော စော်ကားလှချည်လားဟင် မင်းမှာ ငါ့ကို
စော်ကားဖို့ ဒီထက်နိုင်းပြုပြင်းထန်တဲ့ စကားလုံးတွေ မရှိတော့ဘူးလား ဟင်
ယု'

'ကျွန်မက မောင့်ကို စော်ကားတယ်ဟုတ်လား။ မောင်
ကရော ကျွန်မမဟုတ်တဲ့မိန်းမတွေရဲ့ ပုံကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆွဲနေတာ၊
ကျွန်မကို စော်ကားရာ မရောက်ဘူးတဲ့လား'

ထိုမေးခွန်း၏ အဆုံးမှာတော့ သူ့မျက်နှာအကြီး
အကျယ်ပျက်သွားသည်။

'ဒါ.. ဒါ မင်းတမင်အထင်လွဲနေတာပဲ ယု ဒါတွေက
ငါ့အလုပ်ကွ'

'ဟင့်အင်း၊ အလုပ်ဆိုတာ မောင့်ရဲ့အကြောင်းပြချက်
တစ်ခုပဲလို့ ကျွန်မယူဆတယ်'

'ဟင် . . မင်း'

မောင်သည် လက်တဖက်ကို မြှောက်မ . . ပင့်ကာ ယု ကိုရိုက်ဟန်ပြင်၏။ ယုနေရာမှမရွေ့ဘဲ မောင်မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့် လိုက်သည်။ ယုအကြည့်ကြောင့် မောင်လက်များ အောက်သို့ ပြန်ကျ သွား၏။

'ရိုက်လေ မောင်၊ ကျွန်မကို ရိုက်လိုက်စမ်းပါ။ မောင် အပေါ် အကောင်းဆုံးနားလည်ပေးခဲ့တဲ့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ဂုဏ်ပြုလိုက်စမ်းပါ'

မောင်သည် မျက်လုံးစုံတင်တင်ခိုက်လျက် ခေါင်းခါ ယမ်း၏။

'ယု . . မင်းငါ့အနားက အမြန်ဆုံးထွက်သွားစမ်း'

'မထွက်သွားနိုင်သေးဘူးမောင် ဒီည မောင်နဲ့ကျွန်မ စာရင်းအပြတ်ရှင်းမယ်၊ ကျွန်မနဲ့ မောင်ဟာ ရေရှည်ခရီးကို ဒီလိုနည်း နဲ့ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီကော့ ရှေ့လျှောက်ခရီးကို အတူတူဆက်ကြမယ်ဆိုရင် မောင်တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရမယ် . . .'

'အဲဒါကတော့ ရှေ့ဆက်ခရီးအတွက် မောင့်ရဲ့ အနုပညာနဲ့ ကျွန်မကို တစ်ခုခုရွေးချယ်ဖို့'

ယု စကားကြောင့် မျက်လုံးများ ဆတ်ခနဲပွင့်လာလျက် ယုကိုကြည့်၏။

'ဒါ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဒါဘဝရဲ့ ရေရှည်ခရီးမှာ မင်း ဟာ ငါ့အနားမှာရှိနေရမယ်၊ ဒီလိုပဲ ငါ့ရဲ့အနုပညာဆိုတာကလဲ ငါနဲ့ အတူတစ်သက်လုံး ရှိနေရမယ်၊ ဒါပဲ ဒါပဲ'

မောင်ကဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသူတစ်ယောက်လို ပြော၏။ ယုအံ့ကိုတင်ခနဲကြိတ်လိုက်သည်။

'ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံဘူးမောင်၊ ကျွန်မဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြည့်ခံပစ္စည်းအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ လူတစ် ယောက်ရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး တန်ဖိုးထားခဲ့ရတဲ့ ပိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ် ချင်တယ်'

'မဟုတ်သေးဘူးယု၊ မင်းကို ငါသိပ်မြတ်နိုးတယ်၊ ဒီလို ပဲ တန်ဖိုးလဲထားတယ်'

'ဘာလဲဟင်၊ မောင်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ မောင့်အတ္တတွေကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ အတွက်လား'

'ယု မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မောင်ကို မင်း နား မလည်တော့ဘူးလား'

ယု ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ကိုင်ကာ မောင်မေး သည်။ ယုမောင်လက်ဖျားကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ မောင်ကို ကျွန်မနားမလည်တော့ဘူး။ အစက မောင်ကိုနားလည်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာလဲ တကယ်တော့ ကျွန်မ

ရဲ့အမှားတစ်ခုပဲ

'ဒါ.. မင်း.. မင်း တကယ်ပြောတာလား ယု'

မောင်မယ့်သလိုမေး၏။ ယု နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့
ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မောင့်မျက်နှာပျက်ယွင်းကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်
ကျသွားတော့သည်။

မောင်စိတ်ထိခိုက်သွားတာ သိပေမယ့် ယုရင်ထဲအရင်
လို အကြင်နာစိတ်တွေမဝင်တော့။ မောင်ဟာ သူ့လိုအင်ဆန္ဒကိုသာ ကြည့်
တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟု ယု မြင်နေပြီလေ။

တကယ်ဆို မောင်ပြောလိုက်ပါလား။

'ယု မကြိုက်တာ မောင်မလုပ်တော့ဘူးလို့'

ခုတော့ ထိုစကားမို့၊ မောင့်နှုတ်ဖျားက တစ်ခွန်းလေး
မှ မထွက်လာတာ ဘယ်လောက်အသည်းနှာစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

ယုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်မှု လွှမ်းမိုးနေ၏။

ထိုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေမှုကပင် တစ်စုံတစ်ရာအမိန့်ကို ထိတ်လန့်စွာ
စောင့်စားနေသလိုလို။

ဦးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် မောင်သာယုတောင်းဆိုတာ
လိုက်လျောလျှင် ဒီညဟာ မောင်နဲယုတို့အတွက် အလှဆုံး ညတစ်ည
ဖြစ်မှာသေချာ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်းမှာတော့..

'ယု'

မောင့်ခေါ်ဟန်ခပ်တိုးတိုးကြောင့် ယုဖျက်ခနဲကြည့်မိ

၏။ မောင်က ယုကိုတောင်းပန်သလိုကြည့်သည်။

'ယုရဲ့တောင်းဆိုချက်တွေကိုပြင်ဖို့ မောင်တောင်းပန်
ပါရစေ'

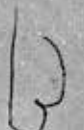
ယုခေါင်းခါယမ်းရင်း မောင့်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ယု
မျှော်လင့်နေတာကတခြား။ မောင်ပြောလာတာကတခြားပါလား။

ကြည့်ပါဦး။ ယုရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုပြင်ခိုင်း
နေတယ် ဆိုတော့ မောင်က သူ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်ကိုတော့ မပြင်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့
သဘောဆိုတာ သိလိုက်သည်မို့ ဝံ့ရင်ထဲနာသွားရ၏။

'ဝမ်းနည်းပါတယ်မောင်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ဒီတစ်ခါဆုံး
ဖြတ်ချက် မှားသွားလို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ မောင့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို
ပြောပါ'

မောင်.. ရိဝေစွာ ယုကိုစိုက်ကြည့်သည်။ နောက်..
ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းရပ်သည်။ မောင့်ထံမှ အဖြေကို
ရင်မောစွာ စောင့်နေရသူကယု။ မောင့်ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ယုတို့ဘဝအတွက်
သာယာလှပမှုကို ဖန်ဆင်းပေးနိုင်မှာ ဖြစ်သလိုအရပ်ဆိုးအကျည်းတန်
အောင်လည်း လုပ်နိုင်လေ၏။ ဒါကို မောင်သိနားလည်မှာပါ။

ထိုစဉ်မှာပဲ တိုးရှုပေမယ့် ပြတ်သားတိကျမှုများပါ
သော မောင့်စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆန္ဒစွဲ

'မောင်ဟာ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ပါ ယူ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့အနုပညာဆိုတာမရှိရင် ဘဝကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်မှာလဲ'

ဘုရား.. ဘုရား။

ဒါ မောင့်အဖြေပေါ့။

'အနုပညာမရှိရင် မောင်ဘယ်လိုဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်မှာတဲ့လဲ'

ဒါဆိုရင် မောင့်ဘဝထဲမှာ ယူမရှိလည်း ဆက်ပြီး

အသက်ရှင်နေနိုင်တယ်ပေါ့။

ရက်စက်လိုက်တာ၊ ရှက်လိုက်တာ၊ ယူကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မောင်.. ယူကို မခွဲနိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ယူထင် တာနဲ့ တခြားစီပါလား။

'မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မသိပ်မုန်းတယ်'

ယူ ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်

ပြေးခဲ့၏။

'ယူ'

နောက်မှ မောင်ခေါ်ပေမယ့် ယူ လှည့်မကြည့်တော့။

မောင့်အပေါ် ယူစိတ်နာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

သည်နေ့ပါဆို သူနဲ့ ယုလမ်းခွဲခဲ့တာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ ယုဆီမှ ဆင်းလာပြီးနောက် ယု ဒက်ဒီဆီ မပြန်ဘဲ အဆောင်မှာနေလိုက်၏။ ဒက်ဒီမကြိုက်တာကို ယုလုပ်ခဲ့တာမို့ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ဒက်ဒီဆီဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ယုပြန်ရဲမှာလဲ။

အတိတ်ကပြီးခဲ့တာတွေကို စဉ်းစားတိုင်း ယုစိတ်ထဲ သူ့ကိုသာနာကျင်မိ၏။ ယုဘက်ကသာ သူ့ကို တစ်ဘဝစာ အားကိုးယုံကြည်ပြီးချစ်လိုက်ရတာ၊ သူ့အတွက် အိမ်ရှင်မကောင်းပီသအောင် ကြီးစားခဲ့သမျှ ခုတော့ အလကားပါပဲ။

သူ့တောင်မှ ယုမရှိလျှင်ဖြစ်တယ်ဆိုသော ဘဝမှာ ယုကရော ဘာကြောင့်တစ်ယောက်တည်း မနေရဲရမှာလဲ။ ယက်ယုဆောင်းဟာ ဒီလောက်မပျော့ ညံ့ဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြရမည်။

ယုတို့ သတင်းကြားတော့ နီလာရောက်လာ၏။

'ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲယုရယ်၊ တို့ဖြင့် ရှင်တို့ အကြောင်းကြားရတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့သူတွေက..'

နီလာအမေးကြောင့် ယု အံလေးတင်းတင်း ကြိတ်မိ၏။ သူ့ဟတော့ ယုမရှိ၍ လွတ်လပ်နေမှာ သေချာသည်။

'နီလာရယ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်မ သူ့တို့ ချစ်ခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး'

'တို့တော့ တစ်ချိန်မှာ ယုဒီလို နောင်တရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုဦးစွေ့ရှင်တို့က သိပ်ချစ်ခဲ့ လို့

နီလာက ယုတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို အစအဆုံး သိထားတော့ ဒီလိုထင်တာမဆန်း။ တကယ်လက်တွေ့မှာ အဲဒီအချစ် ဟာ ယုတို့ဘဝကို မကယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

'ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာ သေချာတယ်နီ လာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဦး၊ အိမ်ကပ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လို့'

'ဒါပေမယ့်သူ့ဘက်ကတော့ ကျွန်မကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့တောင်း ဆိုချက်တွေကိုသူက ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းတယ်လေ'

ပြောရင်း ယုရင်မှာ နာကျင်လာ၏။ မျက်ရည်ကျတာ အနွှဲဟု ယုထင်ခဲ့တာမို့ မငိုမိအောင်ကြိုးစားထိန်းချုပ်ထားရ သည်။ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံး နီလာကို ပြောပြလိုက်၏။ နီလာကို ရင်ဖွင့်လိုက် ရတာမို့ ယု အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားတာအမှန်။

'နီလာစဉ်းစားကြည့် ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် ချယ်ရီပုံကို သူ့ဘာကိစ္စမြတ်မြတ်နီးနီးသိမ်းထားစရာလိုလဲ။ ချယ်ရီပုံ ကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိခိုက် ခံစားရတယ်ဆိုတာ သူ နည်းနည်းမှ မသိဘူး ...

'သူ့ဘာပဲပြောပြော ချယ်ရီဟာ သူ့အချစ်ဦးမို့ ခုလို

စွဲစွဲလမ်းလမ်း သိမ်းထားတာပဲလို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီပန်းချီကား ကို ကျွန်မ ရိုက်ခိုးဖျက်ဆီးခဲ့တာ ...

'အခု ဒီကိစ္စမှာလဲကြည့် ကျွန်မဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင် တဲ့ကိစ္စ ကျွန်မဘေးမှာထားပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကို အစား ပျက် အအိပ်ပျက်ခံပြီး ရေဆွဲတယ်တဲ့လေ။ သူ့ရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်မဘယ်လောက် နာကျင်ထိခိုက်ရတယ်မှတ်သလဲ'

နီလာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ရင်း စဉ်းစား ဟန်ဖြင့် မျှတ်မှောင်ကြုတ်၏။

'ယု ပြောပုံအရဆိုရင် ကိုဦးစွေ့ရဲ့ စိတ်ဟာ တစ်ဖို့ပါ လား။ တို့နှစ်ယောက်ကို ချယ်ရီပြောခဲ့တုန်းက မယုံခဲ့တာ မှားတာပဲနော်'

'ဟုတ်တယ်နီလာ။ ရှင်မှားတယ်ဆိုတာထက် ကျွန်မ က ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ရင်းပြီး မှားခဲ့တာ။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုသိလို့ ချယ်ရီက သူနဲ့ စောစောလမ်းခွဲလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်'

အစက ချယ်ရီ အပေါ်အပြစ်တင်မိခဲ့သမျှ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ဘဝမှာ ယု စာနာမိရပြီ။ တကယ်လွန်မှားခဲ့တာ သူ့ဘဝ မဟုတ်လား။

'အေးဟယ်၊ တို့ကတော့ ယုတို့နှစ်ယောက်အဆင်ပြေ တယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာနေတာ။ တကယ်ဆို ကိုဦးစွေ့က သူ့တစ်မျက်နှာနဲ့

မိဘစွန့်လွှတ်တာကိုခံပြီး လိုက်လာတဲ့ရှင်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ ကောင်းတာပေါ့'

ယု ဘက်မှာမခံချင်ဟန်ဖြင့် နီလာပြော၏။ ယုအပေါ် နည်းနည်းမှ စာနာစိတ်မရှိသောသူ့ကို ပိုလို့စိတ်နာမိရသည်။

'ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မပြီပြီး စိတ်နာတယ်နီလာ၊ သူ့ ကိုယ့်ပြီ ဒက်ဒီတို့ကို ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ခဲ့မိတာ၊ ခုတော့ ဒက်ခံနေရပြီ လေ' ဒက်ဒီအချစ်ကို စော်ကားခဲ့သောယု နောင်တရချိန်မှာ အားလုံးလွန်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။ တစာတစာတော့ မိဘ မေတ္တာရိပ် သာ အအေးဆုံးဆိုတာ ခုချိန်မှာ ယု ကောင်းစွာနားလည်ခဲ့ပြီပဲ။

'ဒီလိုမယူဆပါနဲ့ယုရယ်၊ ဒါနဲ့ ယု ဘာလို့အိမ်မပြန်တာ လဲ၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ဖို့ကောင်းတယ်ကွယ်'

'ဟင့်အင်း... ကျွန်မမပြန်ချင်ဘူးနီလာ၊ သူ့နဲ့လက်မ ထပ်ခင်က ဒက်ဒီပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွတ်တာကို ကျွန်မနားမ ထောင်ခဲ့ဘူး။ ခုလို ဒုက္ခရောက်မှ ဒက်ဒီကို ဘာကြောင့်ဒုက္ခပြန်ပေး မလဲနီလာရယ်'

ယု အသံလေးတုန်ယင်ကာတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိ၏။ နီလာ လက်မခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

'မဟုတ်သေးပါဘူး ယုရယ်၊ မိဘနဲ့သားသမီးပဲ၊ စိတ် ဆိုးလဲ ခဏပေါ့၊ ယုတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုနေဖို့ မသင့်ပါဘူးကွယ်'

သိန်းမင်းစာပေ

'ဘဝက နေတတ်အောင်သင်ပေးပြီပဲနီလာ၊ ဒီတော့ ကြုံလာသမျှ ဒက်ကိုခွဲမယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီ ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာမယ်နီလာ'

ယုလောကကို ရဲရင့်စွာရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယု အပြောကြောင့် နီလာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံပင်။

'ယုရယ်၊ ယုဘယ်လိုနေလာတယ်ဆိုတာ တို့အသိဆုံး ပဲ၊ ခုလိုဆင်းရဲပင်ပန်းရမ်းယမ်းအဖြစ်ကို တို့သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ယု ဒက်ဒီ ဆီမပြန်ချင်ရင်လဲ တို့အိမ်လိုက်နေပါ၊ ယုသိတဲ့အတိုင်း တို့အိမ်မှာ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီလာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်ခဏကိစ္စလဲမဟုတ်ဘူး နီလာ'

ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမရောက် စေလိုတာမို့ ယု ငြင်းလိုက်တော့ နီလာ မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

'မစိမ်းကားစမ်းပါနဲ့ ယုရယ်၊ ယုတစ်သက်လုံး နေ မယ်ဆိုရင် တို့ဝမ်းသာရမှာပါ၊ နောက်ပြီး ရှင့်အလုပ်က ချက်ချင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး'

သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာ နီလာ... ယုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာပြော၏။ သည်အတွက် ယုဝမ်းသာပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝ

သိန်းမင်းစာပေ

ကိုယ် ရုန်းကန်ချင်တာမို့ ခေါင်းမာစွာပဲ ငြင်းမိ၏။

‘နေပါစေနီလာ၊ ဒီမှာနေရတာလဲ ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်မထက်အခြေအနေဆိုးတဲ့ ‘လူတွေတောင် နေနိုင်ကြသေးတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခုမှ ဘဝဆိုတာ ကျွန်မသိလာ တယ်’ အဆောင်ဆိုတာ လူတန်းစားမျိုးစုံတွေရ၏။ လူတိုင်း မှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်မို့ ယုတစ်ယောက်တည်း ထူးပြီး စိတ်ညစ် စရာမလို။ နီလာတို့အိမ်မှာဆို ယုအကြောင်းတွေပြောကာ ယုပဲ မကြာခဏ စိတ်ညစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

‘အင်းလေ၊ ဒါဆို ယုစိတ်ပြေလက်ပျောက်နေဦးပေါ့ ယုမပျော်တော့တဲ့အခါကျရင် တို့ဆီလာနေရမယ်နော်’

‘အင်းပါ နီလာရယ် ကျွန်မအတွက် ရှင်ဘာမှ မပူပါနဲ့’ ယုအပေါ်ထားသော နီလာအံ့ယောဇဉ်ကို သိတာနဲ့ ပြန်နှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။ ထိုနေ့က နီလာပြန်သွားတော့ ယုတစ်ယောက် တည်း အတိတ်က အကြောင်းများကို တွေးကာ ဝမ်းနည်းနာကျင် စိတ်ဖြင့် ကျန်ခဲ့ရလေတော့၏။

‘ဟင် စားစရာတွေအများကြီးပါလား၊ နီလာရယ်၊ ဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင်ယူလာရတာလဲ’

စားစရာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် ရောက်လာသော နီလာ့ကို ယု အားနားစွာ ပြောမိ၏။ နီလာက မျက်စောင့်ထိုးကာ

‘အားနာစကားပြောရမယ့် လူတွေလားယုရယ်၊ ရှင်ဒီမှာ အစားအသောက်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အကြော်အလှော်တွေ တမင်လုပ်ပြီး ယူလာတာ၊ ဒါက မင်းကျိုက်တတ်တဲ့ မုန့်တွေ’

‘နီလာ့ စေတနာကို ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါယူမလာပါနဲ့ကွယ်၊ ကျွန်မကြောင့် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခ မရောက်စေချင်ဘူး’

ယုတကယ်ပြောတာပါ။ ဘဝနာခဲ့ရပြီမို့ ဖြစ်လာသမျှ ကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ယုအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရန်ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ယု၏ ပြောင်းလဲသွားမှုကို နီလာကြည့်ကာ စိတ်မ ကောင်းဖြစ်သွားသည်။

‘တို့နဲ့ယုဟာ ညီမလိုနေလာခဲ့တာပါ။ တစ်ယောက်ခုကွ ရောက်ရင် တစ်ယောက်ကူညီနိုင်မှ သူငယ်ချင်း ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကျေပွန်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ တို့စေတနာကို မတားပါနဲ့ကွယ်’

‘ဒါနဲ့ ယုကိုပြောရဦးမယ်’

‘ဘာလဲနီလာ’

နီလာမျက်နှာမှာ သတင်းထူပါလာဟန်၊ ယုကိုနီလာ
အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။

'တခြားအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ယု... မောင်အ
ကြောင်းပါ'

'ဟင်'
'ဟုတ်တယ်ယု၊ တစ်နေ့က ကိုမိုးစွေတို့ဆီလာပြီး ယု
အကြောင်း စုံစမ်းတယ်'

'နီလာဘာပြောလိုက်သလဲ'
သူ့အကြောင်းကြားရတော့ ယုရင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားသွား
ကာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ နီလာက ယုကိုအကဲခတ်သလို ကြည့်၏။

'ကိုမိုးစွေကြည့်ရတာ ယုမရှိတဲ့ရက်တွေအတွင်း အ
တော်စိတ်လေလွင့်နေပုံပဲ၊ အရင်က အမြဲတန်းသန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင်
နေတဲ့ ကိုမိုးစွေဟာ ခုတော့ ကပိုကရိုနဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ အရက်သောက်
ထားပုံပဲ'

သူ့အရက်သောက်တယ်ဆိုတာကြောင့် ယုရင်ထဲပူ
လောင်သွားရ၏။ သို့သော် ထိုသံယောဇဉ်ကို နာကျင်တာဖြင့် အစား
ထို့တော့ ချက်ချင်းပျောက်ထွက်သွားရ၏။

'သူက ယု တို့ဆီမှာလားလို့စုံစမ်းတာ၊ တို့လဲ ယုမှာထား
တဲ့အတိုင်း ယုဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာပြောလိုက်ဘူး၊ သူက ယုကို

တွေ့ရင်ပြောဖူးပါတဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေအားလုံးအတွက် ယုကျေနပ် သလို
သူ့တောင်းပန်ပါမယ်တဲ့'

ယု နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြီး... ဂိုက်၏။ ယုလိုချင်တာ
သူ၏ တောင်းပန်မှုမဟုတ်ဘဲ၊ ယုလိုချင်တဲ့ အဖြေကိုရဖို့သာ အဓိကဖြစ်
၏။

'ကျွန်မ သူ့အကြောင်းတွေမကြားချင်ဘူးနီလာ'
'မဟုတ်သေးဘူးဟု မင်းတို့အဖြစ်က အပျက်အပျက်နဲ့
နှာခေါင်းသွေထွက်မယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ကိုမိုးစွေကို အချိန်မီ ထိန်းသိမ်း
သင့်တယ်'

'တော်ပါတော့နီလာ၊ ကျွန်မတို့က လမ်းခွဲခဲ့ကြပြီ၊ သူ
ဘဝမှာ ကျွန်မမရှိလဲ ဖြစ်တယ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မ
ကိုတကယ်ခင်တယ်ဆိုရင် သူ့အကြောင်းဘာမှ မပြောပါနဲ့တော့'

သူ့အကြောင်းတွေကြားရတာ ယုအတွက်အတိတ်ကို
ပြန်လည်နွဲ့ဆွသလို ခံစားစေသလိုပါပဲ။ ထို့ကြောင့် နီလာကို တားလိုက်
ရ၏။ နီလာ ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

'ဟင်း... ကောင်းပြီလေ၊ ယုရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ကိုမိုး
စွေမရှိတော့ဘူးဆိုရင်လဲ တို့ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး၊ ကဲ တို့ယူလာတဲ့
မုန့်တွေ ယုစားပါဦး'

နီလာလှမ်းပေးသော မုန့်ကိုယူစားလိုက်ရသည့်တိုင်

လျှာပေါ်မှာ အရသာဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ။ နီလာပြောသလို တကယ်ပဲ
ယုရင်ထဲမှာ မောင်မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ မစဉ်းစားချင်။
ယုသိတာ သူ့ကိုစိတ်နာတာပါပဲ။

'သမီး'

'ဟင် ဒက်ဒီ'

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒက်ဒီကိုတွေ့လိုက်ရတာမို့ ယုအံ့ဩစွာ
မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ ဒက်ဒီထံ
ပြေးသွားမိလိုက်၏။

'ဒက်ဒီ.. ဒက်ဒီ'

'သမီး.. သမီးရယ်'

ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို
ယုခိုက်ခိုလိုက်မိသည်။ ဒက်ဒီက ယု ဆံပင်လေးများကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်
ပေးလေသည်။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်လည်း ယုကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက်
ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်နေပုံပါပဲ။

'သမီးရယ်၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်နေတာတောင်
ဘာလို့ ဒက်ဒီဆီ ပြန်မလာရတာလဲကွယ်'

သိန်းမင်းစာပေ

ဒက်ဒီစကားကြောင့် ယုပို၍ စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။
သည်လိုဒုက္ခရောက်နေမှ ဒက်ဒီထံ ယု ဘယ်လိုပြန်ရမလဲ။ ဒက်ဒီစကား
ကို ယုနားထောင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်များကြားမှ
ဒက်ဒီကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

'သမီးပြန်မလာရဘူး ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီစကားကို သမီး
နားထောင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ'

'ဪသမီးရယ်၊ တောင်းဆိုပလုံးဆိုကိုသာ ပစ်ခိုး
ထုံးစံရှိတာပါ။ မိဘကတော့ သားသမီးကို ဘယ်တော့မှ ပစ်ခိုးထုံးစံမရှိပါ
ဘူးကွယ်။ သမီးကို ဒက်ဒီခွင့်လွှတ်ပါတယ်'

'ရှင်.. တ.. တကယ်ပြောတာလား ဒက်ဒီ'

ယု၏ မယုံနိုင်ဟန်အမေးကို ဒက်ဒီပြု၍ ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။ ဒက်ဒီခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ သိရတော့ ဒက်ဒီစကားကို နား
မထောင်မိခဲ့တဲ့ယုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

'သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒက်ဒီရယ်၊ သမီး ဒက်ဒီကို
ကန်တော့ပါတယ်'

ယုပြောပြောဆိုဆို ဒက်ဒီကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်၏။
ဒက်ဒီခေါင်းညိတ်ကာ ယုပခုံးလေးကိုဆွဲထူသည်။

'ကဲ ကဲ သမီးအဝတ်အစားတွေ သိမ်းတော့'

'ရှင် ဘာလုပ်ဖို့လဲဒက်ဒီ'

သိန်းမင်းစာပေ

'သမီး.. ဒက်ဒီနဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်'

ယုမျက်နှာလေး ညှိုးလျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ဟင့်အင်း ဒက်ဒီ သမီးပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ သမီး

ဘဝ မှာ ပြင်လို့မရတဲ့အမှားတစ်ခု ကျွန်လွန်ခဲ့ပါပြီ အဲဒီအမှားအတွက် သမီး ဘာသာပဲ ခံပါရစေတော့ ဒက်ဒီကိုဆက်ပြီး ဒုက္ခမပေးပါရစေနဲ့၊ သမီး အပေါ် ဒက်ဒီခွင့်လွှတ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ'

'မဟုတ်တာသမီးရယ်၊ သမီးကိုဒုက္ခတောထဲမှာ ဒက်ဒီ

တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရက်မယ်လို့ထင်သလား၊ အခု ဒက်ဒီလာ တာ သမီးကို ပြန်ခေါ်ဖို့'

'သမီး'

'ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့၊ သမီး၊ သမီးဟာ ဒက်ဒီစကားကို

နားထောင်လိမ့်မယ်လို့ ဒက်ဒီ ယုံကြည်တယ်'

ယုဘာဆက်ပြောရမည်နည်း၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ခံမည်

ဟု စိတ်ကူးထားပေးမယ့် ခုတော့ ဒက်ဒီ၏ ကြီးမားသော မေတ္တာစိတ် ပြင့် ခွင့်လွှတ်မှုကြောင့် အေးမြသည့်အရိပ်အောက်တွင် ပြန်၍ ခိုလှုံဖို့သာ ရှိတော့၏။

'ကောင်းပါပြီ ဒက်ဒီ ဒီက ရှေ့လျှောက် သမီးအတွက်နဲ့

ဒက်ဒီ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရတော့ပါဘူးလို့ သမီးကတိပေး ပါတယ်ရှင်'

'သမီး စကားကြားရတာ ဒက်ဒီအများကြီးဝမ်းသာပါ

တယ်ကွယ်၊ ကဲ ကဲ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့'

'ဟုတ်ကဲ့'

ယု ခေါင်းညိတ်ကာ ပစ္စည်းများသိမ်းဖို့ အခန်းထဲဝင်ခဲ့

၏။ ယုသည်အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပင် ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်း လဲခဲ့ပြီဖြစ်၏။

အချစ်ကြောင့် ဘဝ၏ ချိမြိန်မှုကိုခံစားခဲ့ရသလို အချစ်

ကြောင့်ပဲ ဘဝ၏ ခါးသီးမှုကိုခံစားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ယု၏ စိတ်ခံ စားမှုများမှာလည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခဲ့လေပြီ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းကို သမီးအနေနဲ့ ဘာမှ

ပြန်မတွေးနဲ့၊ လောလောဆယ် သမီးရဲ့ အနာကတ်ဘဝ သာယာလှပ ဖို့ပဲ စဉ်းစား၊ သမီးဟာ သောကတွေခံစားရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရမယ့်အရွယ်၊ ဒီတော့ သမီး အရင်ကလို ပျော်အောင်သာနေ ဟုတ်လား'

ဒက်ဒီ၏ အားပေးစကားများအောက်မှာ ယု စိတ်

များ ပြန်လည်လန်းဆန်းစေခဲ့ရသည်။ ဒက်ဒီထံပြန်ရောက်လာပြီး နောက် ဘဝကို အလျင်လိုပြန်ဖြစ်ဖို့ မနည်းကြိုးစားခဲ့ရတာယု အသိဆုံး၊ ဒက်ဒီကလည်း ယုကို အလျင်ကထက်ပို၍ ဂရုစိုက်လာ၏။

နီလာကတော့ ယုဒက်ဒီထံပြန်ရောက်သွားသည့်

အတွက် များစွာ ကျေနပ်နေ၏။

‘အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်ရမှာယုရယ်၊ ယုတို့သား အဖ ခုလိုပြန်လည် အဆင်ပြေတာတွေတော့ တို့တကယ်ဝမ်းသာတယ်’

‘ကျွန်မလေ ခုဆိုနောင်တကောင်းကောင်းရနေပြီ နီလာ၊ နောင်ဆို ဒက်ဒီ စိတ်မချမ်းသာမယ့်အလုပ်မျိုး ကျွန်မဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်’

‘ဒါဆို ကိုဦးစွေကိစ္စရောယု’

သူ့အကြောင်းကြားတာနှင့် ယုပျက်စွာလေး မသိမသာ တင်းမာသွား၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့အကြောင်းကို ယုမကြားချင်။

‘သူ့ဆီက ကျွန်မကွာရှင်းခွင့်တောင်းမယ် နီလာ’

‘ယု တကယ်ပြတ်နိုင်လို့လား’

နီလာ အကဲခတ်သလိုမေးတာကြောင့် ယုခပ်ယဲ့ခဲလေး

ဖြိုးလိုက်ကာ

‘ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲနီလာ၊ သူတောင်ပြတ်နိုင်

သေးတာ ကျွန်မက ပိုပြတ်နိုင်ရမှာပေါ့’

နီလာသက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

‘တကယ်ဆို ဒီလောက်ထိဖြစ်ရတဲ့အတွက် တို့ စိတ်မ

ကောင်းဘူးယုရယ်၊ ကိုဦးစွေဆိုတာကလဲ တို့ခင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ’

‘တစ်နေ့က ကိုဦးစွေ တို့ဆီလာတယ်၊ ထုံစံအတိုင်း

ယု အကြောင်းတွေမေးတာပေါ့၊ ကိုဦးစွေကြည့်ရတာ တစ်နေ့တခြား ပိန် ဖြီး လူကလဲညှင်းသိုးသိုးနဲ့’

ယု မျက်ဝန်းထဲသူ့ကို မြင်ယောင်မိတော့ အံ့လေးကို သာ မသိမသာကြိုက်မိ၏။

‘သူခံစားနေရတာ ကျွန်မအတွက်မဟုတ်ပါဘူး နီလာ ရယ်’

‘ယု ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုဦးစွေက ရှင်ကြောင့် မခံစားရလို့ ဘယ်သူ့အတွက် ခံစားရမှာလဲ’

‘ဟွန်း သူလား အနုပညာသမားလေး၊ သူ့အတွက် အနု ပညာပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါ။ တကယ်တော့ သူ့ရွေးပေး ခဲ့တဲ့ လမ်းကို ကျွန်မလျှောက်ခဲ့ရတာ နီလာအသိပါ’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီလမ်းဟာ ကိုဦးစွေရဲ့ အသည်းနှလုံးနဲ့ ခင်းပေးခဲ့တဲ့လမ်းဖြစ်ရင်ကော’

‘နီလာ ရှင်ဘာကြောင့် သူ့ဘက်ကလိုက်ပြောနေရတာ လဲဟင်၊ တကယ်ဆို သူ့ကြောင့် ကျွန်မဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆို တာ ရှင်သိဖို့ ကောင်းပါတယ်’

ယုပြောရင်း အသံလေးများ ပင်တုန်လာရ၏။ တကယ် တော့ သူ့နဲ့ပတ်သတ်လျှင် ယုအသည်းက ထင်သလောက်မမာနိုင်သေး ဘူးထင်၏။

'တို့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ယုရယ်၊ ယုဟာ တို့သူငယ်ချင်း
ဆိုပေမယ့် ညီမတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်ခဲ့ရတာပါ။ ယု ဝန်ခံစမ်းပါ။
ယုကိုယ်တိုင်ကော ကိုမိုးစွေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုရှိရဲ့လား'

'မမေးနဲ့ နီလာ၊ ကျွန်မဘာမှ မဖြေချင်ဘူး။ ကျွန်မသိ
တာ သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ စိတ်နာတယ်'

ယု တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ရင်း အံ့ကြိတ်ကာ ပြောလိုက်
၏။

'ယုရယ်၊ ယု နှုတ်ဖျားက ဘယ်လောက်ပဲကိုမိုးစွေ
အပေါ် စိတ်နာတယ်၊ မုန်းတယ်ပြောပြော တကယ်တမ်း ရှင့်နှလုံးသား
က မမုန်းနိုင်ဘူး စိတ်မနာနိုင်ဘူးဆိုတာ တို့သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်
နှလုံးသားကိုညာမယ့်အစား ရှင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံပြီး ညှိနှိုင်းလိုက်
ပါလို့ တို့ တိုက်တွန်းပါရစေ'

'ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း ကျွန်မ သူ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူး။
မတွေ့ချင်ဘူး'

ယု ခါးသီးစွာဖြင့် ငြင်းဆန်ရင်း နေရာမှ ထပြေးခဲ့၏။
သူ့ကိုတွေ့ဖို့ဆိုတာ တကယ်တော့ ယုရင်ထဲအင်အား မရှိသေးလို့ ပါကွယ်။

'ယု'

'ဟင် ကိုအောင်လတ်'

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော ကိုအောင်လတ်သည်
ယုကို ပြီး၍ ကြည့်နေ၏။ ယုမှာ ကိုအောင်လတ်ကို တွေ့တော့ စိတ်မလုံ
သလိုဖြစ်ရသည်။ ကိုအောင်လတ်နှင့်ယုကို ဒက်ဒီတို့ လူကြီးချင်း သဘော
တူထားကြတာမဟုတ်လား။။

'ယု နဲ့မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီနော်၊ ကိုယ်လဲနိုင်ငံခြား
ကို မကြာခဏထွက်နေရတာနဲ့ ယုတို့ဆီမရောက်ဖြစ်တာပါ။ စိတ်က တော့
သတိရနေပါတယ်'

ကိုအောင်လတ်သည် ယုကိုအလျင်လိုပဲ ခင်မင်စွာ
ဆက်ဆံ၏။ ယုမှာသာ မောင်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ကြောင့် ခပ်စိမ်း
စိမ်းဖြစ်နေသည်။ ကိုအောင်လတ်က ယုကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်
ဆဲသည်။

'ယုတို့ သတင်းကြားရတာ ကိုယ်စိတ်မကောင်း
ပါဘူး'

'ရှင်'

'ဟုတ်ပါတယ်ယု၊ အန်ကယ်လ်ပြောပြလို့ ယုတို့
အကြောင်း ကိုယ်အကုန်သိပြီးပါပြီ'

'ဪ'

ဒက်ဒီက ကိုအောင်လတ်ကို ထိုမျှထိ ယုံကာပြောပြ
ထားပြီဆိုတော့ ယုအတွက် မထူးဆန်းတော့။

'ကိုယ် ယုကို ဘာကူညီရမလဲ'

ကိုအောင်လတ်မျက်လုံးတွေက နိုးသားတံညှိငြိမ်နေ
၏။ ယုလိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို တကယ်ပေးမည့်ပုံပင်။ သို့သော် ယု
အဖြစ်က မည်သူမျှ ကူညီ၍ မရပါ။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအောင်လတ်၊ ကျွန်မဘာ
အကူအညီမှ မလိုအပ်ပါဘူး'

'ကောင်းပြီလေ၊ လိုအပ်ရင်တော့ ယုအတွက် အ
ကောင်းဆုံးအကူအညီပေးမယ့်သူဟာ ကိုယ်ပါလို့ပြောပါရစေ၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ယုကို ညီမတစ်ယောက်လို ခင်မင်လို့ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကလဲ ကိုအောင်လတ်ကို ခင်ပါတယ်'

ယုအပြောကြောင့် ကိုအောင်လတ်ပြုံးသည်။ သူ့ကို
ခင်တယ်ဆို၍ ကျေနပ်သွားပုံပင်။

'ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ အန်ကယ်လ်
ကမှာထားတယ်၊ မင်းညီမကို အရင်လိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျော်ရွှင်လာ အောင်
ဖန်တီးပေးစမ်းပါတဲ့၊ ယုဘယ်မှ မသွားဘူးဆို ဟုတ်လား'

ဒက်ဒီသည် ကိုအောင်လတ်အပေါ် အလျင်လို
သဘောထားပြောင်းလဲဟန် မရှိသေးပေ။ ယု ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ကိုအောင်လတ်၊ ကျွန်မလူတွေကြားထဲ
မသွားချင်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ယု မျက်နှာလေးအတန်ကြာ တည်ငြိမ်သွား၏။
နောက် ပင့်သက်တစ်ချက်ခွက်ကာ

'ကျွန်မ လူတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ မှားယွင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို အထင်သေးအမြင်သေးမျက်လုံးတွေ နဲ့
ကြည့်ကြမှာမျိုး မလိုလားဘူးကိုအောင်လတ်'

'ယု ခံစားမှုကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယု
လိုအဖြစ်မျိုးဟာ လူတချို့မှာ ရှိတတ်ကြတာပဲ၊ ဒါဟာ အပြစ်မဟုတ်ဘူး
လို့ကိုယ်ထင်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ တစ်နေ့ကျရင် သူ့အလိုလို
နားလည်သွားကြမှာပါ'

ကိုအောင်လတ်၏အားပေးမှုကို ယု ကျေးဇူးတင်
ပါသည်။ သို့သော် လက်ရှိမှာ ယုကိုယ်ယု အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေ
ရ၏။

'မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မ ဒီရက်ပိုင်းမှာ တစ်ယောက်
တည်းပဲ နေချင်တယ်ကိုအောင်လတ်ရယ်'

ကိုအောင်လတ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

'တစ်ယောက်တည်း နေရရင် ယုအတွက် အတိတ်က

အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားပြီး ပိုစိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ချင်နေပါ။ ကိုယ်မကြာခဏလာပြီး ယူအတွက် အခက်လုပ်ပေးတာ ကိုတော့ ခွင့်ပြုပါနော်'

ကိုအောင်လတ် ဘာကြောင့် ယူအပေါ် ဒီလို စေတနာထားတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားချင်၊ ဒက်ဒီမျက်နှာဖြင့် ကိုအောင်လတ် တောင်းဆိုချက်ကို ယူလက်ခံလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနဲ့စာရင် ကိုအောင်လတ်လို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရတာ ပိုပြီး ကောင်းမှာပါ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယု'

'အို ဘာအတွက်လဲရှင်၊ တကယ်တမ်းကျေးဇူးတင်ရမှာက ကျွန်မပါ။ ကိုအောင်လတ်အလုပ်တွေ မအားတဲ့ကြားက ကျွန်မကို လာအဖော်လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်လား'

ကိုအောင်လတ်လို လူတစ်ယောက် ဘယ်လောက် အလုပ်ရှုပ်တယ်ဆိုတာ ယုသိပြီးသားပါ။ ကိုအောင်လတ်ကတော့ အပြီးဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၏။

'အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ယုအတွက် အချိန် ရအောင် ကိုယ်ပေးရမှာပဲ ဒီနေ့တော့ ယုကို ဒီလောက်ပဲ ကိုယ်နှောင့် ယုကံသင့်တယ်လို့ထင်တယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ယု'

ဆိန်းမင်းစာပေ

'ကောင်းပါပြီရှင်'

ကိုအောင်လတ်ကားလေးထွက်သွားတော့ ယု တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်လတ်၏ စကားကို ယုနားထဲမှာ ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

'အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ၊ ယုအတွက်ရအောင် အချိန်ပေးမှာတဲ့'

ကြည့်စမ်း၊ ယုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူကတောင် ယုအတွက် အချိန်ပေးနိုင်လျှင် မောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကကော...

ထိုအကြောင်းတွေးမိတာနဲ့ ယုရင်ထဲအလိုလိုနာကာ ခေါင်းကိုသာ ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းမိရင်း အခန်းထဲသို့ တစ်ရှိုက်ထိုး ပြေးဝင်ခဲ့မိ၏။

'မောင်အောင်လတ်ဟာ အစစအရာရာ တော်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲသမီး၊ ခုဆို သူ့ရောက်လာမှ ဒက်ဒီတို့လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးအောင်မြင်လာတယ်'

ညနေစာ ထမင်းစားပြီးနောက် ဒက်ဒီနှင့်အတူ ယု ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပြစ်၏။ ဒက်ဒီက ကိုအောင်လတ်အကြောင်း စလာတာ

ဆိန်းမင်းစာပေ

ပို့ ယူငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိသည်။

'နောင်ဆို သမီးကို ဒက်ဒီလုပ်ငန်းတွေ လွှဲပေးရမှာ ဆိုတော့ မောင်အောင်လတ်ဆီမှာ အလုပ်သင်ယူရမယ်၊ လောလောဆယ် သမီးစိတ်ပျော်အောင်နေပါ'

'ရှင် ဒက်ဒီလုပ်ငန်းကို သမီးလုပ်ရမယ် ဟုတ်လား ဒက်ဒီ'

ယု၏အမေးကို ဒက်ဒီဆေးပြင်းလိပ်မီးညှိရင်းခေါင်း ညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဒက်ဒီမှာ အမွေပေးရမယ့်လူဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ၊ ဒက်ဒီအသက်ကြီးလာရင် သမီးပဲ ဒီ လုပ်ငန်းတွေ အုပ်ချုပ်ရမှာကွယ်'

ယု သက်ပြင်းကျိတ်နှိုက်လိုက်၏။ တကယ်ဆို ယု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ စိတ်မဝင်စားပါ။ သို့သော် ဒက်ဒီဆန္ဒမို့ ယု မငြင်းသာပေ။

'သမီးအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ် ဒက်ဒီ'

'အေး... အေး၊ သမီးဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတာ ဒက်ဒီ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဟော မောင်အောင်လတ်'

ဧည့်ခန်းထဲကို ကိုအောင်လတ်ဝင်လာတာမို့ ယုလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုအောင်လတ်လက်ထဲမှာ ဗီဒီယိုအခွေနှင့် စာအုပ်

များကိုင်လျက် အပြုံးဖြင့် ဝင်လာ၏။

'အန်ကယ်လ်လဲရှိနေတာကိုး၊ ကျွန်တော် ယုပျင်းနေ မှာမို့လို့ အခွေသစ်တွေနဲ့ စာအုပ်သစ်တွေ လာပို့တာ၊ ရော'

ကိုအောင်လတ်က ယုလက်ထဲသို့ လှမ်းပေးတာ ကြောင့် ယူလိုက်ရ၏။

'ကျေးဇူးပဲ ကိုအောင်လတ်' 'ရပါတယ် ယုရယ်၊ ကျေးဇူးတင်စရာလူတွေမှ မဟုတ် ဘဲ'

ဒက်ဒီက ယုတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါင်းညိတ်ကာ ငြုရှ် ကြည့်နေသည်။

'ခုပဲ မောင်အောင်လတ်အကြောင်း သမီးကို ပြောပြနေ တာကွယ်'

'ဘာတွေများလဲ အန်ကယ်လ်'

'တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ နောင်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီလုပ် ငန်းတွေ မောင်အောင်လတ်နဲ့ သမီးတို့က အတူတွဲလုပ်ရမှာဆိုတော့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အားလုံးကို မောင်အောင်လတ်ဆီက သမီးသင်ယူ ဖို့ပါ'

'စိတ်ချပါ အန်ကယ်လ်၊ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ယုကို ကျွန်တော့်ထက်ပိုတော်အောင် သင်ပေးပါ့မယ်'

ကိုအောင်လတ်စကားကြောင့် ဒက်ဒီမျက်နှာကျေနပ်

သွားပုံပင်။

'အေးကွယ်၊ ဒီစကားကြားရတာ မောင်အောင်လတ်ကို အန်ကယ်လ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ မောင်အောင်လတ်တို့ လူငယ်ချင်းစကားပြောဦး။ အန်ကယ်လ် စာကြည့်ခန်းဝင်လိုက်ဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ'

ဒက်ဒီနေရာမှထသွားတော့ ကိုအောင်လတ်နှင့် ယုနှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၏။

'ဒီအခွေတွေက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း နိုင်ငံခြားကပါလာတာယုရဲ့ ဒီကိုတောင်မရောက်သေးဘူး။ ယု ဦးဦးဖျားဖျား ကြည့်စေချင်တာနဲ့ လာပို့တာ'

'အတော်ပဲ ကျွန်မလဲ ကြည့်စရာ အခွေသစ်လိုချင်နေတာ၊ စာအုပ်တွေကလဲ အသစ်တွေနော်'

'ဟုတ်တယ်၊ ယုတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခါ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့မဖြစ်ရအောင် စာဖတ်ရင်း အချိန်ကုန်တော့ ယုအတွက် အကျိုးရှိတာပေါ့လေ'

'ကိုအောင်လတ် ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ဒီလောက် ဂရုစိုက်နေတာလဲ'

'ဪ ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီလေ၊ ယုကို ညီမတစ်ယောက်လို ခင်တယ်၊ ပြီးတော့ ယုလို ငယ်ငယ်ချောချောမိန်းကလေးတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ဒီလို စိတ်ဝေဒနာခံစားရတာမျိုး ကိုယ်မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် ယုစိတ်တွေအတတ်နိုင်ဆုံး ပြေပျောက် အောင် ကိုယ်ကြိုးစားပေးနေတာပါ'

'ကိုအောင်လတ်ရဲ့ စေတနာကို ကျွန်မလေးစားပါတယ်ရှင်'

'ဒါဆိုရင်... ထ၊ အခုကိုယ်နဲ့ စစ်တုရင်ကစားကြမယ်၊ နှုံးတဲ့လူက မုန့်ဝယ်ကျွေးကြေးနော်'

'အဟင်း စိန်လိုက်'

စစ်တုရင်ကစားရာမှာ ယုက ဒက်ဒီကို အမြဲနိုင်သူပါ။ ကိုအောင်လတ်နှင့်တော့ တစ်ခါမှ မကစားမိတာမို့ မသိ။ ဒါပေမယ့် စစ်တုရင်ကစားနေရသောအချိန်များမှာ ယုစိတ်တွေ ဘာကိုမှ သတိမရတော့။

သို့သော် ကိုအောင်လတ်သည် စစ်တုရင်ကစားရာမှာ ယုထက် ပိုမိုကျွမ်းကျင်သူမှန်း ပြိုင်ပွဲအပြီးတွင် သိလိုက်၏။

'ကဲ... ကိုယ်နိုင်ပြီ၊ ယုဘာကျွေးမှာလဲ'

ယု နှုံးသွားတာမို့ ကတိအတိုင်း လိုက်နာရုံသာ။

'အဟင်း... ကိုအောင်လတ်ကြိုက်တာ ပြောပါ'

'ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်'

ကိုအောင်လတ်က ခဏတိတ်ဆိတ်ကာ စဉ်းစားပြီးမှ ယုကို ပြန်ကြည့်၏။

'ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်ပြီး ပင်လယ်အစားအစာတစ်ခု ခုသွားစားမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ယုလိုက်ကျွေးမယ်မဟုတ်လား'

'လိုက်ကျွေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအပြင်ထွက် ရမှာဆိုတော့'

'ယုကလဲကွား၊ အပြင်မှာ မှောင်နေပါပြီ ယုကို ဘယ်သူ မှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ ကားနဲ့သွားတာပဲ၊ ခဏပေါ့'

ကိုအောင်လတ်က ယုအပြင်ထွက်ရန် ဇွတ်တိုက်တွန်း နေတာမို့ နောက်ဆုံး ယု ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ ယု အဝတ်အစားလဲ ကာ ဒက်ဒိုကို ခွင့်ပန်ပြီး ကိုအောင်လတ်နှင့် အတူထွက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ ညနေသည် မီးရောင်များအောက်တွင် ထွန်းလင်းလှပနေသည်။ ကားထဲသို့ ပြင်ပလေများ တိုးဝင်လာတာ ကြောင့် ယုပင်လန်းဆန်းသလိုဖြစ်သွား၏။ အမှန်ဆိုက ယု ဒီလို မသွား ဖြစ်တာ ကြာပြီ။ ကိုအောင်လတ်က ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းရင်း..

'ဘယ်လိုလဲ ယု၊ အခုလို အပြင်ထွက်လာရတာ စိတ်ထဲ လန်းဆန်းသလိုမရှိဘူးလား'

'ဟုတ်တယ် ကိုအောင်လတ်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲလန်းသွား သလိုပဲ'

'အဟွန်း၊ ဒါကြောင့် ယုကို ကိုယ်တမင် အပြင်ခေါ် ထုတ်လာတာ၊ အိမ်ထဲမှာတစ်ယောက်တည်းနေပြီး စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးနေ

တာထက်စာရင် အပြင်ဘက်သွားလာနေတော့ အာရုံပြောင်းတာပေါ့ ယုရယ်'

ကိုအောင်လတ်၏ စေတနာကို သိပေမယ့် ယု စိတ်ထဲမှာ မောင့်အကြောင်းများတွေးကာ ရင်မှာ အမြဲနာကျင်မိလို့သာ နေ တော့၏။

စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း ကိုအောင်လတ် က ယုအပေါ် ဂရုတစိုက်။

'ကိုယ်တို့ ဒီလိုပဲ မကြာခဏ အပြင်ထွက်စားကြရ တောင်နော်ယု ကိုယ့်မိတ်ဆွေတချို့ ဧည့်ခံပွဲမှာလဲ ယုကို တက်စေချင် တယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဆိုပေမယ့် အန်ကယ်လို့မိတ်တွေတွေလဲ ဖြစ်နေ တယ်လေ'

'ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ကြိုးစားပါ့မယ် ကိုအောင်လတ်'

'ဒီလိုစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ' ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ စုံတွဲတစ်တွဲ ဝင်လာတာကြောင့် အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိ၏။

'ဟင်' ယုမျက်လုံးများ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။

မောင်.. မောင်ပါလား။ မောင့်ဘေးမှာ မိန်းမချော လေး တစ်ယောက်။ နေစမ်းပါဦး၊ ကိုမိန်းကလေးကို ယုတစ်နေရာမှာ တွေ့

ဖူးသလိုလိုပါပဲ။

ယုမျက်ဝန်းလေး စိုက်စဉ်းစားလိုက်၏။ ယု စိတ်ထဲ ပန်းချီကားတစ်ချပ်၏ ပုံကို သတိရလိုက်ခိုက် နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ် လိုက်မိသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ ယု'

'ကိုအောင်လတ်၊ ကျွန်မခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်လာလို့

မြန်ကြစို့'

'ဪ'

ကိုအောင်လတ်ဘာမှ မမေးဘဲ ယုကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ နေရာမှ ရပ်သည်။ ယု... ကိုအောင်လတ်ကိုမစောင့်ဘဲ အပြင်ထွက်ခဲ့၏။ မောင်နှင့်မိန်းကလေးကတော့ အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားတာမို့ ယုကိုပင် မြင်ကြဟန်မတူ။

မုန်းတယ်... မောင့်ကို သိပ်မုန်းတယ်။

ကြည့်ပါဦး... အခု မောင်တွဲလာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မောင်နေ့ရောညပါ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ယုမရှိတာနှင့် မောင် ဒီလောက်စိတ်ပြောင်းမြန်တာ အံ့ဩစရာ ယုကတော့ မောင့်ကို စိတ်နာတယ်ဆိုပေမယ့် အမြဲ ကျိတ်ကာလွှမ်းနေရသူပါ။

'ယု သိပ်ခေါင်းကိုက်နေရင် ဆေးခန်းဝင်ပြမလားဟင်' ကိုအောင်လတ်၏ ဂရုစိုက်အမေးကို ယုခေါင်းခါ

ယမ်းလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပြန်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါရှင်၊ ကျွန်မအိပ်ရာထဲလဲပြီး အနားယူလိုက်ရင် သက်သာသွား မှာပါ'

'ကောင်းပြီလေ'

ကိုအောင်လတ်က ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းလေ၏။ အိမ်ရောက်တာနှင့် ကိုအောင်လတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ယုအပေါ်ထပ်ပြေးတက်ခဲ့လေ၏။ အိပ်ရာထဲ ရောက်တာနှင့် ယု 'အင့်' ခနဲရှိုက်လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ယုဟာ မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မနာကျင်နိုင်သူပါ။

သည်နေ့တော့ 'စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် နီလာကိုဝင်ခေါ်ကာ ဈေးသွားဖို့ စဉ်းစားလိုက်၏။ ယုကြိုမှားထားခြင်း မရှိတာကြောင့် နီလာ့ဆီရောက်တော့ ဘာမှ အသင့်ဖြစ်မနေ။ ဒါကိုပဲ မရွေးနီလာက ပြောမဆုံး။

'သွားမယ်ဆိုလဲ ကြိုပြောရောပေါ့ ယုရယ်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် တို့အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေမှာပေါ့'

နီလာအပြစ်တင်တာကို ယု စိတ်မဆိုးဘဲပြန်နေလိုက်

၏။

'အစက အစီအစဉ်မရှိပါဘူး နီလာရယ်၊ ရုတ်တရက် သွားချင်လာတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ နီလာ ဖြည်းဖြည်းသာပြင်ပါ။ ကျွန်မ စောင့်နိုင်ပါတယ်'

'မစောင့်လို့ မရဘူးယု၊ တို့က ရုပ်ဆိုးတော့ အလှပြင် ရင် အနည်းဆုံးတစ်နာရီလောက်ကြာတယ်'

'ရတယ်. . ရတယ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျွန်မ စောင့်မယ် ဟုတ်လား'

'ဒါဆိုပြီးရော'

နီလာ အလှပြင်တာကို စောင့်ရင်း ယုခြံထဲဆင်းထိုင် နေမိ၏။ နီလာတို့ခြံလေးက တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသည်။

လေနုအေးထဲတွင်ပါလာသော ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ကို ရှုရှိုက်ရင်း ငှက်ကလေးတွေ တေးဆိုတာနားထောင်ရင်း ယုရင်ထဲရှိ ပူလောင်မှုတွေပင် အနည်းငယ် အေးချမ်းသွားသယောင်။

ထိုစဉ် နီလာတို့ခြံထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာတာ ကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့

'ဟင်'

မမျှော်လင့်ဘဲ မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ယု နေရာမှ ဆတ်ခနဲရပ်လိုက်မိ၏။ မောင်ကလည်း ယုကိုတွေ့သွားပုံပင်။

'ယု. . ယု'

ယုရှေ့ရောက်လာသောသူ့ကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်

မိ၏။

'ရှင်. . ရှင်'

'ယု. . ယု ရယ်၊ ယုကို ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ လို့ မောင်သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ မောင်လေ. . ယုကိုစကားတွေ အများ ကြီးပြောစရာရှိတယ်'

မောင်ဝမ်းသာအားရပြောနေသလောက် ယုအသွင် ကတော့ အေးစက်စက်ပင်။

'ဆော့ဖိုပဲ ဦးမိုးဇွေ ကျွန်မဘက်က ရှင်နဲ့ဘာမှ ပြော စရာ မရှိပါဘူး'

ပြောပြောဆိုဆို ယုတိမ်ထဲထဲဖို့ ပြင်စဉ် မောင်လှမ်း တား၏။

'နေပါဦးယုရယ်၊ မောင့်အပေါ် ဒီလောက်တောင် စိမ်း ကားနေပြီလား၊ မောင့်မှာတော့ ယုမရှိကတည်းက ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သလို ခံစားနေရသူပါ'

ယုနှုတ်လမ်းလေးမဲ့ခနဲဖြစ်သွားကာ ခေါင်းခါယမ်း လိုက် သည်။

'မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ ကျွန်မမရှိလဲ ရှင်အင်မတန်ချစ်တဲ့

ပန်းချီကားတွေနဲ့ ရှင်ဘဝမှာ ခိုပြည်သာယာနေတာ မဟုတ်လား
ယုအမေးကြောင့် မောင့်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား
သည်။ ယုကို နီဝေတောင်းပန်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ

'ယု ထင်တာလွဲနေပြီ ယုအနားမှာ မရှိတဲ့ဘဝမယ်
မောင့်ပန်းချီကားတွေဆိုတာလဲ အလိုလို အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေရတဲ့အဖြစ်ပါ ကွယ်
ယုဟာ မောင့်ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပဲ မောင့်ကို ဒီလောက်ဒဏ် ခတ်ရရင်
ယုကျေနပ်သင့်ပါပြီကွယ်'

မောင့်စကားများကြားမှ ယုမတုန်လှုပ်မိအောင်
ကြီးစား ထိန်းလိုက်ရသည်။ မောင့်ရုပ်သွင်သည် ယုရှိစဉ်ကနှင့်မတူဘဲ
ညှိုးဖျော့ ပိန်လှီနေတာကြောင့် ရင်ထဲ နှင့်ခနဲခံစားမိရသည်။ ဒါပေမယ့်
မောင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက ယုနားထဲမှထွက်။

'ရှင်မှားနေပြီ ကျွန်မက ရှင်ကို ဒဏ်ခတ်နေတာမဟုတ်
ဘူး ဦးမိုးဇွေ ရှင်ပေးခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ရှင်ငွေ့ချယ်ပေး ခဲ့တဲ့
လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ခဲ့ရသူပါ။ အခုမှ ကျွန်မရင်ထဲက ဒဏ်ရာ တွေ
ကျတ်ခါစပဲရှိပါသေးတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ကျေးဇူးပြုပြီး လာမ
နှောင့်ယှက်ပါနဲ့.'

'ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ယု၊ မောင်ဟာ မင်း
အတွက် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီလား၊ မောင့်ကို မင်းနည်းနည်း
လေးမှ မစာနာမင့်ကွက်တော့ဘူးလား'

သူ့အသံတွေ အက်ကွဲတုန်ယင်နေတာကို သတိပြုမိ
လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ကြေကွဲထိခိုက်ဟန်။ တစ်ချိန်က အသည်းနှင့်
အောင်ချစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်မို့ ယုကိုယ်တိုင်လည်း ထိခိုက်ရတာပါပဲ။
ဝါဖေမယ့် ယုဟာအရင်တုန်းက ထက်ယုဆောင်မဟုတ်တော့ဘူး လေ။

'အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ဦးမိုးဇွေ ရှင်ကို ချစ်လွန်းလို့
လောကကြီးမှာ တစ်ဦးတည်း သံယောဇဉ်တွယ်တာစရာရှိတဲ့ ဖခင်ကိုတောင်
စွန့်ခွာပြီး ရှင်ဘဝထဲကို မျက်စိစုံမှိတ်ဝင်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မကိုတော့ ရှင် နည်း
နည်းလေးမှ မစာနာမင့်ကွက်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား'

'အဲဒီအတွက် မောင်အများကြီး နောင်တရပါတယ်
ယု မောင်ယု ကျေနပ်အောင် ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲဟင်'

'မလိုတော့ပါဘူး ဦးမိုးဇွေ ပြီးခဲ့တာတွေ အားလုံး ကျွန်
မ မေ့လိုက်ပါပြီ'

ယု ပြတ်ပြတ်သားသား အပြောကြောင့် မောင့်မျက်နှာ
အကြီးအကျယ်ပျက်သွားသည်။

'အားလုံး မေ့လိုက်ပြီဆိုတော့ ယုက မောင့်ကိုရော'

'ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးမိုးဇွေ ကျွန်မအရင်ကလို ရူးရူး
မိုက်မိုက်နဲ့ အချစ်ကိုယုံတတ်တဲ့ ထက်ယုဆောင်မဟုတ်တော့ပါဘူး'

'မောင် လက်မခံချင်ဘူး ယု မင်းမောင့်ဆီကိုပြန်လာရ
မယ် မင်းဟာဘာပဲပြောပြော မောင်ရဲ့တရားဝင်ဇနီးမယား တစ်ယောက်

ပဲရိုသေးတယ် ပြီးတော့ မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်'
သိပ်ချစ်တယ်။ ထိုစကားလေးတစ်လုံးက ယုရင်ကို
လှိုက်ခနဲ ခုန်စေပါသည်။ သည်စကားတွေကို ဘာကြောင့် အရင်က
မပြောခဲ့တာလဲ။ အချိန်တွေဟာ အလျင်လိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိရဲ့
လား။

'ဒီအတွက် ကျွန်မကို ရှင်ကွာရှင်းပေးပါ ဦးမိုးစွေ'
'ဘာ ကွာရှင်းပေးရမယ်ဟုတ်လား။ မပေးနိုင်ဘူးယု
လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး မင်း.. မောင့်ကို တကယ်ရက်စက်တော့မှာလား ယုရယ်'
ယု ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ဝန်းနှင့် ဆုံလျက်
သူမေးသည်။ ယုလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

'ရက်စက်ခဲ့တာ ကျွန်မမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကိုယ်တိုင်
ဦးမိုးစွေ၊ ဒီအတွက် ရှင် ကျွန်မတို့အပြစ်တင်မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ
ရှင်လိမ်ညာတာပဲဖြစ်ရမယ်'

'ဒါပေမယ့် မင်းကို ခု မောင်တောင်းပန်နေပြီလေ
မင်း မကျေနပ်သေးဘူးလားဟင် ယု'

'ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မကျေနပ်ဖို့ မကျေနပ်ဖို့ထက် ကျွန်မ
ဒက်ဒီနောက်ထပ်စိတ်ဆင်းရဲမယ့် အလုပ်ဖို့ကို ထပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါဆိုရှင်နားလည်ပေးပါ'
ထို့နောက် ယုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ပြေးခဲ့၏။ ယုရင်ထဲ
မှာ လှိုက်မောကြေကွဲရတာတွေ ဘယ်သူမှမသိ။ ယုနှလုံးသားတွေ
နာကျင်အက်ကွဲနေပြီမောင်။

ဒက်ဒီတစ်ယောက် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ လက်နောက်
ပစ်လျက် လမ်းလျှောက်နေတာ နှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း။ ယုငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေရင်း ဒက်ဒီဘာပြောမလဲဟု ရင်မောစွာ စောင့်နေမိ၏။ သုံးခါ
မြောက်လမ်းလျှောက်မှုအဆုံးမှာတော့ ဒက်ဒီခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်
သည်။ ထို့နောက် ယုကို တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၏။

'သမီး မနေ့က မောင်မိုးစွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား'
'ရှင်.. ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်ဒယ်ဒီ'

အရာရာတိုင်းတွင် ပါးနပ်မှုရှိသော ဒက်ဒီက ယုတို့
တွေ့ဆုံမှုကို သိနေတာမဆန်းပါ။

'ဟုတ်ပြီလေ၊ သမီးတို့ချင်းဘာတွေပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ
ဒက်ဒီမသိချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ထက်ထိ သမီးတို့နှစ်ယောက် တရား

ဝင်ပြတ်ပြတ်စဲစဲ မရှိသေးဘူးဆိုတာ ဒက်ဒီသိတယ် အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲသမီး'

'ရှင်..ဟဲ့.. သမီး.. သမီး.. သူ့ဆီက တွာရှင်းစာတောင်းပါတယ် ဒါပေမယ့် သူကမပေးနိုင်ဘူး ပြောနေတယ်ဒက်ဒီ'

ဒက်ဒီခေါင်းညိတ်စသည်။ ပြီးတော့ ယုမုက်နာကို စူးစိုက် စွာကြည့်လျက် အကဲခတ်ဟန်ပြု၏။ ဒက်ဒီမျက်လုံးတွေက ယုမုက်ကို ဖောက်ကြည့်နေသည်။

'သမီးကရာ တကယ်ပဲ မောင်မိုးစွေကို သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်သလား'

'ရှင်'

သေချာတယ်။ ဒီမေးခွန်းကတော့ ယု လုံးဝ မမျှော်လင့် ထားတာ ဒက်ဒီဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဒက်ဒီ.. ယု စိတ်ကို စမ်းကာမေး လိုက်တာပဲဖြစ်မည်။

'သမီး သူ့ကိုမုန်းတယ် စိတ်နာတယ် ဒက်ဒီ'
ဒက်ဒီ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်း ကိုက်၏။

'ဒက်ဒီမေးတာ ဒီမေးခွန်းမဟုတ်ဘူး လူတစ်ယောက်ကို မုန်းတယ်၊ စိတ်နာတယ်ဆိုတာ အဲဒီလူက မုန်းအောင်၊ စိတ်နာအောင်လုပ်လို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူကပဲ ချစ်အောင်သနားအောင် ပြန်လုပ်ရင် မုန်းတယ်၊ စိတ်နာတယ်ဆိုတာလဲ အလိုလိုပျောက်သွားမှာပဲ'

ဒက်ဒီမေးတာ သမီး သူ့ကို တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင် သလားလို့

ယု နားလည်လိုက်ပါပြီ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ နှိပ်မြဲသော ကြိုးအကြောင်းကို ဒက်ဒီမေးနေတာပါလား။ ကဲ.. ထက်ယုဆောင်းညည်းဟန်မဆောင်တန်းပြေစမ်း ညည်း.. မိုးစွေဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ကို တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်သလားဆိုတာ။

ယုနှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ငြိမ်သက်နေမိ၏။ မောင့်ကို မုန်းတယ်၊ စိတ်နာတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကြီးက မပြတ်သေးပါ။ ဒါကို ယု ဘယ်လိုဝန်ခံရမလဲ။ ငြိမ်သက်နေသော ယုကိုကြည့်ကာ ဒက်ဒီ နားလည်သွားပုံရ၏။

'ဒီလောက်ဆို ဒက်ဒီနားလည်ပြီ သမီး သမီး.. မောင်မိုးစွေဆီ ပြန်သွားပါ'

'ရှင်'

'ဟုတ်တယ် သမီး အရင်က သမီးကို မောင်မိုးစွေနဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုတာ သမီးဘဝရှေ့ရောအတွက် ဒက်ဒီပြောခဲ့တာ၊ ခုလိုအခြေအနေမှာ သမီးကိုသူနဲ့ ဒက်ဒီသဘောမတူမဖြစ် တူရတော့ မယ် ဒါကလဲ သမီးကိုချစ်လို့ သမီး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရအောင် လို့ပဲ ဒါပေမယ့် ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ရှိတယ် မောင်မိုးစွေဟာ သူ့ရဲ့ပန်းချီပညာကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ပြီး ဒက်ဒီလုပ်ငန်းကို ဝင်လာရမယ် အဲဒါ ကို သမီးသွားညှိနိုင်ပါ'

'ရှင်.. ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ဒက်ဒီ'

ဒက်ဒီဘက်မှ အခွင့်အရေးပေးတာကြောင့် ယု
ဝမ်းသာ သွားသည်။ ဒက်ဒီသဘောတူတယ်ဆိုရင် ယုတို့ဘဝအားလုံး
အဆင်ပြေလှပြီပေါ့။

မောင်သာ ဒီစကားတွေကြားလျှင် ယုလို ဝမ်းသာမှာ
သေချာသည် ဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ . .

'ရှင် ဒက်ဒီပြောတာကို လက်မခံနိုင်ဘူး ဟုတ်လား
မောင်'

'ဟုတ်တယ် ယု မောင်လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ မောင်နဲ့
ယုကို ယုဒက်ဒီသဘောတူတယ်ဆိုတာ မောင်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
မောင်တစ်သက်လုံးဝါသနာပါခဲ့တဲ့ အနုပညာအလုပ်ကိုတော့ လုံးဝ
မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး'

'ဟင် ဒါ . . ဒါရှင်အဖြေလား'

ယု မယုံနိုင်သလို သူ့ကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်မိ၏။
ခုတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ တည်ငြိမ်အေးစက်နေပါလား။ ယုရောက်လာ
ချိန်တုန်းကတော့ စူးရှ တောက်ပသွားတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဘယ်ရောက်
ကုန်သလဲ။

ယုကိုတွေ့တော့ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည့် သူ့မျက်နှာ
ကို ပြန်မြင်ယောင်မိ၏။

'ဟင် ယု . . ယု မောင်ဆီလိုက်လာတယ်'

သူ့နှိရာ ပန်းချီခန်းထဲဝင်လာသော ယုကို အံ့သြမယ့်
နိုင်သူတစ်ယောက်လို့မေး၏။ ယုတည်ငြိမ်စွာပင် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်
လိုက်သည်။

'ကျွန်မရှင်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့'

'ဟင် ပြောလေယု ယုက မောင်ကိုဘာ ဆွေးနွေးမှာ
လဲ'

'ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘဝရှေ့ရေးအတွက်'

'ဟာ ဒီလိုဆို ယု . . မောင်နဲ့ပြန်နေတော့မယ်ပေါ့
ဟုတ်လား'

သူ့မျက်နှာဝင်းလက်သွားလျက် ယုကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲ
ပွေ့မတတ်မေးသည်။ ယုနောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

'ဒါ ရှင်အပေါ်မူတည်ပါတယ်လေ'

'မောင်အပေါ် ဟုတ်လား ယု . . ယုရယ် ယုသာမောင်
နဲ့ အတူပြန်နေမယ်ဆိုရင် မောင်ယုအလိုကို ဘာမဆိုလိုက်လျော့ပါ့မယ်'

'ရှင် တကယ်ပြောတာနော်'

သူ့စကားကြောင့် ယု မျှော်လင့်ချက်တွေ ပိုမိုခိုင်မြဲ
သွားသည်။ ယုအဖေကို သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

'ဒါဆို ကျွန်မသိပ်ပျော်မှာပဲ ဒက်ဒီကလေ ရှင်နဲ့ကျွန်မ
ကိုသဘောတူတယ်တဲ့'

'ဟင် ဟုတ်လား၊ မောင်နားကြားလွဲတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

ယုထင်သည့်အတိုင်း မောင်ဝမ်းသာသွားတာ သေချာ၏။ ယုပြီးလိုက်ရင်း

'ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီတောင်းဆိုတာကိုတော့ မောင်လိုက်လျော့ရမယ်နော်'

'ဘာများလဲ ယု' ယုက ဒက်ဒီပြောသမျှအားလုံး ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

ယု စကားအဆုံးမှာ သူ့မျက်နှာ ပျက်စွာဖြင့် ထိုသို့ ငြင်းငြင်းပါ။

သူ၏ ငြင်းပယ်ခြင်းကြောင့် ယုရင်ထဲမှ မျှော်လင့်ချက်အနာဂတ်တွေ အားလုံး ပြိုပျက်ကုန်ပြီ။ လွင့်စဉ်ကြွေမှုကုန်ပြီ။ ယု..

သူ့ကိုနာနာကြည်းကြည်း မော့ကြည့်လိုက်၏။

'ရှင်.. ရှင် စောစောကတော့ ကျွန်မအလို ဘာမဆို လိုက်လျော့မယ်ဆို ခုတော့ ရှင်က ကတိမတည်တဲ့လူ အလကားလူ'

ယု စွပ်စွဲရင်း သူ့အပေါ် နာကြည်းမှုတွေ ပိုလို့တိုးလာရ၏။

'ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်ဘက်ကဒီလောက်တောင်ပြတ်သား နေမှတော့ ကျွန်မကလဲ ပြတ်သားရမှာပေါ့၊ ရှေး ဒီကွာရှင်းစာချုပ်ထဲမှာ ရှင် လက်မှတ်ထိုးပေးပါ'

ဆိန်းမင်းစာပေ

ယု လက်ပွေအိတ်ထဲမှ စာချုပ်နှစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ကာ ပေးရင်းပြောလိုက်၏။ သူသည် စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ခဏစိုက်ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းအသာခါယမ်းကာ

'ဒီစာချုပ်နှစ်စောင်ဟာ မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး ထေးစေမယ့် ကိန်းစာတွေပဲ၊ မောင်လက်မှတ်မထိုးပေးနိုင်ဘူး ယု'

'ဘာပြောထယ်၊ ရှင်တော်တော်အတ္တကြီးပါလား။ ရှင်က ကျွန်မကို နည်းနည်းမှ မဝဲကြည့်တဲ့လူပါလားဟင်၊ ဒီမှာ ကျွန်မနောက်ဆုံးပြောမယ်၊ ရှင်သာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ပီသတယ်ဆိုရင်

ဟောဒီစာချုပ်ထဲမှာ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ'

ထိုအခိုက် တိတ်ဆိတ်ငြင်းက ယုတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ရှိသမျှ အရာဝတ္ထုအားလုံး မြင်ကွင်းအားလုံး ဟာ

ယုတို့နှစ်ယောက်အတွက် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်စရာ။

'ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ပီသတယ်ဆိုရင်..'

ထိုစကားလုံးကို သူ့နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်တိုးတိုးညည်းဆိုပြီး ယုကို ရီဝေစွာ ကြည့်လာ၏။ ယုအံတင်းတင်းကြိတ်ကာ သူ

အကြည့်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူနဲ့ယုအတန်ကြာ မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ကြည့်မိခိုက်၊ ထိုမျက်ဝန်းနှစ်စုံသည် အလျင်တုန်းက ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းမှ ဖော် ရွှင်သာယာမှု ကြည်နူးမှုတို့ဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို မေ့မရ။

ဆိန်းမင်းစာပေ

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ နာကြည်းခါးသီးမှုတွေ၊ မုန်း တီးနာကျင်မှု ပူလောင်ခါးသက်မှုတွေကို ပြသနေတာ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

'ယု.. မင်းတကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ မောင်မပါတဲ့ ဘဝခန့်လမ်းရှည်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်ရဲတဲ့ သတ္တိ ယု မှာရှိနေပြီလား ဟင်'

ထိုအမေးက ယုနှလုံးသားကို အပ်နဲ့ ထိုးဆွ လိုက် သလိုပါပဲ နှလုံးသားမှာ တစ်စစ်နာကျင်စေပါလျက် ယု ဦးနှောက်ကတော့ သူ့ပေးခွန်းတွေကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံပါ။

'ကျွန်မဟာ နှလုံးသား ပျော့ညံ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထားကတော့ ကောင်းကင်လိုပဲတည်ငြိမ်ပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဘယ်တော့မှ နောင်တရဖို့ မကြိုး စားဘူး ဦးဇီးစွေ'

ယု၏ ပြတ်သားသောအဖြေကြောင့် သူ့မျက်မှာထိန်း မရမောင် ပျက်ယွင်းလျက်မျက်ဝန်းများ အဆမတန်အောင် မှေးမှိန် သွားသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် မောင်ဟာ အသက်ကိုတောင်ပေးမယ့်လူပါ။ ဒီအတွက် မင်းလိုချင်တဲ့ လက်မှတ် ကို မောင်ထိုးပေးပါ့မယ်'

သိန်းမင်းစာပေ

သူ့ပြောရင်း ဖောင်တိန်ကိုယူကာ စာချုပ်နှစ်စောင်တွင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် လက်မှတ်ထိုးနေသော သူ့လက် တွေ တုန်ယင်နေတာဘာကြောင့်လဲ။

သူ့လက်မှတ်ထိုးပြီးချိန်မှာတော့ ယု နှလုံးသားတစ်ခု လုံးပူလောင်နာကျင်မှုတွေ အမြင့်ဆုံးရောက်လျက် အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားမိတော့၏။

သို့သော် ယုရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို မျက်နှာတွင်မပေါ် လွင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးဖိထားလိုက်၏။

'မင်း ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား' သူ့စာချုပ်နှစ်စောင်ကို လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက် တာမို့ ယုအံ့ကြိတ်တာ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏။

'ကျွန်မ ကျေနပ်သလို ရှင်လဲ ရှင်မြတ်နိုးတဲ့အနုပညာ ကို ဆက်လက်လုပ်နိုင်မှာမို့ ကျေနပ်မှာပါ။ ဦးဇီးစွေ က ကျွန်မသွားမယ်'

ယု ချာခနဲ လှည့်ထွက်စဉ် မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည် ပေါက်များ ခုန်ဆင်းလာတာ သူ့မသိလိုက်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ရော ဘယ်လိုခံစားကျိန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆို တာ ယုမစဉ်းစားချင်။ ခုချိန်ကစပြီး သူနဲ့ယုဟာ အဝေးဆုံးလူတွေဖြစ် သွားကြပြီလေ'

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

နောက်သုံးနှစ်လောက်ကြာသောအခါ

* * *

အနက်ရောင်မာမီးဒီကားလေးတစ်စင်းသည် ပြာလဲ့
ကြည်စင်တောက်ပသော ဖိုသားအောက်မှာ တစ်ရပ်ရပ် ပြေးလျက်။

ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသူက ဒီနေ့ မီးပွားရေ
လောကတွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေး မလေး
ဒေါ်ထက်ယုဆောင်းဆိုတာပင်။

ယု၏ လှပနပျိုမှုသည် အရင်သုံးနှစ်ကအတိုင်း
မပြောင်းလဲသည့်တိုင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု ဖိုလာတာကတော့ ငြင်းမရ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ရပ်ရပ်ကုန်ခဲ့သော ရှုခင်းများကို
ယုကြည့်ရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ယုကားလေးဖြည်းညင်းစွာ
ရပ်သွားလျက် ယု မျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်ရာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

လူတစ်ယောက်။

အထူးသဖြင့် ပန်းချီဆွဲနေသော လူတစ်ယောက် ဟု
ဆိုတပ်ပုံမှန်သည်။

သူသည် ယုကို ကျောခိုင်းရပ်လျက်ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ကို ရေးဆွဲနေသည်။ သူ့ဆွဲနေသော ပုံက လက်ရှိသာယာလှပသော

သိန်းမင်းစာပေ

ရှုခင်းပုံ။

ထိုလူ၏အသွင်မှာ အဝတ်အစားများ ဟောင်းနွမ်း
လျက်။ ဆံပင်များမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ညှပ်မထားဟန်ရှိတာကြောင့်
ကုပ်ထိရှည်လျားကာ ပိန်ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်တို့က လေတိုက်လျှင်
လဲကျမတတ်။

ယုသည် ထိုပန်းချီဆွဲနေသူကိုကြည့်ရင်း တစ်ချိန်က
မောင့်ကို သတိရသွားတော့ တောက်ပရွှန်းလက်သော မျက်ဝန်းလေး များ
အလိုလိုမှေးဖျော့သွားလျက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ဖွဖွချစ်၏။

မောင်ကော... ဘယ်မှာလဲ။

ခုထက်ထိ ပန်းချီဆွဲနေတုန်းပဲလား။

အတိတ်ကို နှိုးဆွသလို ခံစားရတာမို့ ယုရင်ထဲစူးရှ
နာကျင်သွား၏။ တကယ်ဆို မောင်ဟာ ယုရဲ့အိပ်မက်ဦးပါ။ ဒါပေမယ့်
ထိုအိပ်မက်ဦးမှာပဲ ယုဘဝအတွက် မေ့ပျောက်မရနိုင်သော မြားတစ်
စင်းစူးနှစ်ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုဒဏ်ရာသည် ယုရင်ထဲမှ ဘယ်တော့မှ
ထွက်ခွာမှာမကုတ်။

မောင့်ကိုချစ်ခဲ့တဲ့အချစ် ယုခံစားရတာတွေက
ဘယ်လိုမှမမျှပါဘူးကွယ်။ ယုတစ်သက် မောင့်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး စူးနှစ်
ခဲ့ရတဲ့မြားတစ်စင်းကို ဘယ်လိုပြန်ထုတ်ရမှာလဲ။

ဒါပေမယ့် ယုကျေနပ်ပါတယ် မောင်။

သိန်းမင်းစာပေ

မောင့်အတွက် ယုတစ်သက်လုံး ခံစားနေပါမယ်။

ယု အံလေးကြိတ်ကာ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးလိုက်ရင်း ထိုနေရာမှ ကားကိုဖြည်း
ညင်းစွာ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၏။

သို့သော် ယု မသိသွားတာက ထိုပန်းချီဆွဲနေသော
လူ သည် လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်က ယုသိပ်ချစ်ခဲ့ရသော ယောက်ျားတစ်
ယောက်ဆိုတာ သိခဲ့လျှင်ဖြင့်...

အိပ်မက်ဦးမှာ စူးသည့်မြား။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ။

ဆုအခွယ်